

inci çiçeği

Hazreti Fatıma

radiyallahu anha

Mahmut Açıl

İnci Çiçeği

Hız. Fatıma

Mahmut AÇIL

Biyografi

Mahmut AÇIL

1991 yılında Gazi Üniversitesi'ni bitirdi. Uzun yıllar özel okul ve kolejlerde okul müdürlüğü ve öğretmenlik yaptı.

Bugüne kadar dokuz kitap yazdı. Değişik yerel gazetelerde köşe yazarlığı yaptı.

Aile eğitimi üzerine televizyon programları yaptı.

Genç Gelişim, Eğitim Bilim, Süper Beyin, Sızıntı gibi dergilerde ve Zaman Gazetesi'nde yazıları yayımlandı.

www.egitimplatformu.net sitesinin editörlüğünü yapmaktadır.

Halen Zirve Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır.

Evli ve üç çocuk babasıdır.

Yayınlanmış kitapları:

Yıldızlarla Hasbihal 1

Yıldızlarla Hasbihal 2

Cennet Sultanları

Üstadla Hasbihal

Öğretmenin Beden Dili

Sevgiye İhtiyacım Var

Sevgi Diliyle Özgüven Kazanımı

İtle Yatan Bitle Kalkar

Ergenlik Psikolojisi

Oynanmış tiyatro senaryoları:

Bir Hilal Uğruna (Çanakkale)

Tarihe Yolculuk

Fedakarlık

Jenerik

Copyright © Işık Yayınları, 2012

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş. 'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş. 'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör

Ali DEMİREL

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Kapak

İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni

Faruk YILMAZ

ISBN

978-975-278-472-7

Yayın Numarası

567

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan A.Ş.

TS EN ISO 9001:2008

Ser No: 300-01

Sarıncı Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir/İZMİR

Tel: (0232) 274 22 15

Mart 2012

Genel Dağıtım

Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi

Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Işık Yayınları

Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1

34696 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78

www.isikyayinlari.com

facebook.com/kitapkaynagi

İnci Çiçeği: Genç kızın gözyaşları...

“İyi bilin ki, Fatıma benden bir parçadır.
Onunla ilgisini kesen benimle ilgisini kesmiş olur.
Ona acı veren bana acı vermiş olur!”

Hız. Muhammed
(sallallahu aleyhi ve sellem)

Takdim

Efendimiz'in ciğerpareşi Hz. Fatıma Validemiz

O (radiyallâhu anhâ), Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) soyunu devam ettiren gül neslinin anasıdır. O, “neslinden gelecek olanların cehennem azabından fersah fersah uzak olduğu” Fatıma’dır. O, “beyaz, parlak ve aydınlık yüzlü” Zehra’dır. O, “kendisini Allah’a adanmış, namuslu ve iffetli” Betûl’dür. O, Hz. Fâtımatu’z-Zehra el-Betûl’dür.

Allah Resulü’nün en küçük kızı olan Hz. Fatıma Validemiz’in hayatının binbir türlü çile, ızdırap ve gözyaşıyla dolu olduğunu görüyoruz. Babasıyla arasında evlat-baba ilişkisinin üstünde ayrı bir sevgi bağı vardır. Her anı ayrı bir hareket, horlama, işkence ile geçen İslâm daveti esnasında babasını hiç yalnız bırakmamış ve onu adım adım takip etmiştir.

Bir gün Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) Kâbe’ye gitmiş ve orada bulunanlara İslâm’ı anlatıyordu. Orada bulunan müşrik grubu, bu nurlu sesi boğmak için toplanmış ve Allah Rasulü’ne her türlü hakareti yaparak onu tartaklıyorlardı. Babasının dövülüşünü bir kenardan gözyaşları içinde izleyen Hz. Fatıma, oradaki talihsizler güruhunun dağılmasından sonra kanlar içindeki babasını alıp eve götürüyor ve yaralarını sarıyordu. Yine bir gün Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) Kâbe’ye gidiyor ve namaza duruyordu. Secdeye vardıklarında, müşrikler bir deve işkembesini özerine atıyorlardı. Müşrikler bu tabloyu kahkahalar atarak seyrederken, çilekeş kızı Hz. Fâtıma babasının üzerinde bulaşan pislikleri kendi elleriyle temizliyor ve babasını teskin ediyordu.¹

Evet, Hz. Fatıma ile Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) arasında çok güçlü bir sevgi bağı vardı. Babasının terbiyesi altında yetişen Hz. Fatıma, O’na çok benziyordu. Haya ve edebi, konuşma tarzı, oturup kalkması, yaşantısı babasına tıpa tıp benziyordu.² Nebiler Serveri de kendi pâk neslini devam ettirecek olan kızını çok seviyor, kızı yanına geldiğinde onu ayakta

karşıılıyor, elini tutup “Hoş geldin kızım” diyor ve ona iltifatlar edip yanına veya kendi yerine oturtuyordu.³

“Fatıma benim bir parçamdır, onu sevindiren beni sevindirmiş, onu üzen de beni üzmüş olur.”⁴ iltifatına mazhar olan Hz. Fatıma Validemiz, babasını savaş meydanlarında da bırakmadığını görüyoruz.

O, Uhud savaşında mücadele eden sahabilere yiyecek ve su taşımış ve aynı zamanda yaralananların yaralarını sarmıştır. Savaşın kızıştığı bir anda gözleriyle babasını arayan Hz. Fatıma, babasının ağzından kan boşaldığını görünce hemen yanına koşmuştu. Babasının dişi kırılmıştı. O, elleriyle babasının kana bulanmış yüzünü temizlemeye çalışmış, kanın dinmediğini görünce de bir hasır parçasını yakıp küllerini Efendimiz’in (sallallâhu aleyhi ve sellem) yüzüne bastırarak akan kanı durdurmuştu.⁵

Babasına çok düşkün olan Hz. Fatıma, Efendimiz’in vefat anlarında yanına gelir ve babası kızının kulağına bir şeyler fısıldar. Bunun üzerine ağlamaya başlayan Hz. Fâtıma, Allah Rasulü’nün kulağına eğilip tekrar bir şeyler söylemesiyle ağlamayı bırakır ve defa tebessüm etmeye başlar.

Daha sonra bu olayın sebebini anlatan Hz. Fâtıma, Hz. Peygamber’in, yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak vefât edeceğini söylediğini ve kendini tutamayarak ağladığını ancak daha sonra ehl-i beytinden kendisine ilk kavuşacak kişinin kendisi olduğunu müjdelediğinde gülümsediğini söyler.⁶

Bu müjdeyi alan Hz. Fatıma anamız, Allah Rasulü vefat ettikten sonra onun acısına fazla dayanamamış ve yaklaşık beş buçuk ay sonra vefat ederek yine babasına kavuşmuştur. O’nun analık yaptığı nurlu nesil ise, bulundukları her asrı aydınlatmış ve aydınlatmaya da devam etmektedir.

Ne mutlu o nesle ve o nesle tâbî olan kutlulara...

Ali DEMİREL

¹ Buhari, Vudu, 69.

² Tirmizi, Menakıb, 60.

[3](#) Müslim, Fezailu's-Sahabe, 98.

[4](#) Buhari, Fezailu Ashabi'n-Nebi, 12.

[5](#) Müslim, Cihad, 101.

[6](#) Buhari, Fezailu Ashabi'n-Nebi, 12.

Zehra'nın Doğum Evi

“Hz. Fatıma, gül yüzlü, gül sözlü, gülcek bakışlı;

Hz. Fatıma, masmavi gök kadar derin, uçsuz bucaksız sema kadar engin, gül yaprağı kadar narin;

Hz. Fatıma, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Kur'ânî bahçesinin her zaman başka renkte, başka letafette ve bir başka nezakette açan hakiki Cennet çiçeği;

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) biricik gülü, Cennetliklerin hanımefendisi;

Hz. Fatıma, iffet ve namus timsali Hz. Hatice'nin canı cananı, Efendim'in (sallallahu aleyhi ve sellem) göz bebeği.

Mekke'nin tarihi evlerinden birinde, İnsanlığın Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) soyuna kucak açan mübarek hanede doğdu.

Hz. Fatıma evde değil, sanki ev Hz. Fatıma'yla doğdu. Bu tarihi ev geleceğe açılan bir kapı oldu. Seyyidler, Şerifler bu kapıdan yürüdüler geleceğe, ebed alemine.

Geleceğin insanlığına, Yüceler Yücesi Allah'tan (celle celâluhü) bir hediye idi. İki gülüyle Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) soyunu devam ettirecekti. İki gül, iki kurbandı, O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) geleni günümüze taşıyan. O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) geleni baş tacı yapan.

Henüz insanlarda düzenli tarih tutma alışkanlığı olmadığı için Hz. Fatıma'nın doğumuyla ilgili birkaç ayrı tarih verildi. Kimi rivayetlerde Kainatın Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem), Peygamber olarak gönderilişinin beşinci yılında, Hicretten sekiz sene önce cemaziyel-ahirin yirminci cuması, kimi rivayetlerde ise, Kâbe'nin yıkılıp yeniden yapıldığı, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) hakemlik yapıp Hacerü'l-Esved'i bizzat kendi elleriyle yerine koyduğu, insanlar için çok önemli bir tarihte dünyaya şeref verdi.

İbn Abbas, bir gün Hz. Ali ve Hz. Fatıma'nın yanına geldiğinde ikisi, hangisinin daha büyük olduğunu konuşuyorlardı. İbn Abbas, “Ya Ali! Sen Kureyş'in Kâbe'yi

inşa etmesinden birkaç yıl önce doğdun. Hz. Fatıma ise, Kureyş Kâbe'yi yeniden inşa etmekle meşgulken dünyaya geldi.” dedi.¹

Siyerciler hangi tarihi değerlendirirler, hangi tarih bir adım öne çıkar, onu pek çok kişi bilmez ama bilinen bir şey var ki Hz. Fatıma, hem bir nur hem de müjdeydi.

“İyi bilin ki!” der, yüzü gözü hatırına kainatın yaratıldığı Zat (sallallahu aleyhi ve sellem), “İyi bilin ki, Fatıma benden bir parçadır. Onunla ilgisini kesen benimle ilgisini kesmiş olur. Ona acı veren bana acı vermiş olur!”²

Efendimiz'den bir parçaydı. Hem bedeninden, hem ahlakından, hem nurundan. Müjdeydi gönüllere. Müjdeydi gelecek nesillere, iki canla, iki sultanla, iki kulla...

Allah'ın müjdesi, Hasan ve Hüseyin...

Efendim'in gözdesi, Hasan ve Hüseyin...

“(Habîbim, yâ Muhammed!) Şüphesiz ki biz sana Kevser'i verdik. Öyleyse Rabb'in için namaz kıl ve kurban kes! Doğrusu asıl ebter (nesli kesik) olan, sana kin besleyendir.”
(Kevser, 108/1-3)

Hz. Fatıma, Kevserdi.

Hz. Fatıma, Cennetten gelen bir su ve hayat kaynağı...

Hz. Fatıma'nın doğduğu zamandan bu zamana gelen her şey tarihte yerini bir safta aldı.

Bu saflar tartışmasız bir şekilde ikiye ayrıldı. Birinin rengi beyaz, diğeri siyahtı. Biri iyiyi, doğruyu, güzeli temsil etti; diğeri ise kötüyü, yanlış ve çirkini. Birine sevgiyle, özlemle bakıldı. Diğesine ise dudak büküldü ve acıyarak bakıldı.

Bilir misiniz, Hz. Fatıma'nın doğduğu eve “Zehra'nın Doğum Evi” derler şimdilerde? Sevgiyle bakar insanlar, özlemle yad ederler.

Bir de Ebu Cehillerin doğduğu ve büyüdüğü yerler vardır. Kara kalpli, kara yazılı, kara bakışlı Ebu Cehillerin doğduğu, büyüdüğü, oturduğu, yemek yediği ve yaşadığı evler. Uzak

olmak için ellerinden geleni yapar insanlar. Değersiz, kıymetsiz bir yerdir artık oralar. Siyahtır, karadır; hatta simsiyah ve kapkaradır.

[1](#) Sîre, 1/202.

[2](#) Buhârî, Menakîb 27; Müslim, Fedail 17.

Tarihe Not Düşülen Yıl (Doğumu)

Hız. Fatıma'nın doğumu büyük bir bekleyiş sonrasında gerçekleşmişti. Tarihe not düşülen çok önemli bir yıl içinde dünyaya geldi. Kâbe'nin yeniden inşa edildiği bir yılda.

Kâbe'yle beraber yükseldi kalplerde. Kâbe'yle beraber O da parladı bir yıldız gibi.

Kâbe yıkılmış ve yeniden yapılması gerekmektedir. Hz. Adem'in yaptığı, Hz. İbrahim'le Hz. İsmail'in yeniden kurduğu bir medeniyetler beşiğıydi. Hatemü'l-Enbiya'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) büyük atası Hz. İbrahim'in, kurbanlık oğlu Hz. İsmail'le birlikte yapmış olduğu Kâbe'nin yüksekliği dokuz arşın kadardı. Ne tavanı vardı, ne de doğru dürüst duvarları. Duvarları örülürken çamur kullanılmıştı. Sadece, taşlar, birbiri üzerine dizilmişti ve aralarında kurumuş çamur. Üstelik bir de yıkılan duvarlar arasından hırsızın biri içeri girmiş ve orada bulunan bazı kıymetli eşyaları çalmıştı. Bütün bu olumsuzluklara rağmen Kâbe, her zaman olduğu gibi kutsaldı. Efendim'in göz bebeğı, dünyanın merkezıydi. Gözler onda, kalpler onda, düşünceler ondaydı. Melekler semadaki izdüşümünde her an, her dakika tavaf ediyorlar, "Lebbeyk allahümme lebbeyk" diyorlardı.

Cahiliye döneminin insanları ise basit, düşünceleri sıradandı. Kimi biliyordu bu değeri, kimi ise bihaberdi güzelden ve güzellikten. Kâbe'nin önünde saygıdan, sevgiden ve muhabbetten tir tir titreyenler olduğu gibi, onu sadece taş ve duvar olarak görenler de vardı. Aynı yüzleri gibi kalpleri de kararmış, insanlıktan nasiplerini yitirmişlerdi.

Kimileri Hz. Fatıma ruhluydular ve Hz. Fatıma bakışlı. Saygı ve edep içinde kıvranıyorlardı Kâbe'nin etrafında. Kimileri Ebu Cehil bakışlıydılar. Ne kutsallık biliyorlardı, ne de değeri. Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) saygıdan ve edepten tir tir titrediğı Kâbe'nin önünde olmadık çirkinlikler yapıyorlardı. Ayak ayak üstüne atanlar mı dersiniz, fütursuzca ve edep yoksunu dolaşanlar mı? Kâbe'nin sahibi, kainatın ve

evrenin sahibi bir ve tek olan Allah'ı bırakıp putlara tapanlar mı?

Kâbe hüzünlüydü, Kâbe mahzun. Kâbe ağlıyordu. Kâbe kendine değer veren eroğlu erler bekliyordu.

Bir ara, bir kadının Kâbe haremindedir buhurdanlıkta öd ağacı yaktığı sırada, buhurdanlıktan sıçrayan bir kıvılcımdan, Kâbe'nin kat kat olan örtüsü tutuşup tamamen yanmış, bu yüzden, duvarlar da her taraftan gevşeyip çatlamıştı.

Bütün bu olumsuzluklar bir araya gelince Kureyş, bir an önce Kâbe'yi tamir etmeye hatta tüm duvarlarını yıkıp yeniden yapmaya karar verdiler. Fakat ne tamir malzemeleri, ne de tamiri yapacak ustaları vardı. İşte Hz. Fatıma, Kâbe'nin yeniden yapıldığı bir yılda dünyaya geldi. Onun doğumu, Kâbe'nin yeniden göğe yükseldiği yıla denk geldi.

Kâbe'yi tamir etme kararı alınınca, Allah (celle celâluhû) insanlara kolaylıklar verdi. O (celle celâluhû) dileyince işler kendiliğinden oluyordu. O (celle celâluhû) dileyince olmazlar olura dönüyordu. düşünceler, bakışlar değişiyordu. Cidde yakınlarında bir gemi karaya oturmuştu. Bu geminin yükü Kâbe'nin tamirinde kullanılacak malzemelerle doluydu. Velid İbn Muğire başkanlığında bir heyet Cidde'ye gidip hem malzemeleri hem de inşaat işini yapabilecek ustaları aldı geldi.

Uzun tartışmalar sonrasında Kâbe'nin her bir duvarı tamir edilmek üzere belli kabileler arasında taksim edilerek anlaşma sağlandı. Lakin tamir etmek için önce yıkmaları gerekiyordu duvarları; ama kimse cesaret edemiyordu buna.

Nasıl cesaret edebilirlerdi ki? İnanmaz görünseler bile orası Rabb'in eviydi. Razi olur muydu kazma kürekle yıkılmasına? Hazret-i Âdem'den beri bir işaretli orası. Kutsal ve kutlu bir işaret.

Mekke kutsal şehirdi, Kâbe kutlu mabet. Mekke şehirlerin anasıydı, Kâbe kainatın göz bebeği.

Velid İbn Muğire el-Mahzumi eline kazmayı aldı, Kâbe'nin duvarının yanına geldi. Heyecandan kalbi kabına sığmıyordu. Korkuyordu. Ama yapmalıydı. Sesi titriyordu. Bir an durdu,

etrafına bakındı. Tüm gözler onun üstündeydi. Nefesler tutulmuştu. Kendi kendine mırıldandı. “Allah’ım!” dedi:

“Allah’ım! Bunu yaparken hayırdan başka muradımız yoktur.”

Bir yandan korkuyor diğer yandan da elindeki manivelayı titizlikle kaldırıp indiriyordu. Velid İbn Muğire’den başka o gün kimse Kâbe’nin duvarlarını yıkma girişiminde bulunamadı. Aradan bir günün geçmesini beklediler. Bakalım Rabb’in rızası var mıydı buna? Aradan bir gün geçtiği halde kimsenin başına bir iş gelmezse tamir işine devam edeceklerdi. Beklenen o bir gün geldi geçti. Kimseye bir şey olmamıştı. Bunu bir işaret kabul ettiler. Allah, Kâbe’nin tamirine müsaade ediyordu. İşaretler bunu gösteriyordu. Ertesi gün herkes büyük bir titizlikle taksimde kendi kabilelerine düşen duvarları tamir etmek için yıkmaya başladı. Ulu’l-azam Peygamberlerden Hz. İbrahim’den kalma temellere inilmişti nihayet. Aralarından biri bu temellere ilişti. Aralarından biri hata yaptı. Elindeki manivelayı bu temelleri sökmek için kullandı. Birden yer gök sallandı. Mekke şiddetle sallanıyordu. Korktu ve kaçtılar önce. Sonra bu temellere dokunulmaması gerektiğine inandılar. Hemen vazgeçtiler. Yeni inşaatı bu temeller üzerine kurmaya karar verdiler.

Taş taş üstünde hızla yükselen Kâbe, Rükne kadar gelince yeni bir tartışma çıktı kabileler arasında. Her bir kabile, kutsal kabul edilen Hacerü’l-Esved denilen kara taşı kendilerinin yerleştirmesi gerektiğine inanıyordu. Çünkü onu yerleştiren üstünlüğü elde edecekti. Bu gün Kâbe’yi tavaf eden herkes Hacerü’l-Esved’in önünden geçerken selam verir. Çünkü kutsaldır gerçekte de o taş ve inanılır ki; “Mahşer günü Hacerü’l-Esved kendisini selamlayanlara şahitlik edecek.” Geçmişte de sevdi ve selamladı herkes onu, bu gün de seviyor ve selamlıyor. İnsanlar tavaf ederken Kutsal Kâbe’yi, Hacerü’l-Esved’in önünden her geçişlerinde, “Şahit ol!” diyorlar; “Ey Hacerü’l-Esved şahit ol! Ben Rabb’imin evi olan kutsal Kâbe’yi, yine O’nun (celle celâluhû) rızası için tavaf ediyorum!”

Hacerü'l-Esved'i, Kâbe'nin duvarına yerleştirmek için adeta birbiriyle yarıştı tüm kabileler. Ortam iyice gerilmişti ve önu alınamaz bir kabileler savaşına doğru gidiliyordu ki, Kureyş'in en yaşlısı ve müminlerin annesi Ümmü Seleme'nin babası Ebu Ümeyye (Zadü'r-rakb) b. Muğire el-Mahzumi onların arasından doğruldu, ayağa kalktı ve bağırarak:

“Ey Kureyş topluluğu!” dedi.

Herkes durdu ve Ebu Ümeyye'ye baktı. Ebu Ümeyye:

“Ey Kureyş topluluğu! En iyisi siz aranızda bir hakem tayin edin ve bu anlaşmazlığa bir son verin! Gelin, Kâbe'nin şu kapısından ilk giren insan aranızda hakem olsun ve ne derse onu yapın!” diye devam etti sözlerine.

Bu gün bir pazartesi günüydü. Uzun ve sesiz bir bekleyiş oldu. Gergin, uzun ve sessiz bir bekleyiş. Bir ayak sesi duyuldu derinlerden gelen. Bastığı yeri tir tir titreten bir ayak sesi. Bastığı yere kendini kabullendiren, gül yüzlü, gül bakışlı Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yürüyüşüydü bu. İnsanlığın Emini Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yürüyüşü. O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) görünce tüm kabile reisleri sevindi. Birbirlerine sarıldılar adeta sevinçlerinden. “İşte!” dediler. “İşte! Emin geliyor! Biz onun vereceği hükme razıyız.”

Hız. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), önce bir bez parçası getirmelerini istedi. Herkes şaşkın gözlerle O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) bakıyordu. Sonra getirilen bezi yere serdi. Büyük bir hürmetle Hacerü'l-Esved'i kucakladı ve bezin üstüne koydu. Etraftakiler hâlâ Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ne yaptığını anlayamamışlardı. Meraklı gözlerle izliyorlardı. Kendisini dikkatle gözleyen meraklı bakışlara doğru yöneldi ve:

“Her bir kabile, şu bezin bir tarafından tutarak taşı kaldırsın!” buyurdu. Rivayetlere göre bu bezin dört köşesini, Abd Menaf'tan Utbe bin Rabia, Zumame, Ebu Huzeyfe bin Mugire ve Kays bin Adiy tutmuşlardı. Hiç kimse itiraz etmedi. Çünkü bu uygulamayla her bir kabile taşın yerine konmasına ortak olmuş oluyordu. Taş rükun hizasına gelince herkesin

emin olarak gördüğü ve Muhammedü'l-Emin diye hitap ettikleri zat, büyük ve kutlu Nebi, taşı orada sabit tutmalarını istedi. Sonra gitti taşı alıp yerine yerleştirdi.

İşte ilk insan Hz. Âdem'le beraber Cennetten yeryüzüne inen ve Hz. İbrahim'le, Hz. İsmail zamanından bu yana Kâbe'yi şenlendiren Cennet kaynaklı bu taşı belli ki Cenab-ı Allah (celle celâluhû), son Peygamberi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) elleriyle Kâbe'nin duvarına yerleştirmeyi murad buyurmuştu.¹

İbn İshak'ın rivayetine göre o zamanlar Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) henüz otuz beş yaşlarındaydı.

İşte Hz. Fatıma, Kureyş için çok önemli olan ve tarihe not düşülen bu yılda dünyaya geldi ve O'nun doğduğu eve, “Zehra'nın Doğum Evi” derler şimdilerde...

¹ İbn Sa'd, Tabakât, 1/146.

Sonsuzluk Denizinden Bir İnci

Bütün dünya o günlerde adeta karanlıklar içinde kalmış, bütün dünya adeta o günlerde alevler içinde yanıyordu.

Şairin:

*“Sırtlanları geçmişti beşer yırtıcılıkta,
Dişsiz mi bir insan onu kardeşleri yerdi”*

mısralarında dediği gibi, insanlar azdıkça azmış, Mekke karanlıklar içinde nefes alamaz hale gelmişti. İffet ve ismet madeni, Hz. Hatice hamilelik döneminin son günlerini yaşıyordu. Nihayetsiz olan mülkün seyyidi, Kevser havuzunun sahibi olan Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ise o günlerde yalnız kalmak için Hira Dağı’ndaki mağaraya gidiyordu sık sık. Orada inziva halindeydi. Rabb’ine yalvarıyor ve gözyaşları döküyordu.

O günlerde Hz. Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) hayatında bazı değişiklikler oluyordu. Geçtiği her yer farklılaşıyor, baktığı her yer güzelleşiyordu. Önünden geçtiği taşlar bile kendisine; “Esselamü aleyke ya Rasulullah!” diyerek selam veriyordu. Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ise bu halden etkileniyor ve yalnız kalmayı daha çok istiyordu. Yine bir gün Hira Dağı’ndaki inzivasına çekilmiş Rabb’ine dua ediyordu. Hz. Hatice ise, konağın bahçesine inmiş hurma ağaçlarının gölgesine oturmuştu. Güneşin ateşten okları yine Mekke şehrinin sinesini deliyor, her taraf sıcaktan yanıyordu. Bahçede Ali, Zeyd ve diğer çocuklar oyun oynuyorlardı. Hz. Hatice, bir müddet onları seyretti. Kim bilir neler düşündü, aklından neler geçirdi. Fakat içinde bilemediği bir sıkıntı, bilemediği bir gariplik vardı. Hz. Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) o an yanında olmasını arzu etti. “Bu mümkün müydü? Acaba çağırırsam gelir mi?” diye düşündü bir müddet. Yerinden kalkmak için hamle yaptığında bunu başaramadı. Tekrar denedi yine olmadı. Birden telaşlandı. “Acaba doğum mu yaklaşmıştı?” Etrafa bir şey belli etmek de istemiyordu. Bahçede kendi halinde oynayan Ali ile küçük Zeyd’e seslendi:

“Çocuklar buraya gelin!”

Ali ile Zeyd oyunlarını bıraktılar ve kanatlı birer kuş gibi koştı geldiler; “Buyurun ey annemiz! Bir emriniz mi vardır?”

“Sizi amcam oğlunu çağırmaya göndersem gider misiniz Hira’ya?”

“Emrin olur ey annem, emrin olur!”

“Sen bir şey istersin de bu küçük neferler yerine getirmez mi? Emrin başımız üstüne! Hemen gideriz!”

Bir kuş gibi kanatlandılar hemen. Gidecekleri yeri iyi biliyorlardı. Zira pek çok kereler Hz. Muhammed’e (sallallahu aleyhi ve sellem) yiyecek ve içecek götürmüşlerdi. Hiç vakit kaybetmeden tırmandılar kutlu dağ Hira’ya...

Hira o günlerde Efendisini yüce bir makama hazırlıyordu. Bir gelin gibi süsleniyordu belki de meleklerce. Bir yandan Cebrail, belki de diğer yandan Mikail, İsrail.... Hira’yı süslüyorlardı. Hira, nazlı niyazlı süzülüyordu Mekke eteklerinde, Kâbe karşısında. Âlemlerin Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), onun üzerinde bulunan mağarada ibadet ediyordu gece gündüz. Ali ile Zeyd mağaraya vardıklarında Efendimiz’i yine her zamanki gibi secdede Rabb’ine dua dua yalvarırken buldular. Bir müddet hiç seslenmeden, hiç kımıldamadan durdular. Sonra Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) secdeden doğrulunca, söylediler Cennet Sultanı Hz. Hatice’nin söylediklerini.

...

Hız. Hatice’nin kendisi sonsuzluk denizinden bir inci idi. Hız. Hatice bint Huveylid bin Abdüluzza... Abdüluzza, Hız Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem) büyük atalarından birisi olan Abdülmenaf’ın kardeşı idi. İkisinin de babası, Kusay b. Kilab’da birleşiyordu. Yani Hız. Hatice’nin, bir kaç göbek öncesinden (dördüncü dedede) Efendimiz’le (sallallahu aleyhi ve sellem) akrabalık bağları vardı.

Hız. Hatice’nin babası Hüveylid ise henüz İslâm gelmeden önce Mekke’de Hacerü’l Esved’e sahip çıkan biriydi. Soylu bir sefirdi. Kâbe duvarındaki Cennet taşı Hacerü’l Esved’e olan düşkünlüğüyle bilinirdi. Mekke eşrafının sevilen

kişisiydi. Zengin ama iffetli ve dürüst biri. Tüm bu meziyetler üzerinde birleşince Hüveylid, etrafında sevilen, sayılan ve sözü dinlenir biri olmuştu.

Hız. Hatice, erken doğan demektir. Her çocuk gibi dokuzuncu ayda doğması beklenirken, Allah onun yedinci ayda dünyaya gelmesini murad buyurmuştu. Bir de İslâma ilk uyanan olmuştu Hız. Hatice. Erkenden ve ilk...

Hız. Hatice'nin annesi Hız. Fatıma hem neşeli hem de hüzünlüydü. Neşeliydi, zira nur topu gibi bir çocuğu olmuştu. Henüz yedi aylıkken doğmasına rağmen sağlıklı ve güzeller güzeli bir çocuk. Hüzünlüydü, çünkü devrin anlayışında kız çocuklarının değeri yoktu. Oysa erkek çocuk öyle miydi? Erkek evlat övünç ve şeref simgesiydi. Sonu gelmeyen çöl savaşlarında düşmana aman vermeyen, namı yedi düvele yayılacak olan bir kahraman olma ihtimali yüksekti. Her babanın hayali bunun üzerine kuruluydu. Hatice doğunca Hüveylid'i bir ara bir hüzün kapladıysa da Bilge Varaka'nın yerinde ikazlarıyla çabucak kendine geldi.

...

Hız. Hatice, odasında Efendisini (sallallahu aleyhi ve sellem) bekliyordu. Kendi doğumunda annesi Hız. Fatıma'nın yaşadığı endişeleri ve babasının yaşadığı hüzün ve sevinç kararsızlığını düşündü. Aradan onca yıl geçmesine rağmen anlayış değişmemişti. İnsanlar hâlâ doğacak çocuğun erkek olmasının bir gurur vesilesi olduğunu kabul ediyorlardı. Acaba kendi çocuğu kız mı olacaktı yoksa erkek mi? "Ne önemi vardı bunun?" diye düşündü. "Yeter ki Yüce Allah (celle celâluhü), sapasağlam bir çocuk versin." Bir yandan doğumun işaretleri belirmiş, diğer yandan etraf, Hız. Hatice'nin ve Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) tüm yakınlarıyla dolmuştu. Hız. Hatice'nin ihtiyar amcası Varaka bile gelmiş, heyecanla bahçede beklemekteydi.

Bilge Varaka, Hatice'nin kendi doğumunda da hazır bulunmuş, ikna edici sözleriyle babası Hüveylid'in gönlüne su serpmişti. Doğan bebeği kucağına alıp, "Bebeğin adı Hatice olsun!" diye bağırmıştı. "Bu çocuk hayırlı bir kız olacak. Baksana! Daha doğar doğmaz hayra vesile oldu. Bu bebek

hayırlı olacak ki, güzel işler oluyor. Onun için bebeğin adı Hatice olsun!” Gerçekten de Hatice’nin babası Hüveylid tarafından sevinçle kabul edilmesi cahiliye adetlerine ters bir anlayıştı. Belki de, Hatice’nin doğumu kız çocukları için hiç de hoş olmayan bu cahiliye adetine bir darbeydi.

Peygamberler Peygamberinin (sallallahu aleyhi ve sellem) dadısı Ümmü Eymen’in telaşı ise hiç kimsede yoktu. İnsanlığın Emin’i (sallallahu aleyhi ve sellem), Hira Dağı’ndan olabildiğince çabuk inmiş ve dudaklarında tarifi imkansız bir tebessümle Hatice’nin yanına girmişti.

Hiz. Hatice bir yandan doğumun tatlı telaşını yaşarken diğler yandan da dua ediyordu: “Ey Rabbi Rahimim!” diyordu her seferinde. “Ey Rabbi Rahimim! Bize sonsuzluk denizinden bir inci lütfet!”

Hiz. Hatice’nin karnında Hiz. Fatıma’yı taşıdığı günler Kureyş kadınlarının onu terk ettiğı günlerdi. Yalnız yaşadığı, Hiz. Muhammed’le (sallallahu aleyhi ve sellem) evlendiğı için hor ve hakir görüldüğü günlerdi. Hiz. Muhammed’ in (sallallahu aleyhi ve sellem) sık sık Hira’ya gittiğı, Hiz. Hatice’nin ise yalnız, yapayalnız kaldığı günler.

Bu yalnızlık ve hasret dolu günlerde karnındaki Cennet hurisi kızı Hiz. Fatıma, annesinin sırdaşıydı. Hiz. Hatice muhabbeti, hasreti, mutluluğı, sıkıntıyı henüz doğmamış Hiz. Fatıma’ya anlatıyordu. Bir Ay’a bakıyordu, bir karnına. Sanki Hiz. Fatıma’nın yüzünün Ay gibi parlak olacağını hissediyordu için için. Hiz. Fatıma ise henüz doğmadan annesini rahatlatan bir bebek oluvermişti. Hiz. Hatice için bir huzur ırmağıydı. Hiz. Fatıma’nın doğumu ise bir başka güzellikti.

Çevresindekilerin onu yalnız bıraktığı, terk ettiğı bir dönemdi. Bebek doğmak üzereydi. Hiz. Hatice uyku ile uyanıklık arasındaydı. Cariye Selma bir o yana bir bu yana telaşla koşturuyor, efendisi için ne yapılması gerekiyorsa eksiksiz yerine getirmeye çalışıyordu. Hiz. Hatice bir ara gözlerini açtığında yanına dört uzun boylu kadının geldiğini gördü. Uyumuyordu ama uyanık olduğundan da emin değildi. Uyku ile uyanıklık arasında yakaza halindeydi. Gördüğü

kadınlar ne kadar hoş, ne kadar güzellerdi. Bu güne kadar Mekke’de böylesine hoş kokulu kadınlar görmemişti. Haşimoğlu kadınlarına benziyorlar ama onlardan değillerdi. Onları ilk gördüğü anda ürperdi Hz. Hatice. Kadınlar tebessüm ederek Hz. Hatice’nin yanına geldiler ve onu rahatlatılar.

“Ey Hatice üzülme!” diyordu ay yüzlü olanı. “Biz senin kardeşleriniziz.” “Ey Hatice üzülme!” diyor bu tatlı, bu latif sesler. İmran Kızı Meryem’den, Mezahim kızı Asiye’den bahsediyorlar. Doğum acısını ve sancı nöbetini hafifletmek için gelen dualı eller geziniyor sanki Hatice’nin sırtında, belinde, omuzlarında... Böylesi bir günde yapayalnız bırakılmanın kederini, üstünden kuş gibi kaldırıyorlar havaya... Hz. Hatice Hatunun hüzün yükü kalkınca, doğum kolaylaşıyor.¹

Hz. Hatice rahatlamıştı. Ay yüzünde tebessüm belirdi. Etrafını saran huri yüzlü kadınların yardımıyla tertemiz ve zahmetsiz bir doğum gerçekleştirdi. Cennetten uzatılmış bir bahar dalı teşrif etti Hz. Hatice’nin kollarına. Kevser gibi duru ve tatlı Hz. Fatıma’ydı gelen. Cennet kadınlarının hanımefendisi Hz. Fatıma.

İbni Abbas’tan rivayetle: “Peygamber bir gün yerin üzerine dört çizgi çekti ve ‘Bu çizgilerin ne olduğunu biliyor musunuz?’ diye buyurdu. ‘Allah ve Rasulü bilir!’ dediler. Buyurdu ki: Cennet kadınlarının en faziletlileri, Hüveylid’in kızı Hz. Hatice, Muhammed’in kızı Hz. Fatıma, İmran’ın kızı Meryem ve Mezahim’in kızı Asiye’den ibarettir.”²

Bir keresinde Hz. Aişe şöyle rivayet etmişti: “Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Fatıma’yı sanki bal şerbeti içer gibi öpmesinin sebebini sordum. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Beni mi’raca götürdükleri gece, Cebrail beni Cennetin içerisine götürdü ve bana bir meyve verdi. Onu yedim. Şimdi her ne zaman o meyveyi özlersem Hz. Fatıma’yı öpüyorum ve o meyvenin kokusunu ondan alıyorum.” Başka bir rivayet ise şöyle: “O cennet meyvesini yedim. Bu meyveler benim sulbüme düştü ve ondan Hz. Hatice, Hz. Fatıma’ya hamile kaldı. Bundan dolayı Hz. Fatıma, insan nesli bir melektir. Her

ne zaman Cennet kokusunu arzulasam, Hz. Fatıma'yı kokluyorum.”³ buyurmuştur.

Hicri cemaziyel-ahir ayının yirminci Cuma günüydü. Bir müjdeci Fahri Kainat Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına geldi koşarak:

“Ey yaratılmışların en hayırlısı, ey cihanın saadet güneşi, ey iki cihan serveri, müjde sana. Ebediyet incisi bir kızın oldu!”

¹ Buhari, Menakıbu'l-Ensar 20, Enbiya 45; Müslim, Fezailu's-Sahabe 69, 70

² Heysemî, Zevaid, 9/223; Sibel Eraslan, Can Parçası, s. 26.

³ Avâlim'ul-ulûm ve'l-Meaarif, 11/10.

İsimler-Sıfatlar

Hız. Fatıma'nın lüğatteki anlamı süttten kesmektir. Bir diğler anlamı ise ayırıcı, alıkoyucu demektir. Bu ismi O'na Hız. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), kendisi koymuştur.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bu ismi koyması O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yakınlarından çok değler verdiğı iki ismi de çok memnun etmiştir. Bu iki isimden birisi annesinin annesidir. Annesi Hız. Hatice'nin annesinin ismi de Hız. Fatıma'dır ve tüm sıkıntılı zamanlarında Hız. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Hız. Hatice'nin yanında olmuş, onları her zaman desteklemiş ve korumuştur.

Diğler isim ise, Hız. Ali'nin annesi Esed kızı Hız. Fatıma'dır. O da, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) annesini yitirdiğinde, O'na (sallallahu aleyhi ve sellem), anne gibi bakmış, hatta Hız. Fatıma, Hız. Ali ile evlenince O'na da annesinden farksız davranmıştır. Esed kızı Hız. Fatıma vefat edince Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hüzünlenmiş ve “Amcam Ebu Talib'den sonra bu kadın kadar bana iyilik eden yoktur.”¹ demiştir.

Bir de Hız. Fatıma'nın haricinde pek çok lakabı vardır. Bu lakaplardan birkaç tanesinin anlamı şöyledir:

Zehra: Anlamı saf, berrak, ay gibi parlak demektir. Hız. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) pak zevcelerinden Hız. Aişe de Hız. Fatıma'yı çok sever ve O'nunla ilgili konuşurken, “Hız. Fatıma'nın yüzü karanlık gecelerde bile önünde iğneye iplik geçirilebilecek kadar aydınlık ve parlaktır.” derdi. Hız. Fatıma'nın beyaz ve gümüş renkli bir teni vardı.

Betül: Anlamı “Eşi bulunmaz” demektir. Ayrıca betül, dünyadan elini eteğini çekip Allah'a bağlanan kimse, demektir. Hız. Fatıma, fazilet, iffet ve dinine bağlılık açısından asrının tüm kadınlarından ayrı ve seçkin bir konuma sahipti.

Hız. Fatımatü'l-Kübra: Büyük, Ulu Hız. Fatıma... Diğler Hız. Fatıma'lardan ayırmak için söylenmiştir.

Ümmü Hasan, Hüseyin, Muhsin: Oğullarının tanıtılması maksadıyla söylenmiştir.

Bint-i Rasul: Allah'ın Elçisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) KIZI olduğu için söylenmiştir.

Bedir ve Huneyn Hurisi: Birçok gazaya gitti ve bilfiil çalışarak çeşitli katkılarda bulundu. Bundan dolayı söylenmiştir.

İnsanların Hurisi: Güzel ve aydınlık yüz için söylenmiştir.

Kadınların Efendisi (Seyyid-i Nisa): Ağırbaşlı davranışından dolayı bu isim verilmiştir.

Babasının Kızı (Bint-i Ebiha): Babasına benzerliği yüzünden bu isim verilmiştir. Aişe Validemiz; “Allah Rasulü’ne (sallallahu aleyhi ve sellem), sözleri ve konuşması Hz. Fatıma’dan daha fazla benzeyen birini görmedim.” derdi.

Babasının Annesi (Ümmü'l-Ebiha): Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) olan düşkünlüğü, bir annenin çocuğuna olan düşkünlüğüne o kadar yaklaştı ki, bu yüzden Ümmü'l-Ebiha dediler. Çünkü O, annesinin (Hz. Hatice'nin) vefatından sonra babasını görüp gözetme ve O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) hizmet etme görevini üstlenmiştir. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) onu çok severdi ve çok ziyaret ederdi. O'nun yanında oturur ve çocuklarıyla oynardı. Bir sefere gitmek istediğinde Medine'den çıkarken en son yaptığı şey O'nu görmek olurdu. Seferden dönünce de önce Mescid'e gider, iki rekat namaz kılar, sonra Cennet hurisi Hz. Fatıma'nın evine giderdi. O'nu ziyaret eder, onunla hasret giderirdi.

Tahire: Tertemiz, bütün lekelerden arındırılmış anlamındadır.

Azra: Edebiyatta sıkça kullanılan Azra ismi, iffete tekabül eden, namuslu ve tertemiz kadın anlamındadır. Kirlerden arındırılmış, masum manasında...

Ciğer köşesi: Hz. Abbas ve Hz. Ali huzurda sorarlar: “Ehl-i Beyt'ten en aziz sevdiğiniz kimdir?” Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) cevaplar: “Ehl-i Beyt içinde bana en sevgili olan, ciğerköşem Fatıma Zehra'dır.”

Kevser: Hz. Fatıma'nın erkek kardeşleri ölmüştü. Kureyş müşrikleri, Hz. Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) üzmek için "Muhammed'in soyu kesildi" diyorlardı. Bunu bir hakaret cümlesi olarak kullanıyorlardı. Kainatta yaratılmışların en merhametlisi Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ise bu duruma üzülmüyordu.

Allah Teala (celle celâluhû), "Hiç şüphesiz sana bol ve kesilmez hayır verdik. Sen de Rabbin için (üzerinde bir şükür borcu olarak) namaz kıl ve kurban kes. Gerçek şu ki, "soyu kesik" diyerek seni ayıplamaya kalkandır gerçekte soyu kesik (ve hayır, yümün ve bereketten mahrum ve işleri neticesiz kalacak) olan!" buyurdu indirdiği Kevser Suresi'yle.

O dönem mal ve nesil yönünden bereketli ve kesretli olan her şeye Kevser denirdi. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) nesli de Ali ile Hz. Fatıma'dan devam edecekti. ve bereketli bir nesil olacaktı. Bundan dolayı bir adı da Kevser'dir Hz. Fatıma'nın.

Kevser Suresi hangi dönemde ve hangi şartlarda nazil oldu duyduunuz, düşündünüz mü hiç?

Kız çocuklarının diri diri çölün kızgın kumlarının soğuk derinliklerine gömüldüğü bir dönemde indi Kevser Suresi.

Herkesin Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem), "Soyu kesik" dediği bir anda indi.

Kevser, müjdedir. Sonsuzluğun müjdesi... Hz. Ali ile Hz. Fatıma'nın soyundan gelecek olan ve Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) insanlığa sunduğu yüce hakikatleri bayraklaştıracak âlî bir neslin müjdesidir Kevser...

Kevser, berekettir, bolluktur. Kevser'in bir ucu Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem), diğeri tâ Yüce Mevla'ya dayanmaktadır.

Bolluğun, bereketin ve güzelliğin asıl kaynağı Allah; insanlara sunan ve gösteren ise Efendimiz'dir (sallallahu aleyhi ve sellem).

Akika Kurbanı

Hız. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Hız. Hatice, Hız. Fatıma doğduğunda çok sevinmişlerdi. Kız çocuklarının horlandığı ve doğuşunun ailesini yasa boğduğu, babaların kendince alınına sürülen bu lekeden aklanmak için kız çocuklarını diri diri çölün kızgın kumlarının altına gömdüğü bir ortamda Hız. Fatıma'nın doğumu, tüm bunların aksine İki Cihan Serveri Hız. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ile Hız. Hatice'yi çok mutlu etmişti. Adeta annesi ve babasının göz bebeğı, Yüce Allah'ın (celle celâluhû) kutsal emanetiydi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hıra'dan Mekke'ye geldikçe Hız. Fatıma'yı kucağına alıyor, öpüyor kokluyordu. Diğer çocuklarında da olduğu gibi Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hız. Fatıma doğduktan yedi gün sonra akika kurbanı keserek fakirlere dağıttı. Doğduğu günden itibaren yedi gün boyunca Hız. Hatice'den süt emdi. Yedi gün sonra Araplarda adet olduğu üzere O'nu da diğer kız kardeşleri gibi süt emmek üzere Babasının halası Safiye b. Abdulmuttalib'in cariyesi Selma hanıma gönderdiler.

Gümüş Merdiven ve Rüya

Hatemü'l-Enbiya'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) doğumundan önce, doğumu ve sonrasında olan hadiseleri tüm siyer kitapları yazar ve pek çok kişi bunları iyi bilir. Birbirinden olağanüstü hadiseler cereyan etmiş, son Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) muştusu kâinata verilmişti. Bebeklik, çocukluk, gençlik dönemlerinde ve sonrasında bulunduğu her yere bereket gelmiş, İlahi bir kudret O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) hep korumuş, kollamıştı. Cahiliye döneminin kötü adetlerinden hiçbir O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına bile yaklaşamamış; O (sallallahu aleyhi ve sellem), her zaman temiz ve pak olmuştu. Mekke'nin en güvenilir ve emin kişisiydi.

Efendimiz kırk yaşlarına geldiğinde artık tüm taşlar yerine oturmuş, dünya şafağın sökün etmeye durduğu zamanı gösteriyordu. Hemen her taraftan O'nunla (sallallahu aleyhi ve sellem) ilgili haberler geliyordu. Bu arada Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), cahiliyenin o boğucu ve bunalıcı havasından uzaklaşmak ve Rabb'ine dua etmek için yalnız kalmayı tercih ediyor, canından çok sevdiği Kâbe'den uzaklaşmak zor olsa bile yalnız kalmak için Nur Dağı'ndaki Hira Mağarası'na gidiyordu. Sık sık sadık rüyalar görüyor ve bu rüyalarına bir türlü anlam veremiyordu. Bu karışık ve yalnız olduğu dönemde en büyük destekçisi eşi Hz. Hatice'ydi. Hz. Hatice, Efendisini (sallallahu aleyhi ve sellem) hiç yalnız bırakmıyor, onu her zaman destekliyordu. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ise tüm dert ve sıkıntılarını Cennet Sultanı Hz. Hatice ile paylaşıyor, ilk ona anlatırdı.

Hız. Muhammed'e bu zor günlerinde en büyük destekçi Hz. Hatice'ydi. Yine her zaman olduğu gibi Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bu rüyasını da ilk olarak iffet ve ismet madeni Hz. Hatice'ye anlattı. Hz. Hatice heyecandan tir tir titriyordu. Efendisine (sallallahu aleyhi ve sellem) büyük bir sevgi ve saygıyla baktı. "Müjdeler olsun Efendim (sallallahu aleyhi ve sellem) size" dedi ve devam etti; "Şüphesiz ki Yüce Allah, sizin için sadece hayır murad etmektedir. Bunda da bir hayır vardır; müjdeler olsun size!"¹

[1](#) İbn Hammâd, ez-Zürriyyetü't-Tâhira, 1/33.

İlk Vahiy

Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk vahiy geldiğinde Hz. Fatıma henüz beş yaşındaydı. Takvimlerin miladi 610'u gösterdiği bir Pazartesi günüydü. Ramazan'ın on yedisi...

Daha önceleri, Vahiy meleği Cebrail birkaç sefer Hz. Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) seslenmiş ve "Ya Muhammed! Ben Cebrail'im!" demişti. ve sonrasında yine seslenmiş ve selam vermişti. Hatta önünden geçtiği ağaçlar, taşlar, canlı cansız tüm varlıklar tavır değiştiriyor, O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) selama duruyor ve "Esselamü aleyke ya Rasulallah!" diyorlardı. Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bu hadiselerle her karşılaştığında yine gittiği ilk durak eşi, can yoldaşı Hz. Hatice oluyordu.

Yine böyle bir zamanda, bir Pazartesi günü Nur Dağı'na nur inmiş ve Cebrail, Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk vahiyi getirmişti.

Göklerden gelen melek Hz. Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) sımsıkı sarmış ve "Oku!" demişti. Dağ ve taşın taşımaktan aciz olduğu bir vazifenin tüm ağırlığı artık Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) omuzlarındaydı. Cebrail, Hatemü'l-Enbiya'ya (sallallahu aleyhi ve sellem) risalet vazifesini açıktan tebliğ ediyordu.

"Oku!" diyordu her defasında, Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ise "Ben okuma bilmem!" diye muKâbelede bulunuyordu. Bu birkaç sefer tekrar etmişti. Nihayet Cebrail, Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına iyice yaklaştı ve onu belinden kavrayarak olanca kuvvetiyle sıktı. Bırakırken:

"Yaratan Rabb'inin adıyla oku! O ki, insanı yapışkan bir hücreden yarattı. Oku ki, o Rabbin, sonsuz kerem sahibidir. Kalemle yazmayı ve insana bilmediği şeyleri öğretendir O."
(Alak, 96/1-5)

Rab (celle celâluhû), diledikten sonra tüm olmazlar olur, yoklar var olurdu. Gerçi neyi okuyacağını henüz tam bilemiyordu ama bu bir ilahi okumanın ilk emirleriydi. Zaten göze çarpan, kulağa gelen her şey okumak için yaratılmamış mıydı? İnsanın önünde duran her bir varlık, yaratıcısını anlatan birer ayet

olarak arz-ı endam ediyor, şuurlu bir varlık olan insanın da bu dili çözebilmesi için tüm varlığı iyi okuması gerekiyordu. Tabiatı, varlıkları ve insanı iyi okumalıydı, karşısına gelecek olan ve muhatap alacağı insanların karakterlerini, fitratlarını da okuması gerekliydi. Kendisine Risalet vazifesi verilmişti. Geri dönüşü olmayan bir kutlu yola girmişti. Az önce Cebrail'in getirdiklerini sürekli tekrar ettiğini fark etti. Dilinde hep aynı kelimeler vardı. Harf harf, hece hece tekrar ediyordu. Vücudundaki tüm hücreleriyle tekrar ettiğini fark etti.

“Yaratan Rabbinin adıyla oku! O ki, insanı yapışkan bir hücreden yarattı. Oku ki, o Rabbin, sonsuz kerem sahibidir. Kalemle yazmayı ve insana bilmediği şeyleri öğretendir O.”
(Alak, 96/1-5)

Üç, beş, yedi... ne kadar tekrar etti bilemiyoruz. Ama bildiğimiz bir şey var ki, tüm hücrelerinde hissetti bu cümleleri. Kelime kelime, harf harf, hece hece...

İki Nur, Nur Dağı'ndan ayrıldıktan sonra Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) eve gelmek için şehre doğru inmeye başladı. Kendisine yüklenen görevin ve misyonun ağırlığıyla iki büklüm Mekke'ye doğru hızlı adımlarla yürürken birden semada bir sesin yankılandığını duydu:

“Ya Muhammed! Sen, Allah'ın Resulüsün, ben de Cibril!”

Bir an yerinde kalakaldı. Bu ses sanki tüm kâinatı kaplayan bir sestti. Sadece bir taraftan değil, hemen her taraftan geliyordu. Olduğu yerde durdu ve başını semaya kaldırdı. Cebrail, bütün ihtişamıyla karşısında duruyor ve aynı şeyi tekrar ediyordu:

“Ya Muhammed! Sen, Allah'ın Resulüsün, ben de Cibril!”

Başını çevirdiği her yönde aynı ihtişamıyla Cebrail görünüyordu. Hızlı adımlarla evine, Hz. Hatice'nin yanına geldi. Eve gelirken yolda gördüğü, önünden geçtiği ağaçlar, taşlar temenna duruyor, selam veriyorlardı. “Allah'ın selamı senin üzerine olsun Ya Rasulullah!”

Eve geldiğinde kalbi kabına sığmayacak kadar hızlı atıyordu. Hz. Hatice telaşlanmıştı, ne olduğunu anlamaya çalışıyor,

meraklı gözlerle O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) bakıyordu. Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ise içeri girer girmez:

“Beni örtün! Beni örtün!” diye seslendi. Daha sonra o mübarek başlarını Hz. Hatice'nin dizine koydu. En sıkıntılı zamanlarında engin ve dingin bir liman gibi hep Efendisine huzur ve itminan veren Hz. Hatice:

“Ey Eba Kasım!” dedi şefkat dolu sesle, “Nerelerdeydin? Allah'a yemin olsun ki ardından adamlarımı gönderdim. Mekke'de bakmadık yer bırakmadılar; ama senden bir haberle geri dönemediler.”

Hz. Muhammed, “Kendimden korkuyorum ey Hatice! Bir zararın gelmesinden endişe ediyorum!” dedi. Hz. Hatice yine her zamanki koruyuculuğu ve şefkatiyle Kainatın Sultanı'nı (sallallahu aleyhi ve sellem) teselli etti.

“Asla endişe edip korkma! Allah, Seni asla zayı etmez, muhafaza eder. Çünkü Sen, akrabalarını görüp gözetir, düşkünlerin elinden tutar ve ihtiyacı olanları da giydirirsin. Aynı zamanda Senin misafirin hiç eksik olmaz, her hareketinle Sen, sürekli Hakk'ın peşindesin ve yine Sen, bütünüyle hayır yollarına kendini adanmış birisin!”¹

Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), biraz rahatlamıştı. Bir müddet sonra başından geçenleri, Nur Dağı'nda Cebrail'in gelişini, kendisini kucaklayıp sıkmasını ve getirdiği ilk vahyi bir bir anlattı iffet ve ismet timsali Hz. Hatice'ye. Zaten daha önceleri de buna benzer olağan dışı hadiseler zuhur etmişti. Hz. Hatice bu tür şeylerin olabileceğine her an ihtimal veriyor Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) beklenen Nebi olduğunu tahmin ediyordu. O'nunla (sallallahu aleyhi ve sellem) evlenirken kendi kendine verdiği en büyük vazife O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından hiç ayrılmamak ve O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) her zaman ve her şartta destekçi olmaktı. Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) başından geçenleri dinleyince yine kendinden beklenen metaneti ortaya koyarak destek olması gereken bu zor ama bir o kadar güzel günde kâinatın iftihar ettiği Yüce Kâmet'i (sallallahu aleyhi ve sellem) yalnız bırakmayıp O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) destek oldu.

“Müjdeler olsun sana ey amcamın oğlu!” dedi tebessüm ederek.

“Müjdeler olsun sana! Bulunduğun yerde sebat et ve kararlı ol! Hatice’nin nefsi elinde olana yemin olsun ki Sen, bu ümmetin beklenen Nebîsisin!”²

Zaten Hz. Hatice de bu anın ne zaman geleceğini hep merak edip duruyordu. Bu onun beklediği bir sonuçtu. Hiç tereddüt etmeden hemen oracıkta, imanla tasdik etti O’nu (sallallahu aleyhi ve sellem) ve O’nunla birlikte gelenleri. Sonra da üzerine örttüğü bembeyaz örtüyü düzelterek Nebilerin sonuncusu Hâtem’ül-Enbiyayı (sallallahu aleyhi ve sellem) Rabb-i Rahimiyle birlikte yalnız bırakıp başka bir yere çekildi.

¹ Buhârî, Sahîh, 1/4.

² Mâverdî, A’lâmü’n-Nübüvve, 1/275.

İslâmla İlk Tanışma

Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovaladı. Vahyin o manevi atmosferi Hz. Fatıma'nın aldığı her solukta yer alıyordu. Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Hz. Hatice'nin tatlı telaşı ve sonunu bilemedikleri o değişim heyecanının yaşandığı bir evde henüz çocuktuktu Hz. Fatıma. İlk vahiy geldiğinde henüz beş yaşındaydı. Ne olduğunu tam anlayamıyordu. Ama bildiği bir şey vardı ki babası ne derse onu yapacaktı. Çünkü kâinatın en güzel iki insanının çocuğuydu.

İlk vahiy geldikten sonra üç yıl boyunca vahyin kesildiği o bitmek tükenmek bilmeyen fetret döneminde Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) çok üzgündü. Üç yıl boyunca Cebrail görünmemişti. Çok büyük bir manevi ıstırap çekiyordu. Hz. Fatıma, henüz olup biteni tam anlayacak yaşta ve olgunlukta olmasa da babası ve annesinin ne kadar büyük bir manevi ıstırap çektiğini, o manevi duyularını hissedebiliyordu.

Müşrikler, Efendimiz'i çok sıkıştırıyor ve üzüyorlardı. Hatta bir gün Mekkeli bir kadın o Sultanlar Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) yoluna çıkmış ve "Ya Muhammed! Görüyorum ki şeytanın seni terk etmiş!" diyordu. Güya kendince alay ediyordu. Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) bu ve benzeri hadiselerle çok üzülüyordu. Tam üç yıl vahye hasret kalmıştı. Hasretin doruğa ulaştığı bir gün bir daha asla ve asla O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) bir an olsa bile yalnız bırakmayacak olan Cebrail göründü. Yüce Mevla'dan ayetler getirmişti. Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) gül yüzünde güller açmıştı.

"Güneşin yükselip de en parlak halini aldığı kışlak vaktine ve sükunetle erdiği dem geceye yemin olsun ki, ey Resulüm! Rabbin Seni ne terk etti, ne de sana darıldı! Elbette Senin için, gelecek her yeni gün, bir öncekinden, her zaman işin sonu başından daha hayırlıdır. Elbette Rabbin, Sana ileride öyle şeyler ihsan edecek ki, netice de Sen, hem O'ndan (celle celâluhü) hem de vereceklerinden razı olacaksın!" (Duhâ, 93/1-6)

...

Hız. Hatice, Allah Rasl'nn (sallallahu aleyhi ve sellem), insanları davetle görevlendirildiğini duyar duymaz hiç tereddüt etmeden “La ilahe illallah, Muhammeden rasulullah!” demiş ve Müslüman olmuştu. Cennetten bir köşe olan evde bambaşka bir hava vardı. Tertemiz ve berrak bir hayat tarzı benimsenmişti. Hız. Hatice, diğerk kızlarını ve Hız. Fatıma'yı yanına çağırđı ve Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) başından geçenleri, Cebrail'i ve vahyi bir bir anlattı. Neyin ne için ve ne kadar değerkli olduğunu tane tane izah etti. Sonra da çocuklarının Müslüman olmaları gerektiğini syleği. Hız. Fatıma, o zaman ne olduğunu az çok anlamıştı. Bir evladın babası hakkında duyabileceğeri en güzel müjdeyi duymuştu annesinden. Hız. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) hem üç yıldır ektiğeri bir ıstıraptan kurtulmuş hem de davetle görevlendirilmişti. Cennet Sultanı'nın (Hız. Hatice'nin) konuşması biter bitmez, hemen ablalarıyla beraber koşup Gller ve Gönüller Sultanı'na (sallallahu aleyhi ve sellem) sarıldılar ve Müslüman oldular.

Oysaki Peygamberlik Hız. Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) mjdelendiğeri gün ve sonrasında Hız. Fatıma ve ablaları tarafından da o kutlu evde, o kutlu hava tüm letafet ve teravetiyle yaşanıyordu. Hız. Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Hız. Hatice'yi böylesine derinden etkileyen ve mutlu eden bir hadiseyi hep beraber paylaşmışlardı evin diğerk inci taneleri de. Hız. Hatice çocuklarına gerçekleri anlatır anlatmaz hemen kalkmış babalarına sarılmış ve onlar da Mslmanlığeri kabul etmişlerdi. Böylece insanlığeri içine alacak o büyük ve engin iman deryasının ilk mevceleri Hız. Hatice'nin o kutlu hanesinde başlıyordu.

Hz. Ali'nin Kararı

Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), bir pazartesi günü Yüce Allah'ın (celle celâluhû) huzuruna durmuş ve namaz kılıyordu. O gün Cebrail'in kendisine öğrettiği şekilde abdest almayı ve namaz kılmayı iffet ve ismet madeni Hz. Hatice'ye de öğretmişti. Hz. Hatice ilk dersini En Kutlu Muallim'den (sallallahu aleyhi ve sellem) almış ve O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) arkasında namaza duran ve Yüce Allah'ın (celle celâluhû) huzurunda el bağlayan ilk kişi olma özelliğini kazanmıştı. Sadıktı, sadakatliydi; vefalıydı ve itaatkârdı. Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) en zor günlerinde yanındaki en büyük ve en yakın destekçisiydi. İnsanlar arasından Sultanlar Sutanı'na (sallallahu aleyhi ve sellem) ondan yani Hz. Hatice'den daha yakını yoktu. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün Mekke'nin üst taraflarına doğru gittiği bir sırada vahyin emin elçisi Cebrail yanında belirivermişti.

Vadinin bir kenarında ayağıyla yeri eşeliyordu. Birden oradan bir pınar fışkırı verdi. Çıkan sudan önce Cebrail abdest aldı. Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) abdestin nasıl alındığını öğrenmek için çok dikkatli bir şekilde Cebrail'i seyretti. Sonra O (sallallahu aleyhi ve sellem) da abdest aldı ve Cebrail'in tarifiyle beraber namaz kıldılar. Eve geldiğinde ilk olarak Hz. Hatice'ye abdest almasını ve namaz kılmasını öğretti. Artık namazları beraber kılıyorlardı. Allah'ın huzurunda olmanın hazzını yaşıyorlardı. Hz. Ali'de Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) evinde kalıyordu. O zamanlar henüz çocuktı. Hz. Fatıma'nın ablası Zeynep ise evlenmiş ve ayrılmıştı evden. Hz. Fatıma'nın büyüdüğü evde Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Hatice, ablaları Rukiye ve Ümmü Gülsüm'le amca oğlu Ali vardı.

Yine böyle bir günde En Güzel Örnek Hz. Muhammed'le (sallallahu aleyhi ve sellem) Hz. Hatice, Yüce Mevla'nın huzurunda namaz kılarken Ali onları görmüştü. Bu sıralarda henüz on yaşlarındaydı. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) namazını bitirince Hz. Ali sordu:

“Ne yapıyorsunuz? Yaptığınız da nedir sizin?”

O (sallallahu aleyhi ve sellem), büyük bir sabır ve şefkatle cevapladı:

“Alemlerin Rabbi (celle celâluhû) için namaz kılıyorum!”

Hız. Ali, bunu ilk defa duyuyordu, yine sordu:

“Alemlerin Rabbi de kim?”

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) müşfik bir baba edasıyla Hız. Ali’yi dizine oturttu. Hıra’da ve sonrasında başından geçenleri anlattı bir bir. Ardından da:

“O (celle celâluhû), bir ve tek olan Allah’tır. O’nun (celle celâluhû) ortağı olamaz. Varlığı O (celle celâluhû) yaratmış, rızkını da O (celle celâluhû) vermektedir. Her şey O’nun (celle celâluhû) yed-i kudretindedir; öldüren de yaşatan da O’dur (celle celâluhû). ve O (celle celâluhû), her şeye kadirdir.”¹

Ali anlatılanlardan etkilenmişti. Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) olan itimadı o derece büyüktü ki, O (sallallahu aleyhi ve sellem) nereye gitse, hiç tereddütsüz Ali de giderdi. Ancak böylesine önemli bir meseleyi babasıyla konuşması gerektiğini düşündü. Ne de olsa babasının yeri farklıydı. Hız. Ali’nin babasının Hız. Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) nezdinde de yeri çok büyüktü. Annesi Amine ve dedesi Abdülmüttalip ölünce Hız. Muhammed’i (sallallahu aleyhi ve sellem) Hız. Ali’nin babası olan Ebu Talip koruyup kollamıştı. Hız. Ali bu meseleyi babasıyla konuşmak için müsaade istedi. Ancak Hız. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) Ali’den konuştukları bu meselenin önemine binaen konuşulanların aralarında kalmasını ve başkaları tarafından duyulmamasını istedi.

Hız. Ali gece boyu düşündü. Kesin kararını kendisi verdi. Bu hayat ve ahiret hayatı kendisinini. Allah’a iman gibi çok önemli bir konuda anne babaya sormaya ne lüzum vardı. Sabah olur olmaz ilk işi Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gelmek oldu.

“Dün siz bana neler anlatmış ve neye davet etmişsiniz?” diye tekrar sordu. Hız. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), büyük bir şefkat ve merhametle Ali’yi yanına oturttu ve O’nu şehadete davet etti. O da tereddütsüz kabul etti. Böylece Ali daha

küçücük yaşında Hz. Hatice'den sonra kelime-i tevhidi getiren
ilk Müslüman oldu.²

¹ İbn İshâk, Sîre, 2/118.

² İbn Hibbân, Sîre, 1/63; Reşit Haylamaz, Efendimiz, s. 183.

Zinnûre'nin Gözleri

Hız. Fatıma henüz çok küçüktü. Müşriklerin bitmek tükenmek bilmeyen kin ve nefretleri O'nu korkutuyordu. Karşılaştığı her olumsuz hadise sonrasında babasının o şefkatli kollarında teskin oluyordu. O mübarek boynuna sarılıyor ve; “Ey canım babam! Ne zaman kurtulacağız?” diyordu. O (sallallahu aleyhi ve sellem) da her defasında Hız. Fatıma'yı teselli ediyor, saçlarını okşuyordu.

O günlerde, Zinnure isimli bir cariyeye müşriklerin yaptığı işkence gözünün önünden hiç gitmedi. Bu cariyenin kimsesi yoktu. Tek suçu “Allah” demektir. İman davetine ilk eren bahtiyarlardandı. O derece işkence ettiler ki, Zinnure'nin gözleri kör oldu. Yine de vazgeçmedi. Bir kaplan gibi kükrüyordu: “Ey müşrikler, biliniz ki, Allah birdir, Muhammed onun elçisidir!”

O tekbir getirdikçe, müşrikler işkencelerini artırdılar. Öldürücü çöl güneşinin altında kırbaçladılar...

Bayıltıncaya kadar dövdüler ve: “Ey kadın!” dediler gülerek; “Ey kadın, bize dönüyor musun?”

Zinnure, imanının tadını almıştı bir kere. Cennet kokuları tülleyeniyordu burnunda.

“Asla!” dedi tüm hücreleriyle, “Asla!”

Yerde sürüklediler, ısrar ettiler.

“Ey kadın! Bize dön ve kurtul!” dediler. O zaten kurtulmuştu. Haberleri yoktu onların. Gözleri bakıyordu ama gönülleri kördü. Öyle olmasaydı Sultanlar Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) davetini kabul etmezler miydi hiç?

“Ben zaten kurtulmuşum!” dedi Zinnure. “Asıl siz kurtulmaya bakın!”

“Gördün mü?” dediler tekrar, “Bak! Lat ve Uzza senin gözünü kör etti!”

“Hayır!” dedi tam bir inançla Zinnure!

“Gözlerimi perdeleyen Allah’tır; başkasını verecek olan da yine O (celle celâluhû)!”

Ve Allah’ın lütfü gecikmedi. Allah’ına böylesine bir imanla bağlanan, tevekkül eden, sabır ipine sarılan bu salih kadının gözlerini Peygamber duası vesilesiyle, Rahman ve Rahim olan Allah açtı.

Bu hali gören müşrikler ne yapacaklarını şaşırđılar. Çığlık çığlığa kaçıştılar. “Bu Muhammed’in sihirlerindendir!” dediler ve kazanma kuşağında kaybeden bahtsızlardan oldular.

Gece İbadeti

Hiz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), Hira'da Cebrail'le arasında geçenleri, vefakâr Hiz. Hatice hariç hiç kimseyile paylaşmamıştı. En büyük destekçisi ve yardımcısı Hiz. Hatice'ydi. Ama dışarıdaki insanlar da bir şeyler olup bittiğini tahmin ediyor, Mekke'deki iktidarlari dışında bir takım gelişmelerin olduğunu hissediyorlardı. Bu durum müşrikleri oldukça rahatsız ediyordu. Bir dönem ‘‘Emin’’ diye tavsif ettikleri Hiz. Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) şimdilerde hiç de hoş olmayan lakaplar takıyorlardı. Kimi zaman ‘‘mecnun’’, kimi zaman ‘‘kahin’’, kimi zaman da ‘‘sihirbaz’’ diyorlardı. Bu tür ifadeler Kainata sultan olarak gönderilen Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) derinden yaralıyor, h z nlendiriyordu. O  z l nce sanki tüm dünya üzülüyor, o  z l nce yapraklar bile boyunlarını büküyor mahzun mahzun duruyorlardı.

Hiz. Fatıma'nın ise en büyük sevinci, babasının tebessümü, en büyük kederi ise babasının  z nt s yd . O (sallallahu aleyhi ve sellem) sevinince dünyalar Hiz. Fatıma'nın oluyor, o anı, o günü bayram ilan ediyor, kalbi bir güvercin kalbi gibi tir tir titriyordu onu mutlu görünce. O (sallallahu aleyhi ve sellem)  z l nce dünya başına yıkılıyor, kainat dar geliyor, bunalıyordu. Henüz k  c kt , elinden bir şey gelmiyordu. Erkek olsa, eline kılıcı alır Kainat'ın Sultanı'nı (sallallahu aleyhi ve sellem)  zen herkese oracıkta cezasını verirdi ama, kadınların ve kız çocuklarının hakir görüldüğü bir dönemde dünyaya gelmişti. Yapabildiği tek şey babasına sarılmak ve onun üzülmemesini istemektir. Hiz. Fatıma babasına sarılıp ağlayınca O (sallallahu aleyhi ve sellem) da Hiz. Fatıma'nın başını okşıyor, alnından doya doya öpüyor ve sabır tavsiye ediyordu.

Yine böyle üzüldüğü bir gün eve gelmişti. Hiz. Hatice her zaman olduğu gibi şefkat Peygamberi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) teskin edici cümleler söyledikten sonra üzerini örtmüş, onu Rabb'ile baş başa bırakmıştı. Hiz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), derin bir tefekküre dalmıştı ki, yanında Cibril-i Emin'in hazır olduğunu gördü. Cibril-i Emin ne zaman görünse yeni bir müjde gelirdi. G ller Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) g l

yüzünde güller açardı. Önce ağırlaşır, vahyin haşyetinden olsa gerek alnından boncuk boncuk terler damlardı. Vahiy hali geçtikten sonra kendine gelir ve gözlerinin içi gülerdi. Gelen bir emirdi ve hemen yerine getirilmesi gerekirdi. Hiç vakit kaybetmeden Yüce Allah'ın emirlerini yerine getirmek için çırpınırdı.

Cebrail, yeni bir emir getirmişti:

“Ey örtüsüne bürünen Resulüm!” diyordu, yücelerden yüce Mevla;

“Ey örtüsüne bürünen Resulüm! Geceleyin kalk da, az bir kısmı hariç geceyi ibadetle geçir. Duruma göre gecenin yarısında veya bundan biraz daha azında veya fazlasında ibadet etmen de yeterlidir.”

Bir başka gün;

“Sana mahsus bir namaz olmak üzere, gecenin bir kısmında kalkıp Kur’ân okuyarak teheccüd namazı kıl. Böylece Rabbinin Seni Makam-ı Mahmud’a erİştireceğini umabilirsin!” (İsra, 17/79)

Artık Hz. Fatıma'nın evinde geceleri de gündüzler kadar aydınlıktı. Ne zaman Şefkat Kahramanı'nı (sallallahu aleyhi ve sellem) görse hep Rabb'inin huzurundaymış gibi duruyordu. Evlerinin hiçbir köşesinde karanlık bir an ve yer kalmamıştı. Gece ile gündüz birbirinden tefrik edilemiyordu. Eller ve gönüller her an Yüce Mevla'ya dönüktü.

Sultanlar Sultanı

Hız. Fatıma'yı anlatmak ne kadar zorsa, Kainat'ın Sultanı'nı (sallallahu aleyhi ve sellem) kainata ve insanlığa anlatmak hem zorlardan zor, hem de bir o kadar kolaydı. Çünkü Hız. Fatıma O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) bir parça, O (sallallahu aleyhi ve sellem), Hız. Fatıma'nın ve tüm insanlığın varoluş sebebiydi.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), kainata gönderilmiş bir muştudur. Yüce Allah (celle celâluhû) bir kutsi hadiste bildirildiğine göre; “Levlake levlak, Lema halaktu'l eflak” diyordu. Yani; “Sen olmasaydın, Sen olmasaydın kâinatı yaratmazdım.” Allah-u Teala her şeyden evvel Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) nurunu yaratmıştı. O zaman henüz ne levh-i mahfuz, ne kalem, ne cennet, ne cehennem, ne melek vardı. Ne sema vardı, ne arz, ne de arş. Güneş de yoktu, Ay da yoktu. Etrafta ne insan dolaşıyordu ne de cin. Sadece Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) nuru vardı ve O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) nurunu yaratan Yüceler Yücesi Allah!

...

Hız. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) için onu gören hemen herkesin ortak kanaati şudur ki, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem), mübarek bedeninde bulunan bâtını güzelliklere delil olan zahiri güzellikler hiçbir şahsın bedeninde toplanmamıştır. Hatta O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) güzel görünüşü tamamen hiç açıklanmamıştır. Şayet, Allah Teâlâ (celle celâluhû), O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) bütün zahiri güzelliklerinin tamamını açıkça göstermiş olsaydı, Ashab-ı Kiram O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) bakmaya takat getiremezlerdi.

Hız. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dünyaya teşriflerinden önce Melekler ve Enbiyaların dilinde, indirilmiş bulunan Sahife ve Kitaplarda tekrar tekrar övülmekle şerefli zatına “Muhammed” ismi verildi. Çünkü çok şerefli olan “Muhammed” kelimesi, çok çok övmek, hamd ve övülmüş manasınadır. Yüce Mevla, Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) bu şerefli ismi verip, gökleri ve yeri yarattığı vakit, Göklere; “La ilahe illallah, Muhammed'ür-Rasulullah” diye yazdırdı. Cenneti yarattığı zaman Tuba ağacı üzerine, hurilerin

alınlarının her iki tarafına, Cennetin bütün oda ve saraylarının üzerine, “La ilahe illallah, Muhammed’ür-Rasulullah” diye yazdırdı. Hz. Âdem (aleyhisselâm), tövbe ederken; “Ya Rabbi! Muhammed hürmetine!” diye şefaath dilediği zaman, Hak Teala; “Sen Muhammed’i nereden bildin?” diye buyurunca; “Beni topraktan yarattığın vakit gözümü açtığımda bütün göklerde ve arşta, “La ilahe illallah, Muhammed’ür-Rasulullah” yazdığını gördüğüm zaman, Muhammed’in herkesten daha makbul olduğunu bildim!” deyince, Yüce Mevla (celle celâluhû), tasdik ederek; “Ya Âdem! Muhammed, herkesten kıymetli ve muhteremdir ve senin evladındandır. Bütün Peygamberlerin sonunda dünyaya şeref verecektir. Seni, gökleri, kâinatı, Cenneti ve bütün varlıkları O’nun hürmetine yarattım!” buyurdu.

Hatta Gül Sultan Hz. Amine’ye rüyasında; “Sen bütün mahlûkatın en yücesine hamilesin, O doğduğu zaman ismini “Muhammed” olarak koy!” diye tembih edildi melekler tarafından.

Sultanlar Sultanı’nın (sallallahu aleyhi ve sellem) boyları uzun ile kısa arasındaydı. Mübarek vücudunun rengi kırmızıya karışık nurani beyaz idi. Anberli olan saçları kıvrıcık olup çok düz değildi. Yani tam kıvrıcık da değildi, tam düz de değildi. İkisinin arasındaydı. Hz. Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) boylarına ilk bakanlar O’nu (sallallahu aleyhi ve sellem) orta boylu zannederlerdi. Biraz daha dikkat ettikleri zaman uzuna yakın diye hüküm verirlerdi. O (sallallahu aleyhi ve sellem) kiminle yürürse yürüdüğü kimseden muhakkak uzun görünürdü. Şayet iki kişinin ortasında dururlarsa, o zaman da her ikisinden de uzun görünürlerdi. Fakat yalnız başına durdukları zaman orta boylu görünürlerdi. Sadece yürürken mi, hayır hayır! Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), otururken de omuzları yanlarında oturan diğer kişilerden yüksek görünürdü. Buna Hz. Muhammed’e (sallallahu aleyhi ve sellem) verilmiş özel mucizelerden biri diyebiliriz. Çünkü görünüş bakımından kimse O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) eş olamadığı gibi, yaratılış ve mana bakımından da hiç kimse kendisine eş olamamıştır. Zaten O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem) Cemalî güzelliği çok fazla olduğu için güzelliği tamamen

görünmezdi. Güzelliğinin hepsi tamamen görünmüş olsaydı, ashab-ı kiramdan hiç kimse onun güzelliğine bakmaya takat getiremezdi.

Mübarek saçlarına ak düşmemişti. Hani, on yedi, bilemediniz on sekiz tel saç beyazdı. Ben bunu söylediğim zaman, “Kâinatın Sultanı’nın (sallallahu aleyhi ve sellem), vefatından bin dört yüz küsur sene sonra Ramazan ayında camilerde gördüğümüz sakal-ı şeriflerin hemen hepsi beyaz” diyeceksiniz. Burada dikkat etmenizi istediğim bir şey var. Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) saçlarındaki beyazlar çok azdı; mübarek sakallarındaki beyazlar değil.

Farklı zaman ve yerlerde saçlarının uzunluğu farklıydı. Bir rivayete göre saçları kulaklarının yarılmasına kadar ulaşıyordu. Bir rivayette de kulaklarına ulaşıyordu. Bir rivayette ise, kulak yumuşaklarına ulaşıyordu. Başka bir rivayette ise mübarek omuzlarına ulaştığı söyleniyordu. Farklı zamanlarda, farklı uzunlukta tutardı Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) saçlarını. Bir de güzellerden güzeldi. O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek yüzü nurani parlak olarak ayın on dördü gibi parlardı.

Sahabeden Cabir b. Semüre (radiyallahu anh), Efendimizle (sallallahu aleyhi ve sellem) alâkalı bir intibaini şöyle anlatır:

“Bir gün mescitte oturuyorduk.

Ayın tam on dördüydü.

Tepemizde Ay, ısl ısl parlıyordu.

O sırada mescide Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) girdi.

Ben bir Ay’a, bir de Allah Resulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzüne baktım.

Kasem ederim ki,

Allah Resulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzü Ay’dan daha parlaktı.”

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek alnı ve alnının iki tarafı açık idi. Kaşları yay gibi olup gözünün ucuna uzanmıştı. Kaşları uzun, son derece güzel, birbirine çok yakın idi, fakat bitişik değildi. Kaşları arasında bir damar bulunurdu ki, gadap

buyurdukları zaman o damar kabararak görünürdü. Burunlarının üst tarafı biraz yüksekçe ve üstü ise ince idi.

Mübarek sakalları büyük ve azimdi. Yanakları ise düz. Mübarek ağızları genişçe, ön dişleri ise seyrekçe ve inci gibi tane taneydi. Göğsünden göbeğine kadar ince bir hat gibi kıllar vardı. Boyunları ise son derece güzel olup, gümüş gibi parlak, saf ve berraktı. Bütün azaları birbirine uygun ve yaratılıştan güzeldi.

Mübarek vücutlarındaki etleri sıkıydı. Karnı ile göğsü düzdü.

El ve ayakları ise büyükçeydi. Yürüdükleri zaman, ayaklarını yerden kuvvetlice kaldırır ve istedikleri tarafa dönüp, sağ ve sollarına eğilmeyerek birazcık önlerine doğru eğilirler, mütevazi bir şekilde yürürlerdi. Adımlarını geniş atar ve süratli yürürlerdi. Bir şeye yönelip döndükleri zaman bütün vücudu ile dönerlerdi.

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) anlatırken Ay'dan bahsetmek adettir. Çünkü ayın birinci ve ikinci gecesi doğan Ay'a Hilal, on dördüncü gecesi doğan Ay'a Bedir, diğer gecelerinde doğana da Ay denir. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), varlıkların en güzeli olup, hiçbir zaman dünyada O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) benzeyen bir varlık olmadığı için eşsiz olan çehresini ve nurlu olan Cemalini Ay'a benzetmek şairlerin adettir.

Ey Sevgili, En Sevgili;

Ey nurunun hürmetine âlemler yaratılmış olan,

Ey Nurluların En Nurlusu!

Ey Sevgili,

Sen pür-cemal, sen pür-kemal, sen pür-rahim ü şefkat!

Ey Sevgili, Rabb-i Hâkim'in bizlere rahmetinin tecellisi, güzeller güzeli Rasulullah! Rahim olan Allah'ın bizlere merhameti.

Ey dürr-i yekta!

Asi, kibirli, enaniyet denizinde boğulmuş günahkârların umudu, Cilvegâh-ı Enbiya.

Aşk ehlinin Sultanı.

Acıkmış gönüllerin sofrası, bir tek hatırına aşkların feda edildiği Sultan. Kâinata gönderilmiş en güzel armağan.

Ruhlarımızın enîsi; Resul-ü Ekrem, binlerce, yüz binlerce, milyonlarca ve kainat zerratı adedince salât u selam senin ve ashabının üzerine olsun.

Hız. Fatıma'nın Cesareti

Hız. Fatıma'nın büyük ablası Zeynep gelin olmuş, Ebu'l-As'la nikahlanmıştı. Ebu'l-As Cennet Sultanı Hız. Hatice'nin kız kardeşi Hale'nin oğluydu. Devrin adetlerine göre kız çocuk önce yakın akraba ile evlendirilirdi. Ebu'l-As dürüst ve şerefli biriydi. Zeynep'i de çok severdi. Fakat o da Müslüman olmamıştı. Zeynep buna dayanamıyor için için ağlıyor, yanıyordu.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) diğerkızları Rukiye ve Ümmü Gülsüm ise, Ebu Leheb'in oğulları Utbe ve Uteybe ile nişanlanmışlardı. Fakat, Ebu Leheb ve eşi Ümmü Cemil haklarında Tebbet suresi nazil olunca oğulları Utbe ve Uteybe'ye, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) iki kızını Rukiye ve Ümmü Gülsüm'ü boşattırmışlardı. Yüce Mevla, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bu iki gülüne müşrik nikahı altında eziyet edilmesine müsade etmemişti.

Mekkeli müşrikler Ebu'l-As'a da aynı baskıyı yapıyorlardı. “Zeynep'i, Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kızını boşarsan sana Mekke'nin en güzel kızlarını veririm” diyorlardı.

Ebu'l-As, sağlam karakterli ve mert biriydi. Onları kesin ve sert bir dille reddetti. “Ben, Zeynep'in bir tırnağını dünyalara değişmem. Boş kaprisler uğruna yuvamı yıkacak değilim. Gidin işinize.”

Zeynep, Ebu'l-As'ın evinde, Ümmü Gülsüm ve Rukiye ise Hız. Fatıma'nın yanındaydılar.

Hız. Fatıma, küçük yaşına rağmen haksızlıklara dayanamaz, zulme minik elleri ve kocaman, dağ gibi yüreğiyle karşı gelirdi. Yaşı her ne kadar küçük olsa da kocaman kalbine sığdırdığı tek güneş, Allah ve Peygamber sevgisiydi. Mekke'nin o boğucu, zulüm üstüne zulüm günlerinde o güçle ayakta duruyor, o güneşle içi ısınıyor, gözü aydınlanıyordu. Gece - gündüz babasını düşünüyor, O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) gelecek her türlü sıkıntının kendisine gelmesini arzuluyordu.

Böylesine sıkıntılı günlerde Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) insanları İslâm'a davet etmeye başladığında, insanların birer ikişer Müslüman olduğunu gören Kureyş müşrikleri, bu durumu hazmedemiyor, her fırsatta Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) müdahale ederek O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) incitiyor ve rahatsız ediyorlardı. Kimi zaman ise yaptıkları hakaret ve fiili müdahalenin dozu kaçıyor, edep ve nezaket sınırlarının oldukça dışına çıkıyorlardı. Böyle durumlarda Hz. Fatıma'nın o küçük yüreği kabına sığmıyor, yüreği burkuluyor, dudağı titriyor o cennet hurisi misali simsiyah gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Gül yüzü göz yaşlarıyla sıırsıklam oluyordu. O anlarda her zamanki koruyucu ve kollayıcılığıyla bilinen annesi Hz. Hatice onu bağrına basıyor, "Ay ışığı kızım!" diyordu. "Ay ışığı kızım, Mümine ümitsizlik yakışmaz. Son Peygamber'in kızı olmak kolay değildir. Ümmetin önünde kaleden burçlar gibi durmalısın. Alemin sevgilisi baban kapalı kilitleri bir bir açacak. Vahyin gür sedası çağlara yayılacak. Ümitvar olmalısın."

Hz. Fatıma'nın yüzü aydınlanır, yeniden hayata tutunurdu.

Bir gün, Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), içlerinde Abdullah b. Mes'ud'un da olduğu bir grup sahabe ile birlikte Kâbe'ye gitmişti. Müslümanlar bir kenara çekilip otururken, Fahr-i Kainat Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) uygun bir yere geçerek namaz kılmaya başlamıştı. Rabb'iyle buluşmuş, O'na (celle celâluhû) ibadet etmenin huzuru içindeydi.

Müslümanlar Kâbe'ye gelmeden önce müşriklerden biri Kâbe'in bir tarafında putları için kurban kesmiş, kurbanın işkembesi halen kanlı ve pis bir şekilde Mescid-i Haram'da bir duvarın kenarında duruyordu. O sırada Ebu Cehil, Ukbe b. Ebu Muayt ve bir grup müşrik de Kâbe'nin yakınlarında bir yere oturmuş, kendi aralarında konuşuyorlardı. Bir tarafta deve işkembesi, diğer tarafta Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) namaz kıldığını gören Ebu Cehil, kalbinde kin, haset, kir ve necasetten başka hiçbir şey bulunmayan Allah düşmanı, Peygamber'i (sallallahu aleyhi ve sellem) kastederek çevresindekilere;

"Şu iki yüzlüye bakın! Devenin işkembesini alıp, secdeye vardığında Muhammed'in omuzları arasına kim koyabilir."

diye sordu.

Ukbe b. Ebu Muayt, “Ben yaparım!” diyerek hızla yerinden kalktı. İşkembeyi alıp Hz. Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) sırtına secde iken koydu. Müslümanlar büyük bir üzüntü ve şaşkınlık içinde olanları seyrediyor ama korkudan müdahalede bulunamıyorlardı. Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) hiçbir şey olmamış gibi secdesine devam ediyordu. Müşrikler ise göbekleri çatlayacak kadar gülüyorlar Efendimiz’le (sallallahu aleyhi ve sellem) alay ediyorlardı. O sırada bir köle (cariye) koşarak durumu Hz. Fatıma’ya haber verdi. Hz. Fatıma yıldırımından daha bir hızla Kâbe’ye geldi. Hemen babasının üzerindeki işkembeyi kaldırarak üzerini temizledi. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ise hâlâ secdedeydi. Rabb’iyle başbaşa olmanın hazzını yaşıyordu. Bu sırada henüz on yaşlarında bir çocuk olmasına rağmen Hz. Fatıma, hem ağlıyor hem de müşriklerin karşısına geçmiş onları en ağır kelimelerle ayıplıyordu. Yaptıkları bu kötülükten dolayı onları tan eyliyor, kınıyordu. O anda tüm müşriklerin dili bağlanmış gibi, başları önde Hz. Fatıma’yı dinlediler. Hiçbir şey söyleyemiyorlardı. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ise namazını bitirmişti. Ellerini semaya doğru açtı ve;

“Allahım! Kureyş’i Sana havale ediyorum!” dedi. Tam üç sefer tekrarladı bu duayı.

“Allahım! Kureyş’i Sana havale ediyorum!”

Ardından da isim isim zikrederek hepsini sıraladı teker teker:

“Allahım! Ebu Cehil’i de, Utbe İbn Ebi Rebia’yı da, Şeybe İbn Ebi Rebia’yı da, Velid İbn Utbe’yi de, Ümeyye İbn Halef’i de, Ukbe İbn Ebi Muayt’ı da Sana havale ediyorum. Onların hakkından Sen gelirsın Allahım!”¹

Aradan çok geçmemişti. Gün Bedir günüydü. Yer Bedir Kuyuları’ydı. Yukarıda ismi geçenlerin hepsinin bu kutlu harpte teker teker haklarından gelindi ve cehennemin gayyalarında yerlerini aldılar.

¹ Halebî, Sire, 1/470.

Kureyş'in Vefasızlığı

Kureyş Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) attığı her adımı takip ediyor, adeta aldığı nefesin adedini sayıyordu. Sürekli gözlem altında tutuyor, her fırsatta kendini ve getirdiği dini alaya alıyor; ama için için de endişe ediyorlardı. Zira Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) getirdiği dinin hak din olduğunu biliyorlar, fakat kendilerince geçerli gördükleri saçma sapan gurur ve kibirleri yüzünden bir türlü kabul etmek istemiyorlardı.

Hz. Fatıma ise İslâm pınarının kaynağından doya doya içiyordu. Henüz yaşı küçüktü. Duyduğu, gördüğü her şeyi idrak edemiyordu; ama anlamak için olağanüstü bir gayret sarf ediyordu. Şanslıydı, çünkü babası kainatın yüzü suyu hürmetine yaratıldığı son Peygamber Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), annesi ise herkes O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) yalanlarken, O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) kayıtsız şartsız ilk inanan ve iman eden, Cennet Sultanı Hz. Hatice'ydi. Tertemiz bir ev, tertemiz bir soy. Zira ne babası ne de annesi hayatları boyunca hiç doğru yoldan ayrılmamış, putlara tapmamış, haram kazanç kapılarından içeri girmemişti.

Yıllar geçmeden, zaman akmadan kendiliğinden büyüdü Hz. Fatıma. Kureyş'in vefasızlığı, Hz. Peygamber'e karşı takındıkları olumsuz tavır Hz. Fatıma'yı yaşı küçük olmasına rağmen çocukluk tavır ve davranışlarından aldı; sorumlu, vefakar ve sadık bir genç kız yaptı. Çocukluk rüyalarından uyandı. Büyümeden olgunlaştı. Artık aldığı nefes babasıydı. Gördüğü her şeyi O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) için gördü, Baktığına O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) için baktı. Babasının annesi Ümmü Ebiha'ydı O'nun bir adı da artık.

Henüz yedi yaşındayken kendisini şiddetli bir sarsıntı ile yüz yüze, yeni dinin karşısında çılgın putperestliğin tahrik ettiği ateş tufanının içinde durur buldu.

Ve gözyaşlarının yanaklarından süzülüğünü fark etti uzaktan uzağa babasına bakarken. İhtiyar bilge Varaka'dan duymuştu bir seferinde, Hz. Peygamberin, canından çok

sevdiği Mekke'den çıkarılacağını. Kureyş vefasızlık edecekti. O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) hem Mekke'den hem de Kâbe'den ayıracaktı. Oysaki Mekke'yi ve Kutsal Kâbe'yi ne kadar da çok severdi babası. Ondan bir lahza olsun ayrılmak istemezdi. Çok değil, üç beş yıl önce yine mahzun mahzun bakmıştı Kâbe'ye ve gönlü hüznü dolu ayrılmıştı ondan Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem). Henüz nübüvvet verilmemişti kendine. Mekke'de cehaletin koyuluğu arttıkça artmış, Kâbe'nin dört bir yanı putlarla doldurulmuştu. Putları yere çalmış bir peygamberin yani Hz. İbrahim'in, tevekkül ve teslimiyet kahramanı oğlu Hz. İsmail'le beraber inşaa ettiği Kâbe, Mekkeli'lerin elinde oyuncak haline gelmiş, Alemlerin Rabbi'ne kulluğu unutan insanlar, sahte ve tahtadan, taştan yapılan ilahlarına neredeyse kurban olma yarışına girmişlerdi. Kâbe'yi günaha girdikleri elbiselerle tavaf etmek istemediklerini söyleyen zavallı kadınlar ise elbiselerini çıkarıp haya ve edepten yoksun bir şekilde Kâbe'nin etrafında dönüp duruyorlardı.

Bu durumdan ruhu sıkılıyordu Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem). Gördüğü bu kirli havayı teneffüs etmek istemiyor, oradan uzaklaşmak istiyordu. Bir yandan her adımı O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) buradan uzaklaştırırken, diğer taraftan gönlünü ayıramıyor ve bir türlü Kâbe'den kopamıyordu. Ayrılıp uzaklaştığı zamanlar ise yine onu görebileceği bir yere çıkıyor, Nur Dağı'nda Hira adlı bir mağaradan Kâbe'ye bakıyor ağlıyor ağlıyor ağlıyordu. Bir yandan Kâbe'yi yaşlı gözlerle seyrederken, günlerce hatta haftalarca orada kalıp Rabbi'ne kullukta bulunuyordu. Nebi mahzun, Kâbe'nin boynu büküktü. İşte tüm bu duygularla bir Kâbe'ye baktı o küçücük yaşına rağmen Hz. Fatıma, bir de Babasına...

Kureyş'in vefasızlığı geldi gözlerinin önüne.

Ah Kureyş, ah vefa...

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu kızgın Mekke topraklarına...

Hz. Fatıma'nın Yetişmesi

Hz. Fatıma, herkesin yetiştiği sıradan bir evde ve sıradan bir anne baba terbiyesiyle yetişmedi. O nübüvvet ve risalet tohumlarının boy boy yeşerdiği bir evde nübüvvet ve risaletle doğru orantılı bir şekilde büyüdü. Babası Yüce Allah'ın bizzat kendisinin terbiye ettiği Efendiler Efendisi, Sultanlar Sultanı Hz. Muhammed'di (sallallahu aleyhi ve sellem). Terbiye, ilim ve marifeti babadan aldı. Henüz kendisine risalet verilmeden önceki hayatında Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah'ın terbiyesiyle terbiyelenmişti. “Beni, bizzat Rabbim terbiye etti; O ne güzel terbiye edicidir.” sözleriyle bu hakikati Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisi de ifade etmiştir.

Risalet verilmeden önceki hayatında da hep koruma altında olmuştu. Nerede bir hayır işi varsa oraya koşuyor, temiz ve nezih bir hayat sürüyordu. İşkinin sular seller gibi tüketildiği, zinanın ve fuhşun açıkça işlendiği yerlerde Rabbi'nin terbiye ve korumasıyla tertemiz kalmayı başarmıştı. Doğumundan ölümüne kadar ne içkiye elini sürmüş ne de putlar adına kesilen yiyecekten bir lokma ağzına atmıştı. Hatta yanında Lat ve Uzza adına yemin edilince oldukça rahatsızlık duyuyor ve hemen oradan uzaklaşıyordu. Çocukluğunda bir gün Mekke dışında koyun güdüyordu. Yanındaki arkadaşına rica etmiş ve şehre inmek istemişti. Arkadaşı bunu kabul etmiş, O gelene kadar koyunlarına bakma sözü vermişti. Daha Mekke'ye girmemişti ki bir düğünü ilan eden ses duymuştu. Merak edip gelişmeleri izlemek istediğinde kulağının üstünde büyük bir darbe hissetmiş ve oracıkta bayılıp kalmıştı. Uyandığında düğün alayı dağılmış etrafta kimsecikler kalmamıştı. Ne olup bittiğini anlamadan arkadaşının yanına tekrar dönmüştü.

Bir seferinde de Kâbe'nin tamiri sırasında amcası Abbas ile birlikte taş taşıyordu. Taşlar Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) omuzunu tahriş edip acı vermeye başlayınca amcası Abbas, izarının bir parçasını omuzuna koymasını tavsiyesinde bulunmuş, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de bunu yapmaya kalkışınca, olduğu yere bayılıp kalmıştı. Görünen o ki, Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) sadece risaletle görevli olduğu

dönemlerde değil, hayatının her anında Rabbi'nin koruması ve gözetimi altında yetişmişti. Amcası Ebu Talib bir gün “Ya Muhammed, neden kavminin bayram gününde onlarla birlikte olmayı reddediyorsun? Ne yapmak istiyorsun? Şüphesiz bizler ilahlarımızdan bu kadar uzaklaşmandan ve onlara yaptıklarından dolayı başına bir şeyler geleceğinden korkuyoruz.” diyerek sitemde bulunmuştu da, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), henüz çocuk olmasına rağmen, “Sizin putlarınızın yanına her yaklaştığımda karşıma, uzun boylu beyaz elbiseli bir adam çıkıyor ve, Ey Muhammed! Sakın ona yaklaşma ve olduğun yerde kal!” diye sesleniyor demişti. Böylesine yüce bir koruma altında yetişen Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kızıydı Hz. Fatıma. O, üstün ahlak ve mizacın numunesiydi. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), O'nun terbiye ve yetişmesine azami dikkat gösteriyor, ilim ve dini bilgilerle donanmasını sağlıyor ve nebevi hidayet ve doğru yolda rehberlik yapıyordu.

Cafer b. Muhammed Sadık'tan rivayet edildiğine göre, Hz. Fatıma bir gün babasının yanında kendi durumunun düzensizliğinden şikayet edince, Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) O'na ezberlemesi için üzerinde, “Allah'a ve ahiret gününe iman etmiş bir kimse, komşuyu incitmemeli, misafiri ağırlamalı, güzel sözden başka bir şey konuşmamalı ve güzel söyleyemiyorsa susmalı.” yazılı bir levha vermişti.

Hız. Fatıma'nın babası kutlular kutlusu Rasul (sallallahu aleyhi ve sellem), annesi ise zamanının en hayırlı hanımıydı. Büyüdüğü zaman kendisi de bu iltifata mazhar olacak, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ifadesiyle Cennet kadınlarının hanımefendisi olacaktı. Kardeşlerinin her birisi bir diğerinden değerliydi. Çünkü hepsi Kainatın Son Sultanının Ahmed-i Mahmud u Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) çocuklarıydı. Peygamber terbiyesi görmüşlerdi. Her an etrafında olanlar ve aynı havayı teneffüs edenler ise, Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali gibi faziletleri kelimelere sığmayacak kadar yüce insanlardı. Çevresinde henüz hayattayken Cennetle müjdelenen insanların tavır ve davranışları, onların

söyledikleri ve onlardan görüp öğrendikleri onu ayrıca etkiliyordu.

Bir de yaşadığı ve büyüdüğü bu kutlu evin hiçbir evde olamayan bir özelliği vardı. Bu kutlu evin hiçbir eve nasip olamayacak bir misafiri vardı. Vazifelendirildiği her an uğrar, Yüce Allah'ın buyruklarını iletirdi. Bu meleklerin en büyüğü olan Cebrail'di. Hemen her gün bu kutlu eve Allah tarafından bütün insanlığa iletilmesi için vahiy gönderiliyordu. Vahyin gelişine şahit olmak Hz. Fatıma'da derin etkiler bırakıyor, imanını yakın derecesine ulaştırıyordu. Farkına varsa da varmasa da mana basamaklarını süratlice çıkarak, kıyamete kadar gelecek insanlığın mana sultanı oluyordu.

Yaşadığı ev Hz. Fatıma için erişilmez ve paha biçilemez değerde bir okuldu. Bir vahiy okulu, risalet mektebi ve davet merkeziydi.

Hız. Fatıma, babasının evinde, Cennet Sultanı, edep, iffet ve ismet madeni Hız. Hatice'nin dizinin dibinde, Hız. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Hız. Hatice'nin terbiye mahfilinde, Mekke'de diğer hiçbir kızın ulaşamayacağı faziletlere ulaşmıştı. Aynı zamanda Arap yarımadasındaki tüm kadınların sahip oldukları bilgi ve ilimlerden haberdardı. Uhut'ta babasının yaralarını sarıp, yanağındaki yaranın kanını durdurmak için tütün basıyorsa, ev işlerini hiç yardım almadan en iyi şekilde kendisi yapıyorsa, Kur'ân-ı Kerim'deki ayetlere dayanarak Halife Ebu Bekir'le tartışmalara girebiliyorsa bilinmelidir ki Hız. Fatıma, hem toplumsal bilgilerde hem Kur'ân'a vukufiyette hem de fıkhi kaidelerde kendisini oldukça yetiştirmiş bir Cennet Hurisi ve Babasının İnci Çiçeği'dir.

H. Fatıma'nın Ablalarının Boşanması

Kureyş, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yeni getirdiği dine karşı oldukça şiddetli bir tepki göstermişti. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) ara ara uzlete çekiliyor, hemen her fırsatta tefekkür ediyordu. Hz. Hatice ise, gözünü bir an olsun sevgili eşinden ayırmıyor, davet ve ibadet için gerekli ortamı O'na hazırlamak için adeta nefes aldığı her anı değerlendiriyordu. Hz. Fatıma ise vaktinin bir bölümünü akranlarıyla geçiriyor, kalan zamanlarında ise hemen her an babası Hz. Peygamberi (sallallahu aleyhi ve sellem) takip ediyordu. Komplo üstüne komplolar kuruluyor, hemen her an bir dedikodu furyası başı çekiyordu. Hz. Fatıma gördükleri ve duydukları karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu. Kainatın en şerefli insanına kimi zaman kahin, kimi zaman büyücü deniyor, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) delirdiğine hüküm veriliyordu. Kureyş bilinçli bir şekilde Hz. Peygamberi (sallallahu aleyhi ve sellem) yalnızlığa itiyordu. Hz. Fatıma'nın ablaları Zeynep evlenmiş, Rukiye ve Ümmü Gülsüm ise nişanlanmıştı.

Dönemin adetleri gereği, gelinlik kızlar evlenirken öncelik akrabalarda olurdu. Eğer akrabalarından isteyen olmazsa diğer talipliler devreye girerdi. Bu gelenek gereği Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kızlarını da amcaoğulları Utbe ve Uteybe istemişti ve nişan gerçekleşmişti. İşe bakın ki, Nübüvvetin ilanından önce Ebu Leheb, Hz. Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) yani öz kardeşi Abdullah'ın oğlunu çok sever ve takdir ederdi. Hatta sevgili Peygamberimizin doğumuna o kadar sevinmişti ki, O'nun doğumunu kendisine müjdelediğinde cariyesi Süveybe el-Eslemiyeye'yi müjdenin karşılığı olarak azad etmişti.

H. Peygamber'i (sallallahu aleyhi ve sellem) yalnızlığa mahkum etmek ve onu ailevi dertlerle uğraştırmak ve yormak isteyen Kureyşli müşrikler, Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) damatlarına giderek: "Siz Muhammed'i tasadan kurtarmışsınız. Kızlarını evine geri gönderin de kendisini onlarla meşgul edin. Eşinizden ayrılın. Biz sizi Kureyş'ten dilediğin kadınla evlendiririz." teklifinde bulundular.

Ebu'l-As b. Rebi, eşi Zeynep'i Kureyş kadınlarının hepsine tercih ederek onları kesin ve sert bir dille reddetti. "Ben, Zeynep'in bir tırnağını dünyalara değişmem. Boş kaprisler uğruna yuvamı yıkacak değilim. Gidin işinize."

Ebu Leheb'in iki oğlu Utbe ve Uteybe ise bu teklifi hemen kabul ettiler ve Hz. Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) gelerek kızlarını boşadıklarını söylediler. Bu ilk bakışta Hz. Peygamberi (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ailesini üzmüş gibi görünse de ilerde Allah (celle celâluhû) ve din düşmanı olacak bir aileden Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kızlarının tertemiz olarak kurtulması demektir. Zira Rukiye ve Ümmü Gülsüm Ebu Leheb'in oğullarıyla nişanlıydılar. Henüz evlilik olmamıştı.

Utbe ve Uteybe'nin bu kararında Ebu Leheb'in ikinci eşi Ümmü Cemil bint Harb'in parmağı vardı. Kendisiyle Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) iki kızının aynı çatı altında olamayacağına dair yemin etmişti. İki oğluna: "Muhammed'in kızlarını boşamazsanız, başım ikinizin başına haram olsun." dedi.

Ümmü Cemil, kıskanç ve kindar bir kadındı. Haşimiler soyundan gelmiyordu. Onun soyu Abdü's Şems oğullarındandı. Haşimiler ise içlerinden bir Peygamber çıkarmışlardı. Bu Ümmü Cemil'i oldukça rahatsız etmişti. Kocasını Ebu Leheb'e Haşimi tarafını unutturmaya çalışıyordu. Hz. Peygambere (sallallahu aleyhi ve sellem) kini sadece bundan dolayı değildi. O Hz. Hatice'yi seçmişti. Hz. Hatice, Kureyş ve civarında, temizliği, iffeti, hayası, cömertliği ve şanı şerefi ile bilinen müstesna kadınlardan biriydi. Mekke'nin soy sop açısından önde gelen tüm erkekleri Hz. Hatice ile evlenmek istemişler, o ise sadece Hz. Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) evet demiş ve O'nu seçmişti. Hz. Hatice belki de Mekke'nin en mutlu kadınıydı. Bu ise Ümmü Cemil'i içten içe yiyor ve onun mutluluğunu kıskanıyordu. Oğulları Utbe Uteybe'den belki de bu yüzden ısrarla Hz. Hatice'nin kızlarını boşamasını istemişti.

Ebu Leheb ve karısı Ümmü Cemil'in durumu, Kureyş'te Hz. Peygambere (sallallahu aleyhi ve sellem) karşı yapılan düşmanca tavırların en kötüsü idi. Haşimoğullarından hiç kimse onların ettiği kötülük kadar kötülük etmedi. Peki ettikleri yanlarına kar mı

kaldı? Kesinlikle hayır! Yüce Allah (celle celâluhû) kulu ve Rasulu Hz. Peygamber'i (sallallahu aleyhi ve sellem) koruyacağını söylüyordu. ve öyle de yaptı. Ebu Leheb'in ve Ümmü Cemil'in yaptıkları gayretullaha dokunmuştu. Çok geçmeden vahiy geldi. Ebu Leheb'in ve karısı Ümmü Cemil'in birlikte Cehennemde yanacağını O'na teyid ediyordu.

“Kurusun Ebu Leheb'in elleri! Zaten kurudu da! Ona, ne malı ne de yapageldiği işler fayda verdi! Yarın da o, alev alev yükselen Cehenneme girecek! Eşi de, boynunda bükülmüş urgan olarak o cehenneme odun taşıyacak!” (Tebbet, 111/1-5)

“Rabb’im Allah’tır” Diyen Bir Adımı Öldürmek

Ebu Bekir, Yâr-ı vefadar...

Sıddık... Aziz dost...

Hicrette yol arkadaşı... Mağara dostu...

Dünya yaratıldığı andan beri, Peygamberlerden sonra gelen insanların en faziletlisi...

Sohbet-i Nebeviye’nin ilk gülü... İlk dost... En güzel dost...

Azaptan azad edilmiş manasında “Âtik”...

Dürüst, emin, iffetli, sadık ve Sıddık...

Ticaret maksadıyla Yemen’e gitmiş ve yolculuğu boyunca şimdiye kadar yaşamadığı pek çok değişik hadise yaşamıştı. Uzun ve yorucu bir yolculuğun ardından Mekke’ye döndüğünde dönüşünü hararetle bekleyenleri gördü. Ebu Bekir Mekke’de zengin ve itibarlı bir tüccardı. Hatırı sayılır bir kişiydi. Sözüne itibar edilir ve söyledikleri değer bulurdu. Kendisini bekleyenler arasında Ukbe İbn Ebi Muayt, Şeybe, Rebia, Ebu Cehil ve Ebu’l-Bahteri gibi Mekke’nin ileri gelenleri vardı. Görünüşe bakılırsa bu çok da hayra alamet bir karşılama değildi. Çok geçmeden gerçek maksatlarının Ebu Bekir’i karşılama değil de ona bir şikayette bulunma olduğu anlaşıldı. Hz. Peygamber’i (sallallahu aleyhi ve sellem) şikayet ediyorlardı. “Ey Ebu Bekir, sen gittikten sonra Ebu Talib’in yetimi, kendisinin Nebi olduğunu söylüyor. Sen olmasaydın hiç beklemez işini bitirirdik. Ancak sen geldin ya, artık meseleyi çözersin!” diyorlardı. Onlar bunu diye dursun. Ebu Bekir bu son yolculuğunda yaşadıklarını geçirdi zihninden bir bir. Kâbe’nin avlusundaki Zeyd İbn Amr’ın sözleri, Panayırların yaşlı mürşidi Kuss İbn Saide’nin nasihatleri ve müjde dolu haberleri ve Şam’da gördüğü rüya ile rüyanın tevilini yapan rahibin sözleri. Hemen her biri bir nebinin geleceğini ve bu zamanın çok yakın olduğunu müjdeliyordu.

Özellikle de ticaret için gittiği Yemen'deki ihtiyarın sözleri kulaklarında çınliyordu. Daha kendisini ilk gördüğünde soru üstüne soru sormuş, Mekke'de ortaya çıkacak Son Nebiden bahsetmiş ve O'nun yanında yer alacak ilklerin özelliklerinden bahsetmişti. Ebu Bekir'i daha yakından tanıyınca da ona şu müjde dolu sözleri söylemişti: Süheyli,

“Kâbe'nin Rabbi'ne yemin olsun ki sen ilklerdensin!”¹

Zaten Ebu Bekir, Hz. Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) çok yakından ve çok iyi tanıyordu. Kırk yıldır hiç hilaf-i vaki bir beyanda bulunduğunu görmemişti. Şimdi neden böyle bir şey söylesin ki? Şüphesiz ki beklenen an gelmişti. Ebu Bekir kendisini karşılayanların yanından ayrılmış ve Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gelmişti. Cennet Sultanı Hz. Hatice'nin evinde kapıyı açan gerçek Sultan'dı. Yüzü Ay gibi parlıyordu. Ebu Bekir'i görünce tebessüm etti. Aralarında geçen kısa konuşma, Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Yemen'den ve Yemen'deki ihtiyarın sözlerinden bahsetmesi Ebu Bekir'in aklında hiç soru işareti bırakmamıştı. “Gel!” dedi Hz. Peygamber. “Gel ya Eba Bekr, ben Allah'ın Resulüyüm. Risaletini tebliğ etmem için beni, sana ve bütün insanlara Nebi olarak Allah gönderdi. Seni de hak ile O'na davet ediyorum. Vallahi ya Eba Bekr, seni kendisine davet ettiğim Allah Hak'tır. O, benzeri olmayan yegane Tek'tir. Biz O'ndan başkasına kul olamayız. Gel ve sen de iman et Allah'a...”²

Zaten başka bir gün de Mekkeli müşrikler Hz.Ebu Bekir'in yanına gelmişlerdi de koşa koşa; “Ya Eba Bekr! “demişlerdi...

“Ya Eba Bekr, Muhammed, bir gecede Beytü'l Makdis'e gidip geldiğini söylüyor. Sen ne dersin bu işe?” O ne diyebilirdi ki? O Sıddık'tı, O Âtik, O Evvah'tı, O Zü'l-hilal, O, gün gelecek Hilafet-i Rasulullah makamına ulaşacaktı. O Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yiğitlerinin en yiğidi olacaktı. O Yar-ı Vefadar'dı. O başka ne diyebilirdi ki?

“Şayet”... dedi, “Şayet, bunu O (sallallahu aleyhi ve sellem) söylüyorsa, doğrudur.”

“O (sallallahu aleyhi ve sellem) ne söylüyorsa doğrudur.”

“O (sallallahu aleyhi ve sellem) ne diyorsa Hak’tır.”

“O (sallallahu aleyhi ve sellem) ne söylüyorsa ben de onu söylüyorum.”³

Böyle bir zattı Hz. Ebu Bekir. Böylesine sadık, böylesine dost...

Hiç tereddüt etmedi. Ellerini uzatarak, “Uzat ellerini Sana bey’at edeceğim” dedi bütün samimiyetiyle. Ardından da rikkat dolu bir ses tonuyla, gönlünden gele gele haykırıyordu: “Ben şahadet ederim ki, Allah’tan başka ilah yoktur ve Sen de şüphesiz O’ nun Resulü’sün.”⁴ Ne aklında ne de gönlünde bir tereddüt vardı Yar-ı Vefadar’ın. Bu konuyla ilgili Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle söyleyecekti: “Ebu Bekir dışında kimi İslâm’a davet etmişsem, bir müddet çekinme, duraksama ve tereddüt yaşadı. O ise, kendisine arz eder etmez hiç tereddüt göstermeden kabul etti.”⁵

İşte böyle bir dostu vardı Hz. Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem). Canını canından, malını malından, kendini kendinden aziz bilen bir dost. En öndeki yardımcılarında biriydi Hz. Ebu Bekir. Bu durum yaşı küçük ama yüreği büyük Hz. Fatıma’yı bir nebze olsun rahatlatıyordu. Çünkü Hz. Fatıma herkes Müslüman olsa da kendisinin hissettiği nimeti hissetseler ve kendisini kaplayan mutluluk meltemi onları da kaplasa diye içten içe arzu ediyordu. Hatta en yakınlarından Ali b. Ebu Talib’in Müslüman olan üç kişiden biri olması O’nu ziyadesiyle mutlu etmişti. İşte sadık dost, vefakar yar Ebu Bekir Mekke’de tam da Hz. Fatıma’nın arzuladığı bir biçimde etrafındakilere İslâmı tavsiye ediyor, babasına en büyük desteği veriyordu.

Hz. Fatıma, “Teyzemin oğlu, büyük ablam Zeynep’in kocası Ebu’l-As da Müslüman olsa!” diye geçirdi içinden ama bu dileğin yerine gelmesi için henüz erkendi. Daha vakit vardı. Hem Zeynep’in hem de Ebu’l-As’ın çekeceği sıkıntılar henüz bitmemişti.

Yüce Allah, Hz. Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem) kızlarının arasından Hz. Fatıma’ya elem, imtihan ve büyük sıkıntılardan en geniş payı ayırdı. O’nun çocukluğundan itibaren ve

gençliğinde sıkıntıların en büyüklerini babasıyla beraber yaşamasını murad buyurdu. Ablalarının aksine O, vahyin başlangıcından, Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) refik-i a'laya kavuşana kadarki yaşadığı süreci paylaştı. O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) hep yanında ve yakınında oldu. Hz. Ali ile evliliğinden sonra bile hep O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) (sallallahu aleyhi ve sellem) yakınında oldu.

Hz. Fatıma, yaşının küçüklüğünü de fırsat bilerek babasının yanından hiç ayrılmıyor, O'nun gittiği her yere gidebiliyordu. Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Kâbe'ye gittiği bir gün yine babasının arkasındaydı. Müşrikler ise Kâbe'nin bir kenarına toplanmışlar Hz. Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) tuzak kurma peşindeydiler. Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Kâbe'ye gelmesini fırsat bildiler. Etrafını sardılar ve; "Sen miydin bizim ilahlarımız hakkında olumsuz beyanlarda bulunan, atalarımızı da dalaletle itham eden." diyerek saldırmaya yönelik hareketlerde bulundular.

Bu durumda bile Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) tavrını hiç değiştirmeden, "Evet, bütün bunları söyleyen benim!" diyordu. Müşrikler Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) etrafını sarıp O'nu tartaklamaya başladılar. Kimi cübbesinden tutmuş çekiştiriyor, kimi (Ukbe İbn Ebi Muayt) sarığını boynuna dolamış O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) boğmaya çalışıyor kimi de hakaret üstüne hakeret ediyordu. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) iyice bunalmış yapayalnız kalmıştı. Hz. Fatıma'yı ise bir korku kaplamış yerinden kımıldamadan öylece hareketsiz kalmıştı. O sırada kalabalıkları yara yara bir adam çıkageldi. Gür sesiyle "Durun!" diye bağıırıyordu. Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) önüne kadar geldi, O'nu korumak için kollarını açtı ve müşriklere olanca gücüyle bağıırarak, "Siz sadece 'Rabbim Allah'tır.' dediği için bir adamı öldürecek misiniz?" diye bağıırdı. Mekkeli müşrikler Hz. Peygamber'i (sallallahu aleyhi ve sellem) bırakıp Ebu Bekir'in üzerine çullandılar ve onun vücudunda ezilmedik bir yer kalmayıncaya kadar hırpaladılar.⁶

¹ Ravdu'l-Unf, 1/165.

² İbn Sa'd, Tabakât, 3/171.

[3](#) İbn Hişâm, Sîre, 2/90.

[4](#) İbn Sa'd, Tabakât, 3/172.

[5](#) İbn Hişâm, Sîre, 2/91.

[6](#) İbn Hibbân, Sahîh, 14/526.

Hız. Fatıma'nın Örnek Gösterilmesi

Allah Rasülü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) “Emrolunduğın şeyleri, başları çatlatırcasına bir gayretle tebliğ et ve müşriklerden de yüz çevir.” (Hicr, 15/94) ayeti vahyolunca hiç vakit kaybetmeden Safa tepesinin üzerine çıktı ve “Ya Sabahah! Ya sabahah!” diye bütün Mekke ahalisine seslendi. Normal şartlarda bu sesleniş, büyük bir düşman tehlikesi karşısında insanları uyarıp toplanmalarını temin için yapıldı.

Peki şimdi büyük bir tehlike mi vardı? Elbetteki en büyük tehlike insanların ahiretlerini kaybetme tehlikesiydi. Hız. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), insanlara ahiretlerinin tehlikede olduğunu söyleyecek onları uyarıp doğruyu bulmaları adına rehberlik yapacaktı. Hız. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) seslenişini duyan Mekke ahalisi hiç vakit kaybetmeden büyük bir merak içerisinde Safa tepesinde biriktiler. Kendilerini çağırın alalade bir kişi değildi. Hayatında hiç hilaf-i vaki söz söylememiş olan el-Emin'di. Elbette önemli bir şeyler olmalıydı. Tüm meraklı gözler Hız. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) üzerinde toplanmıştı. O (sallallahu aleyhi ve sellem) hiç telaş göstermeden orada bulunanlara önce kabile kabile, daha sonra da isim isim seslenerek; “Şayet ben size desem ki, şu dağın ardında üstünüze doğru gelen bir düşman var; beni yalanla itham eder misiniz?”

Elbetteki hayır. O (sallallahu aleyhi ve sellem) şimdiye kadar hiç hilaf-i vaki bir beyanda bulunmadı ki...

Orada bulunanların tamamı, “Hayır!” dediler. “Hayır, vallahi de biz Seni, hiç yalan söylerken görmedik; bu güne kadar Senden, doğrudan başka bir şeye şahit olmadık.”

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), vakarla etrafına baktı. ve tekrar seslendi. “Sizin için ben, hızla yaklaşan elim bir azap öncesinde aşık bir uyarıcıyım. Gelin de kendinizi Cehennem ateşinden koruyun! Aksi halde ben, sizin için Allah katında hiçbir şey yapamam. Benimle sizin misaliniz şu adama benzer ki o, düşmanı görmüş ve kendi ehline koşarak gelip haber vermiştir. Çünkü o, ansızın düşmanın gelip de ehline zarar

vereceğini görmüş, bunun için de yakınlarını uyarmıştır. Bunun için yüksek bir yere çıkmış ve “Ya sabahah, ya sabahah,” diye bağırmaya başlamıştır.”

Bu sırada Hz. Fatıma da babasını seyrediyor ve can kulağıyla dinliyordu. O’nunla (sallallahu aleyhi ve sellem) Kureyşlilerden kendi akrabaları arasında birazdan neler olacağını görmek için orada durdu. Etrafa meraklı gözlerle bakıyordu. Bu sırada Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) genelden başladığı hitabını daraltarak özele, daha da özele indirecek ve orada bulunanlara, isim isim zikrederek benzeri şekilde hitap etmeye devam edecekti:

“Ey Ka’b İbn Lüeyyoğulları!

Ey Mürre İbn Ka’boğulları!

Ey Kusayyoğulları!

Ey Abdimenafogulları!

Ey Abdişemsoğulları!

Ey Haşimoğulları!

Ey Abdulmuttaliboğulları cemaati! Cehennem ateşinden kendinizi kurtarmaya bakın! Çünkü aksi halde ben, sizin için ne bir zarara muktedir olabilir ne de bir faydaya malik bulunabilirim; benim size hiçbir faydam dokunamaz! Şu anda benden ve elimdeki imkandan, istediğinizi talep edin vereyim; ama yarın Allah katında sizin için hiçbir şey yapamam!”

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), konuşmasını daha da özele indirdi ve isim isim saymaya başladı. Bu arada Hz. Fatıma, daha da heyecanlanmış kavminin ne tepki vereceği hususunda daha da meraklanmıştı. Küçük ama dikkatli bakışlarını babasından hiç ayırmıyordu. Hz. Peygamber konuşmasına yakın akrabalarını sayarak devam etti:

“Ey Abbas İbn Abdulmuttalib! Aksi halde yarın Allah katında, senin için de bir şey yapamam!”

Abbas heyecanlanmış, başını öne eğmişti. Hiç seslenmedi. Hz. Muhammed’i (sallallahu aleyhi ve sellem) dikkatlice dinlemeye devam etti.

“Ey Rasulullah’ın halası Safiyye binti Abdulmuttalib! Aksi halde aynı şekilde senin için de elimden bir şey gelmez!”

Hız. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) en yakınlarını sayıyordu. Acaba sıra kimdeydi. Herkes El-Emin’in kimi örnek göstereceğini merakla bekliyordu. Bu sırada Hız. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) kızı Hız. Fatıma’ya doğru döndü. Hız. Fatıma heyecandan yerinde duramıyordu. Kalbi kabından çıkacak gibi atıyordu. Yoksa Hız. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O’nun da mı adını söyleyecekti. Ama O daha küçüktü ve kız çocuğuydu. Kız çocuklarının cahiliye toplumunda bir yeri, bir değeri yoktu ki! Dikkatlice babasını takip etmeye ve dinlemeye devam etti. Evet evet, babası yeniden konuşmaya başlamıştı:

“Ey Rasulullah’ın kızı Fatıma binti Muhammed!” bu sözleri duyar duymaz Hız. Fatıma bayılacak gibi oldu. Yüzü soldu, gözleri karardı ve başı döndü. Can kulağıyla dinlemeye gayret etti. Kainatın Sultanı konuşuyordu, Hız. Fatıma dinliyordu;

“Ey Rasulullah’ın kızı Fatıma binti Muhammed! Benden ve elimdeki imkanlardan ne isteyeceksen şimdi iste ve sen de kendini Cehennem ateşinden korumaya bak! Aksi halde senin için de o gün, Allah katında herhangi bir zarar veya faydaya malik olamam; Allah huzurunda senin için de bir şey yapamam!

Sizin için tek yapabileceğim şey bugün, aramızdaki akrabağlık bağı hatırına ziyaretlerinize gelip gönlünüzü hoş tutmaktır!”¹

Dr. Aişe Abdurrahman (Bintü’ş-şatı’) bu durumu şöyle yorumluyor: Hız. Fatıma’nın kalbi sevgi ile çarptı ve içinden şöyle dedi: “Ey babaların en sevgilisi ve davetçilerin en değerlisi buyur...”

Hız. Fatıma kendisini toparladıktan o küçücük bedeniyle başı dik, Ay gibi parlak yüzüyle insanlar arasından yürüdü geçti. Babasının, tüm ev ahalisi içerisinde kendisini seçmesi ona ayrı bir özellik, ayrı bir güzellik kazandırmıştı.

Yine günlerden bir gün Kureyş’in Mahzum oğulları kabilesinden bir kadın Müslüman olduktan sonra ziynet eşyası

çalmıştı. Durumunu Hz. Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ulaştırdılar. Kadının durumu, Kureyşliler arasındaki itibarı, soy ve nesebi açısından önde görünüyordu. Elinin kesilmesi hususunda imtiyaz talepleri vardı. Hz. Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) durumu ulaştığında elinin kesilmesi hususunda karar verdi. Bunun üzerine, kadının akrabaları Üsâme'nin yanına koştular. Üsâme de kadının bağışlanması için Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile konuşunca, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) 'in yüzünün rengi değişti. Üsâme konuşuyordu. Sonra Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "Allah'ın hükümlerinden bir hükmü yerine getirmemem için bana aracı mı oluyorsun?" Üsâme: "Ey Allah'ın Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) benim için Allah'tan bağışlanma dile" dedi. Daha sonra Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kalktı ve günün akşamı bir konuşma yaparak Allah'a (celle celâluhü) gerektiği biçimde hamd ve sena ettikten sonra şöyle buyurdu: "Sizden önce gelip geçen insanların helak olmalarının sebebi aralarında zengin kimseler hırsızlık yapınca bırakıyorlar, zayıf ve fakir kimseler hırsızlık yaptıklarında ise cezayı uyguluyorlardı. Canım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki Muhammed'in kızı Hz. Fatıma bile hırsızlık yapsa onun da elini keserdim." Sonra bu kadının da eli kesildi.

Hz. Fatıma bu hadiseleri duydukça hem üzüyor hem seviniyordu. Üzüüyordu zira Kainata Sultan olarak gönderilen babasını üzüyordu insanların inadı. O da babasının dertleriyle dertlenmek istiyor ama elinden bir şey gelmiyordu. Seviniyordu, çünkü bu kadar zorlukların içerisinde yaşı henüz küçük olmasına rağmen, babası tarafından örnek gösteriliyordu. İsmi amcası Abbas ile halası Safiye'nin isimleriyle beraber aynı statüde zikrediliyordu. Annesi Cennet Sultanı Hz. Hatice'nin kucağına attı kendini. Sevinç-hüzün karışımı duygulardan gözleri yaşla doldu. İffet ve ismet madeni anne bir taraftan kızını dinlerken, diğer taraftan onu şefkatle okşayıp gelecekte kendilerini bekleyen zor günlere nasihatleriyle alıştırıyordu.

Hz. Fatıma'nın Rasulullah'a Benzerliği

Hz. Fatıma doğduktan sonra Hz. Hatice, kızının yüzünde Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) çehresinin bir benzerini görüyordu ve sevinçten kalbi kabına sığmıyordu. Keşfü'l-Game'de yazdığına göre, bazı vaiz ve alimler, Hz. Fatıma'nın Allah vergisi fazilet ve üstünlüklerini anlatırken:

“Çehresinin parlaklığından; Güneş yüzünü şafağın ardına gizlemiş utancından;

Cemalinin gönül alıcı güzelliğinden; gül, yapraklarının ardına gizlenmiş utancından.” diye şiirler yazmışlardır.

Enes bin Malik diyor ki; “Hz. Fatıma'nın vasıfları ve özellikleri hakkında anneme sordum, dedi ki; “Hz. Fatıma, Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) en çok benzeyen kişidir.”¹

Ayakta duran bembeyaz bir çehre,

Aşağıya kadar sarkan gür saçlar.

Güneş gibi parıldayan bir çehre,

Gece gibi üzerine sarkan siyah saçlar.

Hz. Aişe buyuruyor ki; “Konuşma tarzı olarak Hz. Fatıma'dan daha çok Rasul'e (sallallahu aleyhi ve sellem) benzeyen kimse görmedim. O, babasının yanına geldiği her seferinde, Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) saygıyla ayağa kalkıyor, alnından öpüyor ve hal hatırını sorduktan sonra, kendisine ait yere oturtuyordu. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Fatıma'nın yanına gittiğinde O da böyle davranıyordu.”²

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) dünyadaki tebliğ vazifesini tamamlamış ve guruba yakın günlerden biriydi. Ezvac-ı Tahirat olarak annelerimiz bir araya gelmiş ve Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzurunda oturuyorlardı. Bu sırada karşıdan Hz. Fatıma geldi. Yürümesi bile Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yürümesinden şaşmıyor, adımları bile O'nunkiyle (sallallahu aleyhi ve sellem) paralellik arz ediyordu. O'nu görünce Allah Rasulu (sallallahu aleyhi ve sellem) “Hoş geldin kızım!” (Merhaba kızım!) deyip

yine tekrim ile yakın ilgi gösterdi ve sonra da yanına oturttu. Sanki o ana kadar bir eksiklik vardı ve onun gelişiyile her şey tamamlanmıştı.

Bu sırada Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kızı Hz. Fatıma'nın kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüler. Hz. Fatıma'nın yüz hatları değişti, sesi çıkmaz oldu ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Hz. Fatıma'nın ağlaması anlaşılan oradaki herkes gibi Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) de yüreğini burkmuştu ki, tekrar Hz. Fatıma'nın kulağına eğildi ve bir şeyler daha söyledi. Önce iki gözü iki çeşme olan Hz. Fatıma şimdi tebessüm ediyordu.

Hız. Aışe de diğler validelerimiz gibi meraklanmıştı. Hz. Peygamber ne söylemiş olabilirdi ki Hz. Fatıma, önce ağladı sonra güldü. Hz. Fatıma'ya sorduğunda "Rasulullah'ın sırrını ifşâ edemem." cevabını aldı Hz. Aışe. Ne zaman ve ne kadar sorduysa hep aynı cevabı aldı. Ancak Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) refik-i ala'ya yükselince tekrar ve ısrarla sordu Hz. Fatıma'ya.

"Üzerindeki hakkımın hatırı için anlatmanı istiyorum; o gün sana Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ne söylemişti?"

Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) emr-i Hak gelmiş ve artık bedenen bu dünyada değildi. "Şimdi söyleyebilirim!" dedi Hz. Fatıma tebessüm ederek, "Şimdi söyleyebilirim. İlk kez kulağıma eğildiğinde, Cibril-i Emin'in her yıl Ramazan ayında bir kez gelip Kur'ân'ı muKâbele etmesine karşılık bu yıl iki kez geldiğini söyledi ve "Ben, öyle tahmin ediyorum ki ecelim çok yakın!" buyurdu. Bana da, dişini sıkıp sabret, Allah'tan kork ve takvadan ayrılma! Hem, senin için Ben, ne güzel selefim!" dedi. İşte o zaman kendimi tutamadım ve ağlamaya başladım. Benim üzölüp ağladığımı görünce, tekrar eğildi ve ailesi arasından ilk defa kendisine kavuşacak olanın ben olduğum müjdesini vererek; "Ey Hz. Fatıma! Mü'min kadınların hanımefendisi veya bu ümmetin kadınlarının hanımefendisi olmayı istemez misin?" buyurdu. İşte gülmemin sebebi buydu."³

¹ Tirmizi, Menakıb, 60.

2 Müslim, Fezâ'ilü's-sahâbe, 98; Ebû Dâvûd, Edeb, 143.

3 Buhari, Fezailu Ashabi'n-Nebi, 12.

Hüzün Yılı

İnsanlığın Hz.Peygamber'le (sallallahu aleyhi ve sellem) şereflendiği Nübüvvet'in onuncu yılıydı. Günler, aylar ve yıllar birbirini kovalıyor, Müslümanlar üzerindeki baskılar her geçen gün biraz daha artıyordu. Müşriklerin Müslümanlar üzerinde uyguladığı boykot yılları hem Hz. Peygamberi (sallallahu aleyhi ve sellem), hem O'na en yakınları, hem de diğer Müslümanları oldukça yormuş ve yıpratmıştı. Her geçen gün hüznün yudumluyordu. Belli ki Yüceler Yücesi Mevla (celle celâluhü), Allah Rasulu'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) ve O'na en yakınları tamamen ahirete yöneltiyor ve yönlerini başlarına gelen bin bir türlü musibetlerle gerçek vatana doğru hızla çeviriyordu. Müslümanların yaşadığı üç yıllık boykot ve sürgün hayatı, Müslümanlar üzerinde kalıcı izler bırakmış, açlıktan, susuzluktan ve yokluktan kaynaklanan perişanlık geride hastalıklar bırakmıştı.

Müşriklerin eziyetlerini Müslümanlardan uzaklaştırma ve onları himaye etme hususunda en sağlam ve güvenilir dayanak olan Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası Ebu Talib hastalandı. Yılların yorgunluğu belini bükmüş, hem kavminin hem de yeğeninin yıllarca hâmîsi olan bu koca çınarın bir ayağı artık mezardaydı. Yatağında yatıyor ve ayağa kalkamıyordu. Mekkeli'ler akın akın Ebu Talib'i ziyarette geliyor, geçmiş olsun ve iyi niyet dileklerinde bulunuyorlardı. Lakin ziyaret edenler arasında öyle bir grup vardı ki, her hallerinden hatta attıkları adımlardan, aldıkları nefesten dahi şer akıyordu. Bunlar, Utbe, Şeybe İbn Rebia, Ebu Cehil, Ümeyye ibn Halef ve Ebu Süfyan'ın da aralarında bulundukları Kureyşin ileri gelenlerinden yaklaşık yirmi beş kişilik bir gruptu. Ebu Talib'e geçmiş olsun dileklerinde bulunduktan sonra;

“Ey Ebu Talib!” dediler, “Ey Ebu Talib! Şüphesiz ki sen, bizim durumumuzu da senin başına gelenleri de biliyorsun! Endişe edip durduğumuz hususlar da zaten belli! Yeğeninle aramızda yaşadıklarımız, kimseye gizli değil; her şey ortada! O'na söyle de; biz O'ndan, O da bizden uzak dursun! Bizim

dinimizle ve anlayışımızla uğraşmayı bıraksın ki, biz de O'nun yakasını bırakıp dinine karışmayalım.”

Ebu Talip bu görüşmeden ümitlenmişti. Bu dünyadan giderayak yeğeniyle müşriklerin arasını düzeltme fırsatı bir kez daha ayaklarına kadar gelmişti. Hemen yeğenini çağırdı yanına; “Ey kardeşimin oğlu!” dedi. “Ey kardeşimin oğlu! İşte şunlar, kavminin ileri gelenleri! Bir araya geliyor ve sana güvence veriyorlar. Bir daha sana ilişmeyeceklerini söylüyorlar.”

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) her zamanki vakarıyla istifini hiç bozmadan, bir anlık bile tereddüt etmeden, kararlı bir ses tonuyla; “Ey Amca!” dedi. “Ben onlardan bir tek kelime istiyorum ki onunla onlar, Araplar'ın bütününe hakim olacaklar ve bu kelimeyle Acemler de, gün gelecek onlar gibi yaşamaya başlayacaklar.”

Ebu Talib işlerin yoluna gireceğini, yeğeniyle müşriklerin anlaşabileceğini düşündü bir an. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), tane tane konuşmaya devam etti:

“Ey Amca! Lailahe illallah, diyeceksiniz ve O'ndan başka ibadet ettiğiniz her şeyi bırakacaksınız!”

Müşrikler şaşırdılar. Ne yapacaklarını bilemediler önce. Sonra kendilerini toparlayıp tekrar ilahlarına sahip çıkmaya başladılar. Asla ve asla ilahlarını bırakmayacaklarını söyleyerek Hz. Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) sözlerle hakaret ediyorlardı. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) sıkılmış ve bunalmıştı. O'nu asla ve asla yalnız bırakmayacak olan Yüce Allah, Cebrail'e bembeyaz kanatlarıyla yeryüzüne inmesini söylemiş, O da Hz. Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) Yüceler Yücesi Mevla'nın (celle celâluhû) buyruklarını getirmişti; “*Sâd. O şanlı, şerefli Kur'ân'a andolsun (ki o, Allah sözüdür). Fakat inkâr edenler bir büyüklenme ve ayrılık içindedirler. Biz onlardan önce nice nesilleri helâk ettik. Onlar da feryat ettiler, ama artık kurtuluş zamanı değildi. Kâfirler, kendilerine içlerinden bir uyarıcının gelmesine şaşıldılar ve şöyle dediler: “Bu, yalancı bir sihirbazdır.” “İlâhları bir tek ilâh mı yaptı? Gerçekten bu çok tuhaf bir şey!” İçlerinden ileri gelenler,*

“Gidin, ilâhlarınıza tapmaya devam edin. İşte bu istenen şeydir. Biz bunu son dinde (en son dinî inanışlarda) duymadık. Bu ancak bir uydurmadır. O zikir (Kur’ân) içimizden ona mı indirildi?” diyerek kalkıp gittiler. Hayır, onlar benim Zikrimden (Kur’ân’dan) şüphe içindedirler. Hayır, henüz azabımı tatmadılar. Yoksa mutlak güç sahibi ve çok bağışlayan Rabb’inin rahmet hazineleri onların yanında mıdır? Yoksa göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin hükümranlığı onların mıdır? Öyle ise sebeplere yapışarak yükselsinler (bakalım!) Onlar, çeşitli gruplardan oluşmuş ve şuracıkta bozguna uğrayacak derme çatma bir ordudur. Onlardan önce de Nûh kavmi, Âd kavmi, kazıklar sahibi Firavun, Semûd kavmi, Lût kavmi ve Eyke halkı da Peygamberleri yalanlamışlardı. İşte onlar da (böyle) gruplardı. (O grupların) her biri peygamberleri yalanladı da onları cezalandırmam hak oldu. Bunlar da (müşrikler de) ancak (vakti gelince) asla geri kalmayacak korkunç bir ses bekliyorlar. Müşrikler (alay ederek) şöyle dediler: “Ey Rabbimiz! Hesap gününden önce payımızı hemen ver!” Ey Muhammed! Onların söylediklerine karşı sabret. Güçlü kulumuz Dâvûd’u hatırla. O, Allah’a çok yönelen bir kimse idi.” (Sad, 38/1-17)

Ebu Talib yılların tecrübesiyle kavmine döndü ve onlara şöyle seslendi:

“Ey Kureyş topluluğu! Siz yarattıkları içinde Allah’ın en seçkinleri ve Araplar’ın kalbisiniz. Biliniz ki siz, yiğitlik ve kahramanlık konusunda Araplar’a hiçbir pay bırakmayıp, mutlaka onu elde ettiniz. Onlar bunu size vesile edinirler. İnsanlar size düşmandır. Sizinle savaşmak için de kuvvetlerini birleştirirler.

Ben size bu yapıyı korumanızı tavsiye ediyorum. Çünkü Rabb’in rızası, maişetin devamı ve barışın korunması sözkonusudur. Akrabalarınızla münasebetinizi sürdürün. Çünkü sıra-i rahim eceli geciktirir ve sayıyı artırır.

Haksızlığı ve itaatsizliği terk edin. Sizden önceki nesiller bu ikisi yüzünden helak oldu. Çağırana icabet edin. İsteyene verin. Çünkü hayatın ve ölümün şerefi bu ikisindedir. Sözü

doğru söyleyin ve emaneti yerine getirin. Çünkü bu ikisinde özelde muhabbet, genelde asalet vardır.

Ben size Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) iyi davranmanızı tavsiye ediyorum. Çünkü O, Kureyş içindeki en güvenilir insan, Araplar arasındaki en doğru kişi ve şu saydıklarımın tamamını bünyesinde bulunduran en faziletli insandır. O, öyle bir işle ortaya çıktı ki onu, gönül kabul etmekle birlikte dil ayıplanmak endişesiyle inkar ediyor! Andım olsun ki, ben Araplar'ın koşturup geldiğini, iyi insanların etraftan akın ettiğini ve güçsüz, zayıf insanların da, genel manada O'na icabet edip huzur bulduklarını, getirdiklerini tasdik edip bu işi yücelttiklerini şimdiden görür gibiyim. Böyle giderse, ölüm sonrasında onlar feyiz ve bereketle coşarken Kureyş reisleri ve ileri gelenleri arkada kalacak ve yıldızları sönüp etkisiz hale gelecek. Bugünkü zayıflarınız baş tacı olacak, en azametliniz, en muhtaç hale gelecek ve bugün O'na en uzak olanı yarın O'nun yanında en iyi konumda olacak! Baksanıza, Araplar daha şimdiden O'na kucak açtı ve yardımına koştu. Gönüllerini açıp, başlarına taç yaptılar. Aranızdaki değere sahip çıkmayı bilin ey Kureyş! O'nun için yardımcıları ve davası için de koruyucuları olun! Allah'a yemin olsun ki, sizden kim O'nun yoluna girse, rüşde ulaşıyor ve getirdiğini rehber edinen de hep saadet yudumluyor! Keşke benim için hayat biraz daha uzun olsaydı ve ecelim bir miktar gecikseydi de ben, şu sıkıntılarımı giderebilmiş ve başındaki bela ve musibetleri savabilmiş olsaydım.”

Amca Ebu Talib'in bu vasiyetinde ne söylediyse mutlaka daha fazlasını yaptığını biliyoruz. Elinden gelen bütün imkanlarla ve sahip olduğu bütün vasıtalarla O'nu savundu. Kavmini de O'na kötülük yapmaktan uzak tutmaya çalıştı. Lakin ömrü daha uzun olmadı. Başındaki sıkıntıların geçmesini beklemedi ecel.

Bu sırada bir başka köşede, Cennet Sultanı Hz. Hatice ile üç kızı, Zeynep, Ümmü Gülsüm ve Hz. Fatıma sessiz sessiz dua ediyorlardı.

Hız. Fatıma bir fısıltı halinde; “Amcam bu sözü (La ilahe illallah Muhammedü'r-Rasulullah) söylese de Allah onu

Cehennemden korusa.” diye söylendi.

Ümmü Gülsüm ise; “O, bu sözün lehine çalışıyor ama onu telaffuz etmiyor. Bilakis, bilmediğimiz bir sebepten ötürü Müslüman olduğunu gizliyor, açıklamıyor.” diyerek katkıda bulundu Hz. Fatıma’nın sözlerine. Zeynep ise çok farklı düşünüyordu; “Babam onu İslâma çok davet etti. Eğer Müslüman olduğunu gizliyor olsa, O’na haber verirdi.” dedi endişeli bir ses tonuyla. Müminlerin annesi ise kızlarının başlarını okşayarak; “Bu son anlarında Allah’ın onu muvaffak kılması ve şehadet kelimesini söylemesi için Allah’a dua etmekten başka elimizden bir şey gelmez.” diye teselli etti üç Cennet hurisini.

Hz. Fatıma, yavaşça ablalarının yanından ayrılıp, belki kalbini rahatlatacak, gönlünü soğutacak bir haber işitirim, belki Ebu Talib Müslüman olmuştur umuduyla hızla Ebu Talib’in evine yöneldi.

Oraya vardığında kalbine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Derin bir hüznün kapladı tüm duygularını. Çünkü amcası, Peygamber hamisi Ebu Talib, hâlâ atalarının dini üzerine olduğunu söylüyordu. Ebu Talib’in son anlarında yanından Ebu Cehil ve Abdullah bin Ebu Ümeyye vardı. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ona; “Ey amca! La ilahe illallah, de ki onunla ben Allah katında senin için şahitlik edeyim.” dedikçe, yanında bulunan müşrikler; “Ey Ebu Talib, sen Abdülmuttalib’in dininden yüz mü çeviriyorsun?” diye telkinde bulunuyorlardı. Nihayet Ebu Talib ölmeden önceki son anında kendisinin Abdülmuttalib’in dini üzerine olduğunu söyledi ve La ilahe illallah demekten imtina etti.

Hz. Fatıma, ağlayarak evine geri döndü. Cennet Sultanı Hz. Hatice’nin kucağına attı kendisini. Amcası ölüyordu ve iman etmemişti. Babasının sözleri kulaklarında yeniden çınladı.

“Ey Abdülmuttaliboğulları cemaati! Cehennem ateşinden kendinizi kurtarmaya bakın! Çünkü aksi halde ben, sizin için ne bir zarara muktedir olabilir ne de bir faydaya malik bulunabilirim; benim size hiçbir faydam dokunamaz! Şu anda

benden ve elimdeki imkandan, istediğinizi talep edin vereyim; ama yarın Allah katında sizin için hiçbir şey yapamam!”

Bir müddet sonra yüzünde hüznün belirtileriyle Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) eve döndü. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kızları ve eşi Hz. Hatice son bir ümitle Allah Rasulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzüne bakıyorlardı. O’nun ne diyeceğini merak ediyorlardı.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) : “Vallahi, men edilmediğim sürece senin için mutlaka istiğfar edeceğim!” demişti. Durmadan istiğfar ediyordu. Cebrail, Yüce Mevla’dan şu buyruğu getirmişti: *“(Kafir olarak ölüp) Cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar, müşrikler için af dilemek ne Peygambere ne de iman edenlere yaraşır.”* (Tevbe, 9/113)

Cenaze defin işleri bitince Hz. Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem) diğer amcası Abbas ibn Abdülmuttalib, Hz. Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına yaklaştı ve, “Ey kardeşimin oğlu! Allah’a yemin olsun ki kardeşim Ebu Talib, Senin ondan istediğin o kelimeyi son anında söyledi.” dedi.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) hüzünlenmişti. Amcasına dönerek; “Ben duymadım!” dedi.¹

Zaten Yüce Mevla (celle celâluhû) Cebrail vasıtasıyla “*Sen sevdiğini hidayete erdiremezsin, bilakis Allah dilediğine hidayet verir ve hidayete girecek olanları en iyi O bilir.*” (Kasas, 28/56) diyecekti.

¹ İbn Hişâm, Sîre, 2/265, 266.

Ana Gibi Yar Olmaz

Fethullah Gülen Hocaefendi, Çağ ve Nesil-1 adlı kitabında ana için şu cümleleri kurmaktadır:

“Ana için derler, sonu yok ızdırabın.

Hep enîndir anada sesin, telin, mızrabın.”

Fâniler arasında en muazzez varlıktır ana. O, yeryüzünde dolaşırken gökteki bir baş ve Cennet de ayaklarının altındadır.

Pabucunun tozu gözlere sürme kadar aziz ve ayaklarına sürülen yüzler Arş eşiğindeki başlar kadar yücedir.

Ana inleyen varlıktır. Bütün bir hayat boyu inleyen ve sızlayan...

Onun analığı evlâtla kâim; “anam” diyen biriyle...

Evlât olmayınca ana, ana değildir. Ya “anam” demeyince! Ananın emeli bir evlât, bazen de başka bir şeydir; mânâ gibi, ruh gibi, ideal gibi bir şey...

Ana vardır, dünyaya getireceği yavruyu Hak yoluna adar.

Ana vardır, bir yavru ister, ister de elde etmeden inkisar içinde gider.

Ana vardır, izah edemeyeceği yavrunun hesabıyla iki büklüm olur ve “Keşke daha önce ölüp de unutulup gitseydim.” der.

Ana vardır, evlâdıyla âbideleşir ve başı semaya ulaşır.

Ana vardır, evlâdıyla derbeder ve perişan olur.

Ana vardır, firavun otağında bir milletin gözdesi.

Ana vardır, Nebi hücrelerinde şeytan bendesi.

Ana vardır, sessiz, belirsiz ve meçhuldür; fakat güller, çemenler yetiştirir.

Ana vardır destanlara sığmaz; o, zihinlerde, sinelerde, göklerde.

Ana vardır, kâğıttadır, kalemdedir, romandadır...

Toprak, tohuma ana; kaynak çağlayana; Havva insanoğluna; Meryem bir Ruh'a; Âmine bütün bir hakikate, varlığın sırrına, sırların özüne...

İyisi de var, kötüsü de ananın. İyisine canlar feda; ya kötüsüne, talihsizine ne demeli? Evlâdını güldürmemişe ve evlâdından yana gülmemiş, gün yüzü görmemiş...

Ana-evlât iki vücut bir ruh. Evlât, ananın vücudundan bir parça, kucaklarda “gönül yakan sevgili”, emekleyen yumurcak ve nihayet birbirini takip eden ayrılışlarla, ana için sineyi yakan bir kor, kalbe saplanan bir mızrak...”

Peki ya Cennet Sultanı Hatice?

O hem ana, hem eş, hem dost, hem yar, hem yaran, hem hami, hem sultan, hem can, hem canan! O'nun yaşamı ne kağıda kaleme, ne de destanlara sığırdı. O sanki Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) için, O sanki kızları Zeynep, Rukiye, Ümmü Gülsüm ve İnci Çiçeği, Sonsuzluk denizinin incisi, masmavi gök kadar derin, uçsuz bucaksız sema kadar ince Hz. Fatıma için özel yaratılmış bir Cennet Sultanıydı.

O erken doğan, erken uyanıp yola erkence davranandı.

O, Hacerü'l-Esved'in koruyucusu yiğit Hüveylid bin Esed ile ona can-ı gönülden bağlı eşi Hz. Fatıma binti Zaide'nin ilk evlatları, ilk göz ağrılarıydı. Onlara Mevla tarafından bahşedilmiş bir hediye idi.

İyi eğitilmişti. Annesinden kadınlığa has nice görgüleri, konukseverliği, hoşgörüyü, nezaketi, letafeti; babasından ise ata binmeyi, harfleri, hesap defteri tutacak kadar aritmatığı, uzun çöl yolculuklarında çıkabilecek kum fırtınalarında, hayatını ve yolunu kaybetmemeye dair belki de tek elzem şey olan sabrı, kelimelerin büyüğü gücü olan şiiri, cesareti ve en önemlisi de ikramı ve cömertliği öğrenmişti Hz. Hatice.

Hız. Peygamber'le (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk tanıştığında ve O'nu büyük ticaret kervanıyla Şam'a gönderdiğinde, sanki geleceği görmüşçesine hizmetkarı Meysere'yi yanına çağırması ve ona; “Sadece ticaret kervanına değil, özellikle kervanımıza yeni lider olarak seçtiğimiz Abdülmuttaliboğluna da ihtimam

göstereceksin Meysere. Her halinden malumat isterim dönüšte. Aman ha, bir dediğini iki etmeyesin ve her işinde kendisine yardımcı olasın!” diye tembih üstüne tembihte bulunmuştu Mekke Tahiresi, Cennet Sultanı Hz. Hatice.

Kimsenin görmediğini, kimsenin farketmediğini fark etti Hz. Hatice! Sevdığını farketti, kendisini fark etti, geçmişini ve geleceğini fark etti, cennetini farketti ve farkettiğini farketti Hz. Hatice. Gönül tacını buldu ve yoluna baş koydu Hz. Hatice.

Mim’i aldı Ha ile birleştirdi Yüce Mevla!

“Mim, Allah’ın sevgi rumuzuydu...

Mim, gizli bir hazineyken bilinmekliği isteyen Zat’ın gözbebeği idi...

Alemin ve Hilkatın varoluş sebebi: Mim’in yani Habib’in, Sevgili’nin suretiydi.

Evvel ve Ahir olan Allah, her işinde evvel ve ahirdi. O’nun hiçbir işi kesintiye uğramadan devam etmek özelliğiyle daimdi.

Bu yüzden Sevgilim dediği kişi, O’nun Evvelahir Sevgilisiydi.

Yüce Rab (celle celâluhû), Habibi’ne yani Sevgilisi’ne, şimdi bir kadının aşk dolu yüreğini ev kılmıştı...

Mührüne kab ve giysi olarak Hz. Hatice’yi seçmişti. Hz. Hatice, Libas-ı Hatem’di...

“Ha” harfinin şemaihi niçin bir evin çatısını andırır işte buradan anla!

Ve “Ha” harfinin elleri niçin göğsü doğru açılır, bu işi de bil ve yüreğini açarak bak “Ha” harfinin ellerine... Orada Allah’ın Sevgilisi’ne (sallallahu aleyhi ve sellem) ev, çatı, göz, mesken, iskan, imkan ve mümkün kılınmış aziz Hatice’nin aşık ellerini bulacaksın...

Hz. Hatice, sadece bir çift aşık göz değil...

Hz. Hatice sadece nehre yatak...

Sadece sancağa burç değil...

Hız. Hatice, aynı zamanda “eller” demek...

Allah'ın Sevgilisi'ni (sallallahu aleyhi ve sellem) emanet ettiği kadın elleri, aşkın elleri...

Aşkın evi...

Vahyin çatısı...

Gözbebeğinin çerçevesi...

Zemzem'in kuyusu...

Mağara'nın yoldaşı...

İnci'nin istiridyesi...

Define'nin sandığı...

Sevgili'nin sırtına hırka...

Hız. Hatice, köşesiz ve kusursuz çember...

Hız. Hatice, avuçlarından su içtiğimiz emek sahibi ellerin adı...

Hız. Hatice, Aşk'a kapı, Sevgili'ye kab...

Hız. Hatice, ol emri karşısında kainat...

Hız. Hatice, göğün altına uzanmış arz...

Hız. Hatice, varlığı Mim harfine ev kılınmış kadın...

Hız. Hatice, tekvin kokusu...

Hız. Hatice'nin rüyası gerçek olmuş... Güneş evine doğmuştu...”

İnci Çiçeği Hız. Fatıma'nın annesi ve Allah'ın Sevgilisi'ni emanet ettiği kadın boykot yıllarının ve Müşriklerle olan mücadelenin yorgunluğunun etkisiyle hastalanmıştı. Peygamber hamisi Amca Ebu Talib'in ölümünün üzerinden henüz üç gün geçmişti.

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) hüznü, henüz ne hafiflemiş ne de geçmişti. Çocukluğundan beri kendisini koruyup kollayan hamisini yitirmişti. Hem de ne yitiriş! Ölümüne mi üzülse,

yoksa çok sevdiği bu kişinin imandan nasibini alamayışına mı? Hüzün çökmüştü Allah'ın en sevgili kuluna.

Şimdi de canı, cananı, yolu ve yoldaşı Hz. Hatice hastaydı.

Birden düşmüştü yatağa. İhtiyarlamaya fırsat kalmamıştı. Yaşadığı hayatın meşakkatleri birden bağlamıştı, Mekke'nin Tahiresi'ni yatağa. Fakat o çektiği hastalıkla meşgul değildi. Tek işi vardı, tek derdi vardı, tek sevdası vardı...

Allah'ın Rasulü'nden (sallallahu aleyhi ve sellem) başka bir şey görmüyordu gözü. Nereye baksa O'nu görüyor, nereye yönelse O'na gidiyordu. Adeta aldığı nefesle bütünleşmişti Allah ve Rasulü...

Şimdiye kadar olduğu gibi, şimdi de elemeleri için sabrediyordu. Sabırlıydı Hz. Hatice. Acısını hissettirip üzmemek istemiyordu Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem)...

Yanına geldiği zaman Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm ediyordu. Allah'a davette çekilen sıkıntıların hepsi Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzünde resmoluyordu. Hz. Hatice ise hasta yatağında bile O'na destek veriyor, tebessüm ediyor, ellerini tutuyordu. Saliha, sadıka ve sabırlı bir eşin rolü bu değil midir? “Kişi ona baktığı zaman kendisine sürür verir.” Şefkatli bir annenin rolü de budur. Hz. Hatice hem eş olmuştu Rasul'e, hem anne, hem dost, hem arkadaş. Hz. Hatice, sevdiğinin yüzünü seyretmeye doymazdı. Yattığı yerden ona baktı. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) ise Hz. Hatice'nin ellerini tutar sevgiyle bakardı vefakar eşine. Nur Dağı'na çıkıp Hira'da gecelediği günlerden bir gün Cebrail yanına gelip; “Ey Allah'ın Rasulü! İşte Hatice geliyor!” demişti. O sıralar Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'ye inme işini geciktirince Hz. Hatice elinde bir sepet, yiyecek ve içecek götürürdü sevdiğine, insanlığın sevdiğine ve Allah'ın sevdiğine...

“Ey Allah'ın Rasulü! İşte Hatice geliyor. Yanında bir kap var, içinde katık, yiyecek veya içecek var. O yanınıza ulaştığı vakit ona Rabbi'nden ve benden selam söyle ve onu gürültü ve yorgunluk bulunmayan Cennette içerisi oyulmuş inciden

yapılmış bir sarayla müjdele.”¹ demişti. İşte Hz. Hatice şimdi o sarayına göçmek üzereydi.

Hz. Fatıma’ya gelince, annesine uzaktan bakıyor ve gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Ona doğru yöneliyor, sonra gözyaşlarını silmek için uzağa gidiyordu. Yanına yaklaştığında Hz. Hatice saçlarını okşadı önce İnci Çiçeği kızının. Hz. Fatıma İnci Çiçeği idi... İnci çiçeği, genç kızın gözyaşları demektir. Bir gözyaşı ancak Hz. Fatıma’nın gözlerinde anlam bulabilirdi. “Saçlarını okşadı Fatıma’nın, sonra ondan su istedi. Su kadar zamanı var mıydı bilemiyordu ama Fatıma’dan istemişti suyu. Bundan sonra su taşıyan hep Fatıma olacaktı belli ki... Hacer’den Hatice’ye geçmiş, Hatice’den de Fatıma’ya geçecek bir vasiyet gibiydi su...

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ile Hz. Fatıma ve diğer kızları başındaydı Hz. Hatice’nin...

Gözleriyle son kez kızlarını ve sevgili eşini süzdü. Fısıltıyla,
“Hakkını helal et!” dedi...

“Ben şahitlik ederim ki Allah’tan başka ilah yoktur ve yine şahitlik ederim ki Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O’nun kulu ve elçisidir!”

Sustu...

Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) çocuklarının anası...

Anaların en kutsalı...

Anaların en şereflişi...

Kadınların en hayırlısı...

Kainatın Sultanının eşi, can yoldaşı, dert ortağı...

Yüce Allah (celle celâluhü)’ın, Cennette, inciden bir ev ile müjde verip selam yolladığı Cennet Sultanı...

Hiç tereddüt etmeden iman edip inanan ilk kadın...

İlk Müslüman...

İlk dost...

Hiz. Hatice binti Hüveylid... Sustu, sustu ve bir daha konuşmadı.

Hiz. Fatıma, ağlamayı aniden bıraktı. Evi düzeltmeye ve o andan itibaren evin tertibini sağlamaya koyuldu. Bir yandan da fısıltıyla şunları söylüyordu:

“Biz Allah içiniz ve biz O’na döneceğiz.” (Bakara, 2/156)

[1](#) Buhari, Menakıbu’l-Ensar, 20.

H. Seve, H. Fatıma'ya Analık Yapıyor

H. Hatice dar-ı bekaya irtihal etmiş, Cebrail'in kendisini müjdelediği inciden konağına göçmüştü. H. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) kısa aralıklarla en yakın iki destekçisini kaybedince hüzne gark olmuştu.

Allah Rasülü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yaşı elliye geçmişti. Yüku ve sorumluluğu ise her geçen gün daha da artıyor, ağırlaşıyordu.

H. Fatıma, hem gizli hem de ayan babasını kollayıp gözetiyordu sürekli. Gece gündüz babasından gözünü ayırmıyordu. Babası ise kavminden gördüğü eziyetler kendisini bunalttıkça hayatını mutluluk, fedakarlık, sevgi ve aşkla dolduran eşinin hayaliyle başbaşa kalmak için yalnızlığı tercih ediyordu.

H. Fatıma'yı mutlu eden, babasının devamlı olarak annesini hayırla yad etmesiydi. Allah Rasülü (sallallahu aleyhi ve sellem) hemen her fırsatta: "İnsanlar beni inkar ettiğı zaman o bana iman etti. İnsanlar beni yalanlarken o beni tasdik etti. İnsanlar beni mahrum bıraktığı zaman malıyla bana destek oldu." diyerek H. Hatice'yi vefa ile yad ediyordu.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), H. Fatıma'nın yüzüne her bakışında H. Hatice'yi görüyordu. H. Hatice'yi unutmamış olması, onu her fırsatta hayırla yad etmesi H. Fatıma'yı çok mutlu ediyordu. H. Aişe şöyle söylemişti: "Bir defasında H. Hatice'nin kız kardeşi Hale binti Huveylid, Rasulullah'ın yanına girmek için izin istedi. O, Rasulullah'a Hatice'yi düşündürdü. Büyük bir memnuniyetle; "Ya Allah! Huveylid kızı Hale!" dedi. Ben derhal kıskandım. "Allah sana daha hayırlısını vermişken, uzunca zaman önce ölmüş ve dişleri dökülmüş bir yaşlı kadını ne anıp duruyorsun?" Dedi ki; "İnsanlar beni inkar ederken bana iman ettiğı, mahrum ederken o beni malına ortak ettiğı ve Allah bana ondan evlat nasip ettiğı, başka hanımlarımdan ise evladım olmadığı halde, bana ondan nasıl daha hayırlısını verdi?" Aişe validemiz

devamında: “Yemin ederim ki, o günden sonra Hz. Hatice’nin aleyhinde konuşmadım.” buyuruyor.

Hz. Fatıma henüz küçüktü. ablalarının ise kendilerine mahsus ihtiyaçları oluyordu ve bunların bir kadın gözetiminde olması gerekirdi. Gerekirdi gerekmesine ama hüznün yılıydı... Efendimiz mahzun, sahabe mahzun ve Hz. Fatıma mahzundu... Hüznün yılıydı, Mekke ağlıyor, Medine yas tutuyordu. Hüznün yılıydı... Hz. Fatıma annesini kaybetmenin kederinde, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ise Hz. Fatıma’nın üzüntüsüyle dertliydi. Osman b. Maz’un’un hanımı Havle bir gün Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) evine gelmişti. “Ey Allah’ın Rasulü!” dedi; “Ey Allah’ın Rasulü! Yanınıza girince Hz. Hatice’nin eksikliği gözümünden kaçmadı.” Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) üzüldü. “O,” dedi, “O, çocuklarımın anası ve evimin de gözeticisiydi.”

O, Hz. Fatıma’nın anasıydı, O, en büyük destekçisi, O, ilk kadın Müslüman, O, Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) yâri, O, sultanların sultanı, O, Cennet Sultanıydı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yalnız kalmıştı. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) mahzun. Havle, tüm cesaretini toplayarak: “Efendim, arzu ederseniz sizin için dünürçülük yapabilirim miyim?” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir müddet düşündü, sonra “Kadınlar arasından münasip bir kimse bulunabilir!” cevabını verdi. “Kime dünür gidilebilir?” diye sordu Kâinatın Sultanı..!

Kime gidilmez ki? Sultanlar Sultanına eş olmaya kim razı olmaz ki? Sultanlar Sultanının sırdaşı olmayı kim istemez ki?

Havle mahcup, biraz da sevinçle: “Zem’a kızı Sevde var ya!” dedi. “O iman etmiş ve size tabi olmuş biridir.” Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) müsaade etmişti Havle’ye... “Git!” demişti. “Git iste!”

Sevde, henüz ilk kocası hayattayken bir rüya görmüştü. Gökyüzünden Ay süzölmüş, onun üzerine inmişti. Rüyasını eşi Sekran b. Amr’a anlattı. “Şayet...” dedi Sekran b. Amr; “Şayet rüyan sadık ise ben yakında öleceğim. Sen de benim vefatımdan sonra şerefli biriyle evleneceksin!” Üzüldü! Şayet

rüyası sadıksa eşi, can yoldaşı, efendisi vefat edecekti. Şayet rüyası sadıksa yalnız kalacaktı. Bilemezdi ki göklerde kendisi için takdir edilenleri. Bilemezdi neyin şer neyin hayır olduğunu. “Yok!” dedi. “Altı çocuğuyla dul kalan birine, şerefli biri talip olabilir mi?” “Yok!” “Olursa ancak ve ancak Allah’ın emridir bu!” Sevde, eşinden daha önce Müslüman olmuştu. Eşinden önce bulmuştu en güzeli, en doğruyu. Sonra “Sen de Müslüman ol!” demişti ona. “Bak, en güzel din bu din!” “En şerefli din bu din!” “En kutlu din bu din!” “Gel sen de Müslüman ol!” Sekran, İslâmiyet’i kabul edince nasıl da sevinmişti. Nasılda neşelenmiş, nasıl da mutlu olmuştu? Evine huzur, evine şan, evine şeref gelmişti. Mekke’de müşriklerin işkencesi artık dayanılmaz hale gelince Sevde kocası Sekran’la beraber Habeşistan’a hicret etmişti. Dayanılması güç bir yolculuk ve ayrılık! İlk gurbet, ilk ayrılık gül şehir gülbün şehir Mekke’den. İlk hüzn, ilk hasret Sultanlar Sultanından (sallallahu aleyhi ve sellem) uzak kalmak. Acı, ayrılık, hasret...

Ve yaşanan onca çilenin yanında bir de Sekran’ın dinden dönmesi ve ölümü... Sekran b. Amr Habeşistan’da dinden dönmüştü. Sekran b. Amr Habeşistan’da Hristiyan olarak ölmüştü. Duramazdı artık oralarda, koştu geldi gül şehre, gülbün şehre. Koştu, geldi Sultanlar Sultanı’na (sallallahu aleyhi ve sellem).

Mekke’de ev işleriyle meşguldü. Karşıdan büyük bir sevinçle gelen Havle’yi gördü. Havle’nin ayakları yere basmıyor, yüzünde güller açıyordu.”Hayrola, bu ne sevinç, bu ne neşe?” dercesine baktı misafirinin yüzüne. “Hayrola, bu sevincin nedendir?” Sözü Havle açtı: “Müjde ey Sevde, müjde sana!” “Müjde sana, Allah’ın seni ne gibi bir berekete ve hayra erdirdiğini biliyor musun?” Şaşırdı, heyecanlandı ve meraklandı.”Nedir o?” dedi. “Seni bu kadar sevindiren şey?” “Nedir o, bana bereket getiren, hayır getiren şey?” Havle, sesinin tonunu kısarak; “Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), dünürçülük yapmam için beni sana gönderdi.” dedi. Gözleri parladı, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Önce ne diyeceğini bilemedi, sonra rüyası geldi aklına. “Çok şerefli bir iş doğrusu!” dedi. “Çok şerefli bir iş! Ama tereddütlerim var.”

Rasul ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem), Sevde'nin tereddütlerini duyunca sordu:

“Ya Sevde! Benimle evlenmeni engelleyen sebep nedir?”

“Haşa!” dedi. “Haşa!” “Allah’a andolsun ki sizinle evlenmekten beni alıkoyan ve makbul görülebilecek hiçbir sebep yoktur. Ancak çocuklarım gürültü yaparak başınızı ağrıtırılar, diye korkuyorum.”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm buyurdu.

“Allah seni esirgesin!” dedi...

“Allah seni esirgesin. Kadınların hayırda üstünü küçük çocuklarından dolayı meşakkate uğrayanlardır.”

Hız. Fatıma, bu evliliğe ne üzüldü ne de itiraz etti. Sadece babasının yükünün biraz daha hafiflemiş olmasına sevindi. O kadar mücadelenin içinde, kızlarıyla ilgilenecek, evi çekip çevirecek birinin olması Allah Rasülü'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) bir nebze olsun rahatlatıacaktı. Hız. Fatıma, annesini düşündü ister istemez. Simsiyah gözleri buğulandı. Gözlerinden yanaklarına inci taneleri süzüldü. Sevde'ye gülümseyerek baktı. Mümünlerin annesi sıfatını Hız. Hatice'den sonra alan ikinci kişi olma şerefini yaşıyordu. Sevde, şefkatle kucakladı küçük kızı Hız. Fatıma'yı, yanaklarından ve gözlerinden doya doya öptü. Hız. Fatıma ise içinde bir sıcaklık hissetti. Oracıkta huzur içinde uyuyakaldı Sevde'nin dizlerinde.

Hz. Fatıma'nın Hicreti

Hicret, mukaddes göç. Hicret, inancın, duygu ve düşünce zenginliğinin zirvelere çıktığı semavi seyahat. Hicret, Efendiler Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) işaretiyle başlayıp, Hz. Fatıma'nın hisleriyle devam eden yolculuk.

Yüce Allah (celle celâluhû), hicret emrini verip, Mekke'de sıkıntı yaşayan Müslümanlar'ın bir kısmı ve Kainat Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), Medine'ye hicret edince, hane-i saadetlerinden Sevde bint-i Zem'a ile, Efendimiz'in gülleri Ümmü Gülsüm ve Hz. Fatıma geride kalmıştı.

Rukiye, eşi haya ve iffet sahibi Hz. Osman'la beraber hicret etmişti. Zeynep ise kendisini çok seven kocası Ebu'l-As bin Rebi ile beraber Mekke'de kalmıştı. Gönlü ve tüm duyguları Medine'de babasının yanında olma arzusunun rağmen, şartlar onu Mekke'de kalmaya zorlamıştı. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) hicretinden kısa bir zaman sonra Hz. Ali de Medine'ye ulaşmıştı. Günler kendi seyrinde, sıkıntı ve ızdırap içinde geçerken, gecelerin bitmek tükenmek bilmeyen yalnızlığı ve Allah Rasulü'nden (sallallahu aleyhi ve sellem) uzak kalmanın verdiği ızdırabı her geçen gün büyüyordu. Hz. Fatıma'nın küçücük yüreğine kocaman hasret sığmıyor, babasına olan özlemi yüreğini çatlayacak hale getiriyordu. Nihayet müjde gelmişti. Hz. Fatıma'ya da hicret izni verilmişti.

Zeyd bin Harise ve Ebu Rafi beraberlerinde iki binek devesi ve beşyüz dirhemle, Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) hanesinden Sevde bint-i Zem'a, Ümmü Gülsüm ve Hz. Fatıma'yı; Sadık dost, yar-ı vefadar Ebu Bekir'in ailesinden de Hz. Aişe ile annesini alıp götürmek için Mekke'ye geldiler. "Kim Allah yolunda hicret ederse, yeryüzünde gidecek, barınacak birçok yer ve genişlik bulacaktır. Kim evinden Allah rızası için ve Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yolu deyip ayrılıp da yolda ölecek olursa onun mükafatı Allah'a aittir." diyerek yola çıkmaya hazırlandılar. Hz. Fatıma ve Ümmü Gülsüm babalarına kavuşma ihtimalinin sevincini yaşarken, hayattayken Cennet'te inciden yapılmış bir köşkle müjdelenen,

Cennet Sultanı, iffet ve ismet timsali, Mekke Tahiresi, Rasul'ün eşi, İnci Çiçeği'nin annesi Hz. Hatice'den ise ayrılmanın hüznünü yaşıyor, gözyaşlarını tutamıyorlardı. Hz. Fatıma ve Ümmü Gülsüm anneleri Hz. Hatice'nin kabrini ziyaret ederek gözyaşlarıyla O'na veda ettiler.

Zeyd bin Harise'nin develerle beklediği yere geldiklerinde dönüp tekrar Mekke'ye yaşlı gözlerle baktılar. Sanki Cennet Sultanı anneleri ayağa kalkmış onlara el sallıyordu.

Yolculukları hüznle başladı sıkıntıyla devam etti. Henüz Mekke'den çıkmamışlardı ki, müşriklerin en azıllarından Huveyris b. Nukayz b. Vehb b. Abd b. Kusay onların peşine düştü ve develerini ürküterek, Gül'ün (sallallahu aleyhi ve sellem) güllerini yere düşürme cürmünde bulundu. Hicret'in sıkıntısını İnci Çiçeği Hz. Fatıma da yaşamıştı. Ama buna üzülmediler. Bilakis her hallerinde tevekkül ve teslimiyet vardı. Dua dua yalvardılar Rabb'e... İyiliği ve güzelliği O (celle celâluhû)'ndan bildiler ve O (celle celâluhû)'ndan umdular ne umdularsa. Zira Yüce Allah Kur'ân-ı Kerim'inde hicret ve hicret edenlerle ilgili şöyle ferman buyuracaktı:

“Bunun üzerine Rableri, onların dualarını kabul etti. (Dedi ki:) Ben, erkek olsun kadın olsun -ki hep birbirinizdensiniz-içinizden, çalışan hiçbir kimsenin yaptığını boşa çıkarmayacağım. Onlar ki, Hicret ettiler, yurtlarından çıkarıldılar, benim yolumda eziyete uğradılar, çarptılar ve öldürüldüler; andolsun, ben de onların kötülüklerini örteceğim ve onları altlarından ırmaklar akan Cennetlere koyacağım. Bu mükâfat, Allah tarafındandır; karşılığın güzeli O'nun katındadır.” (Al-i İmran, 3/195)

“Zulme uğradıktan sonra Allah yolunda hicret edenlere gelince, onları dünyada güzel bir şekilde yerleştireceğiz. Eğer bilirlerse ahiretin mükâfatı elbette daha büyüktür.” (Nahl, 16/41)

“İman edip de hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler, rütbe bakımından Allah katında daha üstündürler. Kurtuluşa erenler de işte onlardır.” (Tevbe, 9/20)

“Allah yolunda Hicret eden kimse yeryüzünde gidecek birçok güzel yer ve bolluk (imkân) bulur. Kim Allah ve Resulü

uğrunda hicret ederek evinden çıkar da sonra kendisine ölüm yetişirse artık onun mükâfatı Allah'a düşer. Allah da çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir.” (Nisa, 4/100)

Hiz. Fatıma ve beraberindekiler sıkıntının Allah yolunda olduktan sonra sıkıntı olmaktan çıktığının şuurundaydılar. Hiz. Fatıma, Medine'ye geldiğinde babasının mütevazı evine yerleşti.

“Hiz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Mescid etrafında yaptırdığı evler, her bir kenarı yaklaşık 40-50 metre olan kare bir avlu etrafında sıralanmış dokuz adet hücreden ibaretti. Bunlardan iki tanesi Mescid-i Nebevi'nin yapımı sırasında tamamlanmış, diğerleri ihtiyaç hasıl oldukça ilave edilmişti. Bu odalar yaklaşık 4x5 metre şeklindeydi. Hücre kapısı dikenli ardıç veya ur'ur ağacından tek kanatlı olarak yapılmıştı ve Şam cihetine bakmaktaydı. Oda içerisinde hurma dalları ile ayrılmış bölümler bulunurdu. Odaların tavanı hurma dalları ile örtülü, çevre duvarları kerpiçti. Ara bölümleri çamurla sıvanmıştı. Tabanına keçe serilmişti. Kapı ve pencereler kolaylıkla giriş çıkışlara ve hava akımına elverişliydi. İnci çiçeği Hiz. Fatıma'nın odası Hiz. Aişe'nin odası ile aynı sıradaydı. İkinci bir kapı kible tarafına açılıyordu.¹

Mekke'den, atayurdundan, gül şehir gülbün şehirden gözü yaşlı, kalbi kırık ayrılan Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ehli için yapılan mütevazı evlerde yepyeni ve çok farklı bir hayat başlayacaktı artık. Yabancıları Medine'ye; kendilerini garip hissediyorlardı. Hemen her fırsatta Mekke burunlarında tütecek, ara ara yönlerini Mekke'ye dönüp iç geçireceklerdi. Sezai Karakoç'un mısralarındaki sürgün bu olsa gerekti.

“Sevgili...

Ey sevgili...

En sevgili...

Uzatma dünya sürgünümü benim...”²

¹ Ramazan Balcı, Gül Nesli, s. 46.

² Sezai Karakoç, “Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine” şiiri.

İnci Çiçeği'nin Büyümesi

Hız. Fatıma, 18 yaşını geçmişti. Sevgili babasına bakmak, her an O'nunla olmak ve O'na hizmet etmek hoşuna gidiyordu. Nitekim bir adı da Ümmü Ebiha'ydı; yani babasının annesi. Annesi Hz. Hatice'nin yokluğunu babasına aratmamak için gayret ediyordu. Lakin zamana söz geçmiyor, Hz. Fatıma da her genç kız gibi büyüyordu. Bir de Sevde validemiz ile Hz. Aişe validemiz Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) her an yanındaydı ve ihtiyaçlarını karşılıyorlardı. Medine'ye geldikten sonra Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Sadık dost, yarı vefadar, Hicrette ikinin biri olan Hz. Ebu Bekir'in kızı Hz. Aişe ile evlenmiş, Aişe ise artık Müminlerin annesi payesine yükselmişti.

İnci Çiçeği Hz. Fatıma, Medine'de bir gün babasına su getirmişti. Elinde su dolu bir kab ile Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına bir kuğu gibi süzölerek girdi. "Buyur ey babaların en kutlusu!" Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), kızının elinden suyu alıp içtikten sonra hamd etti Yüce Allah'a verdiği nimetler için. Göz bebeği, gözünün nuru kızı Hz. Fatıma'ya bardağı tekrar uzattığında Hz. Fatıma'nın yüzünün nar çiçeği gibi kıpkırmızı olduğunu gördü. Hz. Fatıma büyümüş, gelinlik kız çağına girmişti. Tebessüm buyurdu Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), ellerini semaya kaldırıp: "Ey Rabbim, Hz. Fatıma'ya hayırlı bir kısmet nasip et!"

Talepler

Bedir Savaşı bitmiş, Müslümanlar savaş sonrasında yeni gelişmeleri, vahiyle gelen buyrukları ve yeni dinin emirlerini benimseyerek iliklerine kadar yaşamaya çalışıyorlardı.

Hız. Ömer ile Hız. Ebu Bekir birbirini farklı yönlerden tamamlayan iki dost, iki kardeşti. Hız. Ömer, hayatta iken cennetle müjdelenen arkadaşı Hız. Ebu Bekir'in yanına gelerek; "Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) kızı Hız. Fatıma ile evlenmekten seni alıkoyan nedir?" diye sordu.

Hız. Ebu Bekir ise, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) hayır demesinden endişe ettiğini söyledi. Ebu Bekir'in endişelerine Hız. Ömer; "Sen O'nun en yakın arkadaşısn. Hem İlk inananlardansın, sana evet demeyecek de kime evet diyecek." diye muKâbelede bulununca Hız. Ebu Bekir ümitlendi. Hemen kızı Hız. Aişe'nin yanına giderek Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) müsait olduğu zamanı kendisine bildirmesini istedi. Zaman ve şartlar müsait olunca büyük bir edeb ile talebini ilettil. Endişeliydi. Zira isteği genç bir kızla evlenmek değil, Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ile olan akrabalık bağlarını kuvvetlendirmektir. Zaten Hız. Aişe'yi Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) vermekle O'na kayın peder olmuştu. Eğer İnci Çiçeği Hız. Fatıma'yı kendisine eş olarak alırsa bu sefer de damadı olacaktı ki, bu evlilikle Sultanlar Sultanı'na olan yakınlığı kat be kat artacaktı. Zira Hız. Fatıma, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) gözünde çok değerliydi. Ara ara bu değeri hissettirir ve söylerdi. "İyi bilin ki, Fatıma benden bir parçadır. Onunla ilgisini kesen benimle ilgisini kesmiş olur. Ona acı veren bana acı vermiş olur!" derdi. Hız. Fatıma yanına gelince ayağa kalkar, onu öper ve kendi yerine oturturdu. Sefere gideceği zaman ise Hız. Fatıma'ya uğramadan gitmez, seferden geldikten sonra da ilk onu ziyaret ederdi.

Hız. Ebu Bekir, endişeliydi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ise dostunu kırmak istemiyordu. Onu kırmadan yumuşak bir ses tonuyla; "Onun hakkında bir hüküm verilmesini bekliyorum." dedi sadece ve sustu. Kainat sustu birden, Hız. Ebu Bekir, ter

içinde kalmış, büyük bir edeple huzurdan ayrılmıştı. Anladı ki, Hz. Fatıma'yı almak kendisine nasip olmayacaktı. Kim Hz. Fatıma'ya denk olabilirdi ki? O Allah Rasulü'nden (sallallahu aleyhi ve sellem) bir parça, o Cennetten gelen bir huri, o İnci Çiçeği idi. Aradan çok zaman geçmemişti ki, Hz. Ömer de şansını dener ve aynı cevabı aldı. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), onu da kırmadan; “Onun hakkında bir hüküm verilmesini bekliyorum.” dedi. Bazı rivayetlere göre, Abdurahman bin Avf da Hz. Fatıma için Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna gelmiş ve aynı olumsuz cevabı almıştı.

Hz. Fatıma ise olanlardan habersizce babasına hizmet etmeye devam ediyordu. Babasını görüp gözetmeye devam etmek ve babasının annesi olmayı sürdürmek için evlilikten uzak duruyor, evlilik fikrini aklına bile getirmiyordu. Fakat yıllar birbirini kovaladıkça ve kendisine bakışlar değiştikçe evliliğin çok yakın olduğunu hissetti. Zira Medine'de on sekiz yaşına gelmiş kızlar için artık baba evinden ayrılma vakti gelmiş demektir. Fakat Hz. Fatıma'nın nikahı göklerde kıyılacak, onun taliplisi Yüce Allah (celle celâluhû) tarafından sevk edilecekti.¹

Bir de Üstad Necip Fazıl'ın bu konuyla ilgili Hz. Ali isimli kitabında mutlaka okunması ve bilinmesi gereken bir yorumu var ki, bambaşka bir bakış açısı ve bambaşka bir ufuk. Beraber bakalım isterseniz.

“Bazı muteber İslâm kaynaklarının gayet müphem bir ifadeyle bildirdiklerine göre Hz. Fatıma'yı daha evvel Hz. Ebu Bekir ve peşinden Hz. Ömer istemişler, fakat Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) menfî sukutundan başka bir karşılık görmemişler... Bunun üzerine Hz. Ali'ye, “Git, sen iste!” demişler...

El Mevâhib-ül Ledünniye isimli, gayet muteber kitabın bu ifadesinde gayet ince bir ipham var.

İki büyük sahabinin, “Git, sen iste!” sözü iki manaya da gelebilir.

“Bizim senin adına istediğimiz uygun görülmedi. Git, kendin iste!”

Yahut, “Bizim kendimiz için istediğimiz kabul edilmedi. Git, sen iste. Kendin için iste!”

Bütün incelik, “Sen iste!” ile, “Kendine iste!” arasındaki farkta... Bu farktır ki, Allah Rasulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) en büyük iki sahabesine ait müracaat şeklini aydınlatabilir. Hz. Ebu Bekir’le, Hz. Ömer, Allah’ın Sevgilisi’ne, Hz. Fatıma mevzuunda kendileri için mi, Hz. Ali adına mı başvurmuşlardır? Her ikisinin de Hz. Fatıma ile aralarındaki büyük yaş farkına ve Ali-Hz. Fatıma ahenginin bedahat arzedicî parlaklığına bakılacak olursa, Ali hesabına gitmiş olmaları, bizce ihtimale daha yakındır...” ²

¹ İbn Sa’d, 8/19.

² Necip Fazıl Kısakürek, Hz. Ali, s.78.

Ve Hz. Ali

Hız. Ebu Bekir ile Hız. Ömer'in Hız. Fatıma'yla ilgili talepleri ve Hız. Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) cevabı Medine'ye yayılmıştı. Herkesin gönlünde Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) akraba olmak fikri vardı ama kimse cesaret edemiyordu. Hele hele iki yakın dostun taleplerine red cevabı gelince insanların cesareti kırılmış, Hız. Fatıma'ya talib olmaya cesaret edememişlerdi. Bu duruma en çok da Hız. Ali'nin akrabaları seviniyorlardı. Zira onlar Hız. Ali'nin Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanındaki değerini ve konumunu görüyor, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) ona ne kadar kıymet verdiğini biliyorlardı. Sıra Ali'ye gelmişti. Bir şekilde onu ikna edip Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna göndermek gerekiyordu.

Ali bin Ebi Talib, Fil vakasının otuzuncu yılında, Recep ayında, yani hicretten yirmi üç yıl önce Kâbe'nin içinde dünyaya geldi. O, Kâbe'nin içinde doğan tek kişidir. Yüce Allah, Hız. Ali'nin o pak ve nurlu çehresini, putlara ibadet etmeye bulaşmasından korudu. O, daha çocukken Hız. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında kalmaya başladı. O'nun bakımı ve koruması altına girdi. Hız. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında büyüdü. Aldığı nefeste Peygamber kokusu vardı. Hiçbir kötü alışkanlığa ve kötü inanış ve inançlara bulaşmadan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) aracılığıyla henüz küçücük yaşında kocaman yüreğiyle inanan ilklerden oldu. Hatice, Ebu Bekir ve Ali... Üç sultan, üç göz bebeği...

Hız. Fatıma İçin Huzura ıkış

Hız. Ebu Bekir ve Hız. Ömer'in teklifleri ve tekliflerine verilen cevaptan haberdar olan Hız. Ali'nin akrabaları ona, Hız. Fatıma'ya talip olması gerektiği hususunda baskı yapıyorlardı. Bir de iki dost Hız. Ebu Bekir ve Hız. Ömer Ali'ye, "Git sen kendine istel!" demişlerdi. Ancak Hız. Ali, Allah Rasulu'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) iki dostuna vermediği kızını kendisine de vermeyeceğini düşündükçe cesareti kırılıyordu.

Çünkü kendisine Hız. Fatıma'yı istemesi gerektiğini söyleyen Hız. Ebu Bekir'e, Hız. Ali: şüphesiz ki Hız. Fatıma, dünyada istenebilecek en yüksek (faziletli) kadındır. Zira onun babası, alemlere rahmettir. Tüm insanların en yüksek, tüm insanların en faziletlisidir...Lakin, beni Hız. Fatıma'yı istemekten alıkoyan şey fakirliğimdir..." der.

Hız. Ebu Bekir ise:

Ey Ali böyle söyleme... Çünkü dünya ve dünya malının Allah ve Rasulu'nün yanında hiçbir değeri yoktur. Ben senin Hız. Fatıma'yı istemekte harekete geçmeni uygun buluyorum!" diye cesaretlendirir, Allah'ın Aslanı'nı.

Sonrasını kendisinden dinleyelim:

Hız. Ali:

"Bende Hız. Fatıma'yı istemek düşüncesi kuvvetlendi. Ancak nasıl yapacağıma karar veremiyordum. Hız. Peygamber'e akrabalık ve yakınlığım beni cesaretlendirdi. Hız. Peygamber'in yanına varıp selam verdim, sustum. Hız. Peygamber selamımı aldıktan sonra niçin geldiğimi sordu. "Hız. Fatıma'yı istemeye geldim!" dedim Hız. Rasul, "Merhaba ve ehlen!" dedi. Başka hiçbir şey söylemedi. Ben biraz kalıp dışarı ıktım. Yolda Ensar'dan bir grup sordu: "Ne oldu, bilmiyorum!" dedim. Sadece, "Merhaba ve ehlen!" dedi dedim. Ensar: "Sana müjde! Sana hem ehil bir eş verdi. Hem de bolluk ve genişlik diledi." dediler."¹

¹ İbni Sa'd, Tabakat, 8/20.

İlahi Ferman

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) hizmetinden bir an bile ayrılmayan Hz. Enes, Hz. Fatıma'nın evliliğini şöyle anlatıyor:

Ben Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) huzurunda oturuyordum. Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek yüzünde vahiy eseri görüldü. Vahiy geldikten sonra bana sordu: "Ey Enes, bilir misin Cebrail Allah'tan bana hangi emri getirdi? Enes: "Anam babam sana feda olsun ya Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem), ne getirdi?" "Allah u Teala bana, Hz. Fatıma'yı Ali'ye nikahlamamı emrediyor, git Ebu Bekir'i, Ömer'i, Osman'ı, Talha'yı, Zübeyir'i ve Ensar'dan bir grubu davet et!"

"Ben gittim sayılanları davet ettim. Hepsi geldiler. Ali de oradaydı. Hz. Peygamber önce Cenab-ı Hakk'ı sena eden ve nikahı tavsiye eden belîğ bir hutbe okudu. Sonra buyurdu ki: "Allah bana Hz. Fatıma'yı Ali'ye nikahlamamı emretmiştir. Ben de onu Ali'ye helalliğe verdim. 400 dirhem gümüş külçe mihir üzerine razı oldun mu ey Ali? Ali, "Razı oldum ya Rasulallah!" dedi. Hz. Peygamber, Ali'den bir hutbe okumasını istedi. Ali de bir hutbe okudu.

"Hz. Peygamber, Ali ve Hz. Fatıma için dua buyurdu. Sonra hurma ve kuru üzümünden velime ikram etti. Hz. Peygamber emretti. Herkes o hurmayı kapıştılar."¹

¹ İbn Hacer, el-İsabe, 6/243.

Hz. Fatıma'nın Cevabı

Ali'nin utana sıkıla yaptığı teklifi, kızı Hz. Fatıma'ya açar Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem). Cahiliye devrinde görülmemiş bir medeniyet. Kız çocuklarının diri diri toprağa gömüldüğü, adam yerine konmadığı, fikirlerinin sorulmadığı, kanaatlerinin alınmadığı, sadece meta olarak bir eşyaymış gibi bakıldığı bir dönemde Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), kızı Hz. Fatıma'yı çağırıyor ve fikrini soruyor.

Zirveler ötesi bir ufuk... Görülmemiş, duyulmamış bir feraset... Ulaşılmaz bir feraset...

Hz. Ali'den önceki talipliler için de aynı davranış, aynı özen...

Hz. Fatıma, öncekilerde susuyor ve başını geriye çeviriyor. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), başın geri çevrilmesiyle kızının bu taleplere olumsuz baktığı hükmüne varıyor.

Fakat, Ali ve Hz. Fatıma'nın nikahı göklerde kıyılıyor. Aralarında ezeli ve ebedi bir uyum bir ahenk...

Ahenkleri bakımından alemde eşi olmayan bir çift. Sadece zahirî plandaki uyum ve yakışma değil, alemler ötesinden verilen ilahi bir emirle bağlanış.

Hz. Fatıma'yı Ali'ye veren, zaten her şeyi takdir edici vasfından ayrı olarak, doğrudan doğruya, Alemlerin, kainatın ve var olan her şeyin yaratıcısı Allah (celle celâluhû)...

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), kızı Hz. Fatıma'ya, "Kızım! Amcanın oğlu Ali, seninle evlenmek istiyor, ne dersin?" dediğinde Hz. Fatıma sükut eder.

Hz. Fatıma varlıklı bir ailede doğmuş ve büyümüştü. Babası, kainatın en şerefli varlığı, Rasuller Sultanı Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), annesi ise Mekke'nin tahiresi, iffet ve ismet madeni, daha hayattayken Cennette inciden bir köşk ile müjdelenmiş ve zenginliğiyle Mekke'de nam salmış kadınlar sultanı Hz. Hatice. Fakat Hz. Fatıma bunca varlığın içinde, yokluk, acı, ızdırap, dışlanma ve boykot sıkıntılarına dini için,

babası için en önemlisi Allah (celle celâluhü) için seve seve katlanmasını bilmiş ve hiç tereddütsüz katlanmıştı. Şimdi apayrı bir sınav vardı geçmesi gereken. Çocukluk çağı bitmiş, yeni bir hayatı kurmanın eşiğine gelmişti. Hem yetiştiği toplum ona iyi bir eşin, zengin ve itibarlı olması gerektiğini öğretmişti.

Hız. Fatıma sukut eder ve başını öne eğerek. Sukut ikrardır. Başını da geriye çevirmez İnci Çiçeği. Belli ki kabuldür cevabı.

Ancak bir çift billur süzülür İnci Çiçeğinin gözlerinden. Hız. Ali'nin fakirliği nedeniyle ağladığını söyler tarihçiler. Doğrudur, belki bir an genç kızlığın verdiği bir düşünceyle zengin biriyle evlenme iştiağı duymuş olabilir. Ama oryantalist bir bakış açısidir bu. Hız. Fatıma'yı ve Ali'yi tanımak bu düşünceden arındırır insanı. Fuzuli, büyük aşk şairi ise, Hız. Fatıma'nın, babasının hizmetinden ayrılacağı için ağladığını söyler. Sibel Eraslan da, Can Parçası adlı kitabında, "Pekala annesini hatırlayıp, onun eksikliği de yaralamış olabilir kalbini... Veya bunca yıldır meşakkatli bir yolculukta eşlik ettiği babasından ayrılacağına dair bir hüznün... Kim ne derse desin, buruk bir esintidir gelinlerin sevinci, bir gözleri gülerken diğeriyle ağlarlar... Hız. Fatıma'dan sonra, gelin kısmının kabulü, susmalarından bilinmiş ve bu adet bu güne kadar gelmiştir; kızın susması kabulüdür..." diyerek gelin olacak kızların duygularına tercüman olur. Belki de bu mutlu gününde Cennet sultanı annesinin yanında olmaması burnunun direğini sızlattı genç İnci Çiçeğinin. Genç kızlar evlenme çağlarında en çok annelerine ihtiyaç duyarlar. Hele ki o anne Hatice'yse...

Allah Rasülü (sallallahu aleyhi ve sellem), sukutu kabul diye yorumlar. Ayağa kalkar, başını öne eğerek kızının alnından öper ve;

"Ey kızım! Vallahi, ben seni herkesten daha âlim, daha ahlaklı, daha faziletli ve ilk önce Müslüman olan biri ile evlendiriyorum!" buyurur. Devamında ise; "Allah'ın, yeryüzünde senin için iki kişi seçmesine razı değil misin? Onlardan biri baban, diğeri ise eşindir."¹

Hız. Fatıma'nın başı önde, gözleri yerde, yüzünde ise hafif bir tebessüm vardır...

Ve cevap:

“Allah ve Rasulü'nün razı olduğu kişiye ben de razı oldum!”

[1](#) İbni Sa'd, Tabakat, 8/20.

Atın Sana Lazımdır

İlmin kapısı, Peygamber'in sancaktarı, yiğit ve kahraman Ali mahzun, gözler yerde ve utangaç.

Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) huzurunda eller önde ayakta bekliyor. Konuşunca herkesi kendine hayran bırakan bu belagat ehli yiğidin dili düğüm düğüm düğümlenmiş. Tek kelime çıkmıyor. Muradını arz etmeye çalışıyor ama olmuyor.

Kainat'ın Sultanı, Sultanların Şahı, Hatemü'l-Enbiya, Şefkat Peygamberi Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) Ali'nin haline bakıp tebessüm buyuruyorlar.

Ali, hâlâ suskun ve gözler yerden bir an olsun kalkmıyor.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular:

“Dünyalık olarak neye maliksin ya Ali?”

Sahi neyi var bu dünyada Ali'nin?

Hiz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), Hiz. Fatıma'yı kendisine verince, durumunu ve imkanlarını gözden geçirmişti. Ev geçindirebilecek ve ailesine maddi imkan sağlayacak neyi var neyi yok hafızasından hızlıca geçirmişti. Bedir Harbi'nden kendine ganimet olarak düşen iki devesi gelmişti aklına, Kaynukaoğullarından bir kuyumcuyla anlaşılmaya gitmişti. Kuyumcu, Ali'nin ihtiyacının derecesini hissetmiş olmalı ki, “İki devenin haricinde, bir de çöle gitmeli ve izhir otu toplamalısın bana” demişti. İzhir otu, çölde yetişen ve kimyasal hammadde olarak kullanılan her yerde olmayan bir bitki.

Savaşlarda en önde giden kahraman Ali, şimdi de Hiz. Fatıma için çöllere gidecek ve izhir otu toplayacaktı.

Arap'ın efendisi, meşhur şahsiyetlerin komutanı...

Vâsilerin sonuncusu,

Şecaat ve cesaret kahramanı,

Esedullahi'l Galip,

Toprağın babası, Ebu Tûrâb,

Haydar-ı Kerrar,

Damad-ı nebi,

Ve;

Allah'ın Arslanı...

H. Ali b. Ebi Talib (radiyallahu anh);

“Giderim!” demişti ve gitmişti.

Savaşlarda kılıç çekip ok atan Ali, şimdi H. Fatıma için çölde İzhir otu toplayacaktı.

Ama nasip işte, develer telef olmuş, izhir otlarıyla kalakalmıştı Ali bir başına... ve boynu bükük varmıştı Sultanlar Sultanı'nın huzuruna. Başı önde, alnında bulgur bulgur ter, kalbi kabına sığmayacak kadar hızlı atıyor.

Efendiler Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) huzurunda elleri önde bağlı bekliyor. Muradını bir türlü açamıyor.

Ve Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) şefkat dolu sesiyle kendine geliyor;

“Dünyalık olarak neye maliksin ya Ali?”

Ali, bu güne kadar dünyasını hiç düşünmedi ki! Bir kenarda hiçbir şeyi yok. O, neyi var neyi yoksa Allah ve Rasulü'nün yolunda bir an tereddüt etmeden harcamaya malik bir yiğit. Bunu Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) da çok iyi biliyor ve tebessüm ederek soruyordu “Ne malın var?” diye...

Ali hiç düşünmeden cevap veriyor.

“Bir zırhla bir at... Bütün malik olduklarım bu kadar, ey Allah'ın Rasulü!”

Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) gülümsemeleri büsbütün aydınlandı:

“Atın sana lazımdır ya Ali! Git zırhını sat, parasını getir!”

Ali, zırhını pazara götürdü. Ne güzel zırhtı o, giyeninden dolayı, ne güzel zırhtı o vereninden dolayı. Zira o zırhı Bedir

ganimeti olarak bizzat Efendimiz vermişti Ali'ye, koruyucu kalkan olsun diye. Ama ne yazık ki mihr olarak talep edilen miktarı karşılamıyordu alıcıların zırha verdikleri para. Ali bunalmış, canı sıkkın bir şekilde başka alıcılara bakıyordu ki her zamanki gibi yardım ve infakta en önde olan edep ve haya abidesi Hz. Osman yine yardıma ihtiyacı olanların yanında belirdi. Hz. Ali'nin zırhını dört yüz seksen dirheme satın aldı.

Hz. Osman, Rasulullah'ın damadı, geniş omuzlu, yakışıklı, zarif, endamlı, esmer tenli, gür saçlı, ümmetin hayırlısı ve en cömerti...

...

Cömertlik ve haya... Korku ve ümit...

Gündüzden pay; cömertlik ve oruç... Gecedен pay; secde ve kıyam...

Edep abidesi, haya timsali, iki nur sahibi...

Zinnûreyn...

Evde tek başına ve kapısı kapalıyken bile, üzerine su döküp serinlemek için elbisesini çıkarmayacak kadar haya ve edep abidesi.

Hz. Osman b. Affan (radiyallahu anh), Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) onun için;

“Gökteki melekler bile Osman'dan haya eder.” buyurmuştu.

Hz. Osman, pazar yerinde gördüğü Ali'nin zırhını neden satmak istediğini anlamış ve hiç kimsenin vermediği fiyatla zırhı satın almıştı.

Zırhın bedeli olan dört yüz seksen dirhemi Hz. Ali'nin avucuna saydıktan sonra;

“Ya Ali, zırhın sana gerekli!” demişti.

“Zırhın sana gerekli. Onu sana düğün hediyesi olarak veriyorum. Kabul eder misin? Allah yolunda hizmet edersin!”

Düğün Konuşması

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ; “Kadınla dört özelliği nedeniyle evlenilir!” buyurmuştu. Devamında da; “Malı, soyu, güzelliği ve dini. Sen dindar ve ahlaklı olanını al.”

Hiz. Fatıma, Cennet hurisi, Hiz. Fatıma İnci Çiçeğiydi...

Hiz. Fatıma'nın babası Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), annesi ise Mekke'nin tahiresi, Cennetin sultanı Hiz. Hatice'ydi.

Hiz. Fatıma, Cennet hanımefendilerinin hanımefendisiydi. Rasul'ün (sallallahu aleyhi ve sellem) göz bebeği.

Kimi rivayetlere göre henüz on sekiz yaşındaydı. Ali ise, Arap'ın efendisi, Rasulün kardeşi, Allah'ın Aslanıydı. ve Hiz. Fatıma'dan yedi- sekiz yaş büyük olduğunu söyler tarihçiler. Derler ki, “Hiz. Fatıma on sekiz, Ali ise yirmi beş yaşındaydı.” İsteme işi bitmiş, sıra bunu herkese duyurmaya ve nikaha gelmişti.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Enes bin Malik'e; “Git, Ebu Bekir, Ömer, Osman, Talha ile Zübeyir'i ve Ensar'dan birkaç kişiyi de buraya çağır!” diye emir buyurmuştu. Enes, kanatlanmış ve hemen adı geçen kişileri davet etmişti.

Herkes toplanınca Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir konuşma yaptı:

“Verdiği nimetlerden dolayı övülen, kuvvet ve kudretinden dolayı ibadet edilen Allah'a (celle celâluhû) hamd olsun.

Mülk ve saltanatından dolayı huzurunda boyun eğilen O'dur. Azabından korkulan da, nimet ve ihsanları umulan da O'dur. Yerde ve göklerde O'nun hükümleri geçerlidir. Mahlukatı kudretiyle yaratan, hikmetiyle idare eden, izzetiyle sağlamlaştıran O'dur.

Gönderdiği dini ve Peygamberi Muhammed'le (sallallahu aleyhi ve sellem) insanlığı şereflendiren O'dur.

Yüce Allah (celle celâluhû), karşılıklı akrabalıkla soyları birbiriyle birleştirmeyi emir ve farz kılmış ve bununla günahları ortadan kaldırmıştır.

Yüce Allah, bana Hz. Fatıma'yı, Ali ile evlendirmemi emretti. Ben de dört yüz seksen (kimi rivayetlerde dört yüz) dirhem gümüş mehir ile evlendirdim. Siz de şahit olun.

Sonra sözlerini dua ile tamamladı:

“Rabb'im, nesillerini temiz, kendileriyle çocuklarını geniş rahmetinin anahtarı, yüce hikmetinin kaynağı ve Muhammed ümmetinin güvenlik sebebi eylesin. İşte, söyleyeceklerim bundan ibarettir. Rabb'imden, kendim ve sizin için mağfiredilerim.”

Hutbenin ardından, başı önde, gözler nemli ve tedirgin, sanki başında güvercin varmış da kımıldarsa kaçacakmış gibi kımıldamadan sessizce duran Ali'ye döndü ve;

“Ey Ali razı mısın buna?”

“Razıysan kalk sen de konuş!”

Hz. Ali, yavaşça yerinden kalktı. Hâlâ gözleri yerdeydi. Önce etrafına baktı ve ardından tane tane:

“Bütün hamd ve şükürler, ibadet ve medh ü senalar üzerimize sonsuz nimetleri yayılmış ve yetişir, kudret ve feyiz semadaniyesi bizleri kaplamış olan Yüce Allah'a (celle celâluhü) mahsustur. (O öyle bir Allah'tır ki, yerlerde ve göklerde ne varsa hepsi O'nundur.) Varlığı zaruri olan Yüce Zat'ından başka ilah olmadığına öyle bir şehadet ederim ki, o şehadet, ilahî rızasına muvafık, mutabık ve makbul olsun. Huzurunda bulunduğumuz Allah'ın sevgilisi, iki cihanın saadet güneşi, Rahmet Peygamberi Hz. Muhammed Mustafa'ya (sallallahu aleyhi ve sellem) da salat ü selam ve şükranlarımı sunarım ki, kendilerinden bir parça olan, kadri yüce kızları Hz. Fatıma'yı 480 (Bazı rivayetlerde 400) dirhem mehirle bana nikahlamışlardır.

Ey Nebiler Sultanı'nın mübarek sahabileri, ey kardeşlerim! Şüphesiz Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurduklarını işittiniz ve şahit oldunuz ki, ben de buna şahit ve razıyım. Yüce Allah (celle celâluhü) sözlerimize vekildir.

Siz de şahit olunuz.”¹

Hz. Ali, zaten yerde olan başını iyice eğip sustu. Alnında boncuk boncuk ter vardı.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), bir tabak içinde getirttiği hurmayı nikahta hazır olanlara ikram etti. Bir tabakta bulunan hurma oradaki tüm kalabalığa yetmişti.

Bu nikah, hem güzeldi hem de dünyanın en bereketli nikahlarından biriydi.

Peygamber soyunun devam edeceği bir nikahtı.

[1](#) İbni Sa'd, Tabakat, 8/19.

Hz. Fatıma'nın eyizi

Her nikah bereketiyle gelir. Hele hele bu nikah Allah Rasulü'nün en çok sevdiği iki kişinin nikahı ise elbette daha büyük ecir, daha büyük mükafatı vardır.

Ali ve Hz. Fatıma, geçici olan bu dünyanın zevk ve sefasından mahrum edilerek, ahiretlerine yatırım yapmışlardır.

Peygamber kızı ve Peygamber damadının hayatları hep gösterişten uzak, hep mütevazı olmuştur. İşte değişik kaynaklardaki bilgilere göre (Özellikle de İbn Sa'd'a göre) Hz. Fatıma'nın eyizinde olanların listesi:

“Üç minder,

Saçaklı bir halı,

Hurma lifi ile doldurulmuş bir yastık,

İki el değirmeni- ki bu iki yuvarlak delikli taş-,

Bir su tulumu,

Topraktan yapılmış bir su testisi,

Meşinden mamul bir su bardağı,

Bir elek,

Bir havlu,

Geceleri üzerinde uyudukları döşek olarak kullandıkları ko postu,

Yemen dokuması alacalı bir kilim,

Hurma yaprağından örölmüş bir sedir,

Yemen işi bir elbise,

Bir kadife yorgan.

Buhari ve Müslim'e göre ise Hz. Fatıma, kocasının evine; “Kadife bir örtü, içi lif dolu deri bir yastık, iki el değirmeni, iki kırba, iki testi, bir miktar ıtır ve güzel koku” ile gelmiştir.

Hız. Ali'nin Evindekiler

Hız. Fatıma'nın çeyizi hazırlanmış, Esmâ bint Ümeys Hız. Fatıma'nın evini hazırlamakla görevlendirilmişti. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) de Hız. Fatıma'nın çeyiz ve düğün hazırlıklarını yakından takip ediyordu. Hız. Fatıma Ali 'den aldığı mihri düğün hazırlıklarını yapması için yeniden Ali'ye vermişti. Zaten Hız. Fatıma, annesi Hız. Hatice'den kalan miras payını da, mücahitlere ve şehit ailelerine infak etmişti. Mihri de yine bir mücahide, yani eşi Ali'ye hibe ediyordu. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) mihir parasının bir kısmını koku ve ıtır satın alması için Bilal'e, geri kalanını da gelinin çeyizini hazırlaması için Ümmü Seleme'ye vermişti. Hız. Fatıma'nın çeyizini yukarıda saymıştık. Ev hazırlıkları sürerken bir taraftan da Medine'li hanımlar Hız. Fatıma'nın evine gelip çeyizine bakıyor, ona ihtiyacı olan küçük ama değişik hediyeler de getiriyorlardı.

Abdurrahman b. Sa'lebe, Medineli teyzelerinden nakleden birisinden rivayet ediyor.

“Medineli hanımlar, Hız. Ali ile evlenen Hız. Fatıma'ya hediye hazırlayıp birkaç kişilik gruplar halinde Hız. Ali'nin evine gittiler. Hız. Fatıma'ya biri gümüş işlemeli, iki elbise hediye ettiler. Elbiselere za'feran kokusu sürülmüştü. Hız. Ali'nin evine gittiklerinde evde;

Bir koç postu,

İi hurma lifi ile doldurulmuş bir yastık,

Bir su tulumu,

Bir su bardağı,

Bir havlu,

Bir elek vardı.” [1](#)

Bir tarafta Hız. Ali ki O, Arap'ın efendisi,

İyilik... Erdem... Fazilet...

Ve

İlim... Sadakat... Vefa... Merhamet... Kahramanlık...

Ve

Ali b. Ebî Talib (radiyallahu anh)...

Kavmin efendisi... Peygamber aşığı... Allah (celle celâluhû)'ın sevgilisi... İlim şehrinin kapısı, sohbetlerin değişmez ve en güzel ismi... Hak yola girenlerin sancağı, Allah (celle celâluhû)'a itaat edenlerin ışığı...

Muttakilerin dostu ve adaleti ayakta tutanların öncüsü... Velayet makamının şahı Aşhab içinde Kainatın Sultanı'nın davetine icabet eden ilklerden... Aşhabın en yumuşak huylusu ve en âlimi... Muttakilerin numunesi, marifetullah sırrına erenlerin delili... Anlayan ve itaatkar bir kalp, çok soran ve araştıran bir dil ve duyduğunu hiç unutmayan bir hafıza... Allah'ın razı olduğu kişi manasında Mürteza...

Diğer tarafta ise Fâtıma; kendisi ve zürriyeti cehennem ateşinden korunmuş, Ümmü Ebîhâ;

Beyaz, parlak, aydınlık yüzlü kadın, Zehra!

Ve

İffet, namus timsali Betül!

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) biricik gülü, Cennetliklerin hanımefendisi,

Ve çeyizleri yukarıda saydığımız üç beş kırık eşya...

Ah mütevazilik, ah sadeliğin pamuksu hafifliği... Ne kadar uzakta kaldınız bizden, aramıza ne kadar mesafeler girmiş farkına varmadan.

[1](#) Hilal&Abdullah Kara, Hz. Fatıma, s. 51.

Düğün Yemeği

Nikah akti yapıldıktan sonra, Hz. Ali'nin Hatmiye isimli zırhının satılmasından sonra elde edilen 480 dirhem gümüşle düğün hazırlıklarına başlandı.

Geline düğün için gerekli kokuları satın almak için Bilal görevlendirilmişti.

Habeşli Bilal, siyahî Bilal,

Mekke'nin gülü, Kâbe'nin bülbülü Bilal!

Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk inanan yedi'nin biri Bilal!

Hain Ümeyye boynunda bir iple Mekke sokaklarında dolaştırırken, kızgın kumlar üzerinde sırtında koca koca taşlarla işkence çektirirken siyahi Bilal, “Allah birdir!” diye inliyor ve Cennette kendine en güzel makamları hazırlıyordu.

İşte bu Bilal şimdi Hz. Fatıma'nın düğünü için koku almakla görevlendirilmişti.

Yar-ı vefadar, dost ve sırdaş Hz. Ebu Bekir ise, genç çiftin düğün ve ev masraflarını, eşyalarını düzmekle görevli...

Ümmü Eymen, Efendimiz'in, “annem gibidir” dediği dadısı. Hz. Fatıma'nın da dadısı ve sırdaşı... Telaşın tam ortasında, ilerlemiş yaşına, ağrıdan sızım sızım sızlayan bacaklarına bakmadan sürekli koşturuyor...

Kendisi de henüz yeni evli olan Hz. Aişe ve Müminlerin annelerinden Ümmü Seleme ise genç çiftin düğün odalarını düzenleme ve süsleme işiyle vazifeli...

Bineğin yularından tutarak gelini yeni evine götürme işi ise Selman-ı Farisi'de...

Hemen herkes bir işin ucundan tutmuş koşturuyor.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), nikah yapıp bitince Hz. Ali'ye: “Ey Ali, artık bir düğün yemeği vermek gerekiyor.” demişti. Hz. Ali hemen huzurdan ayrılır ve yemek için hazırlıklara başlar. İlk iş, hiç vakit kaybetmeden çarşının yolunu tutar. Düğünleri için biraz hurma, biraz yağ ve biraz

süzme yoğurt alır... Hurma ile tereyağını bizzat kendisi yoğurur. Sonra da tavsiyeler üzerine, keş ismi verilen bir tür süzme yoğurtla bir daha karıştırılır düğün yemeği. Bu yemeğin ismine “hars” derler...

İnci dişli Bilal ise, gül suyuna ezdiği baldan bir tür bal şerbeti hazırlamaktadır.

Sa'd b. Muaz der ki;

“Benim bir koçum vardı. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Ali'ye düğün yemeği vermesini emredince, hemen gidip koçu getirdim. Yemek için onu kestik. Ensar'dan bir grup sahabe de darı getirdi. Yemekler hazırlanınca herkes bol bol yedi.

Esmâ binti Umeys ise: “Düğün yemeği verileceği zaman Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), yanıma gelerek bana bir miktar hurma ve kuru üzüm verdi ve “Ensar hanımları yanına geldiğinde, onlara bu yiyeceklerden ikram et buyurdu.” diyordu.

Hz. Aişe ve Ümmü Seleme validelerimiz ise düğün ile ilgili olarak:

“Hz. Fatıma evleneceği zaman Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bizden, Hz. Fatıma'nın çeyizini hazırlamamızı ve evleninceye kadar ona yardımcı olmamızı istedi. Bunun üzerine hemen Hz. Fatıma'nın gelin gideceği eve gittik. Geniş bir yere yumuşak toprak serdik. İki kol boyu lifi bir beze doldurduk. Ellerimizle içeri doğru bastırdık. Daha sonra düğün günü kadınlar bir araya toplandı. Onlarla birlikte hurma ve kuru üzüm yedik. Tatlı içecekler içtik. Düğün bitince kalktık, Hz. Fatıma'ya, evin bir köşesinde giyinip hazırlanması ve çıkarken üzerine çerez atılması için yardımcı olduk. Hz. Fatıma'nın düğününden daha güzel bir düğün görmedik.¹ diyerek beğenilerini sunmuşlardır.

Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) İnci çiçeğinin düğün haberini alan Mescid'e gelmiş adeta Medine sokaklarında kimsecikler kalmamıştı. Düğün yemeği ise neredeyse hazır olmak üzereydi. Fakat nasıl olacak da bu kadar kıt imkanlarla hazırlanan bu yemek gelen tüm kalabalığa yetecekti?

H . Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), davetlileri onar kişilik gruplar halinde sofraya oturtmalarını söyledi. On kişi yedi kalktı, diğ er on kişi geldi, onlar da yedi kalktı... Bu böylece devam etti. Efendimiz'in duasıyla bereketlenen yemek gelen tüm misafirlere yetti ve arttı. H . Fatıma ile Ali'nin bundan sonraki hayatı da zaten hep bereket üzerine kurulmuştu.

[1](#) Nesai, Nikah, 24.

Meleklerin Düğüne İştirakı

Düğün yemeği yenmiş, bereketiyle herkeste bir hayranlık bırakmıştı. Böylesine mucizeyle taçlanan düğünün devamı olan aile hayatı kim bilir nelere gebe idi. Düğünle bizzat Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ilgileniyor, sevgili kızının hiçbir eksiğinin kalmamasını istiyordu.

Düğün yemeği yenip herkes evine gidince, Ümmü Seleme'nin nezaretinde hazırlanan süslerle bezeli gelin devesi evin önüne getirildi.

Bineğin yularından tutup gelini güvenli bir şekilde yeni evine götürme vazifesi Selman-ı Farisi'ye verilmişti. Selman-ı Farisi Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) can parçası Hz. Fatıma'nın bineğinin ipini ömrü boyunca bırakmadı. Hep bağlı kaldı Hz. Fatıma'ya ve Ehl-i Beyte...

Hz. Fatıma, bineğe binerken hem şaşkın hem de heyecanlıydı. Dudaklarında tebessüm, gözlerinde ise yaş vardı. Hz. Ali gibi bir yiğitle evlenmenin mutluluğunu; ama baba evinden ayrılmanın da hüznünü yaşıyordu. Hele de annesi Cennet Sultanı Hz. Hatice'nin yokluğu yüreğinde kapanması zor yaralar açıyordu.

Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) diğer zevceleri Hz. Fatıma bineğe binip evden çıkarken tekbir getirdiler. "Biz ömrümüzde böyle güzel gelin görmedik" diye iltifatlar ediyorlardı.

Selman-ı Farisî bineği hareketlendirip yola koyulunca Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) da bir süre onları takip etti. Hz. Fatıma yeni evine gelin giderken yolda bir ses duyuldu. Cebraail ve Mikail yetmiş bin melek düğüne iştirak etmişlerdi. Meleklerin tekbir sesleri arştan duyuluyordu.¹

¹ İbn Manzur, Muhtasarı Tarihi Dımaşk, 17/337.

Allah'ım Mübarek Kıl!

İbn-i Sa'd, Tabakat isimli eserinde düğün gününü Ümmü Eymen'in ağzından şöyle anlatıyor:

“Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), kızı Hz. Fatıma ile Ali b. Ebu Talib'i evlendirdi. Düğün yemeği bitip gelinle damat evlerine gideceği zaman, Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara; “Beni bekleyin!” buyurdu.

Gelinle damat eve gittikten bir süre sonra Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi. Kapıda durarak selam verdi. İçeri girmek için izin isteyince onu buyur ettim. İçeri girince:

“Kardeşim nerede?” diye sordu. Ben:

“Anam babam sana feda olsun Ya Rasulullah! Kardeşin kim?” diye sordum. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“Ali b. Ebu Talib” buyurdu. Ben:

“O nasıl senin kardeşin olur? Kızını onunla evlendirmedin mi?” diye sordum. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“O, hala benim kardeşimdir ey Ümmü Eymen!” buyurdu. Sonra biraz su istedi. Suyu getirince onunla ellerini yıkadı. Sonra Ali'yi çağırdı. Ali yanına geldi. Onu ön tarafına oturttu. Elindeki sudan Ali'nin sırtına ve omuzlarının arasına serpti. Sonra Hz. Fatıma'yı yanına çağırdı. Hz. Fatıma, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına etekleri yere sürünür bir halde geldi. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) aynı sudan ona da serpti. Sonra her ikisine:

“Allahım! Bu evliliği mübarek kıl! Onların nesilerini mübarek kıl!” diye hayır dualarda bulundu. Onlar için muavizeteyn (Felak ve Nas) surelerini okudu.”

“Sen Kocana Yer Ol Ki, O Sana Gök Olsun!”

Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) gölgesinde bir hayat... Maddi sıkıntı, manevi bolluk...

Ama her ikisi de razı ve mutmain. Zor yeten bir geçim olmasına rağmen, her ikisi de Allah’ın (celle celâluhû) kendilerine verdiği razı ve bu güzel hallerden dolayı sevinçli. Hayatın her aşamasında birbirlerine yardımcı olan iki güzel insan ve iki sevgili.

Yeni bir başlangıç, yeni bir hayat. Allah Rasulü’nün kızı, ümmetin en âlimi, en çok ibadet edeni, en kahramanı ve en kahramanı olan bir gençle evleniyor.

Hız. Fatıma’nın şahsında, Allah Rasulü’nün terbiyesinde yetişmiş bir Cennet hanımefendisi; Ali’nin şahsında ise, ilim ile cesareti, ibadet ile takvayı, cömertlik ile fakirliği, yiğitlik ile mütevaziliği bir arada bulunduran bir kahraman ve Nebi damadı görülecekti.

Hız. Fatıma ile Ali’nin ailesi, İslâm’ın çekirdek ailesiydi.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), düğün günü kızı Hız. Fatıma’ya şöyle nasihat etmişti:

“Kızım, evimizden çıkıp, başka bir eve, ülfet etmediğin bir kimseye gidiyorsun. Sen kocana yer ol ki, o sana gök olsun! Sen ona hizmetçi ol ki, o sana köle olsun! Kocana yumuşak davran. Öfkeli hallerinde sessizce yanından kayboluver. Öfkesi geçinceye kadar ona görünme!

Ağzını ve kulağını muhafaza et! Kocan sana fena söylerse, söylediklerini duyma ve sakın muKâbelede bulunma! Ona karşı gelme! Daima senden güzel söz işitsin, güler yüz görsün! Bu suretle sana iyi nazarla baksın.”

Cahiliye döneminde Asr-ı Saadetin güneşi doğuyordu. Kadının bir meta olarak görüldüğü ve değer verilmediği bir dönemde, Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) yaptığı diğer şeyler gibi evlilikte de güzelin en güzeline ulaşıyordu. Bugünün

dünyasında bile tam uygulanamayan bir paylaşımı, bir adaleti o dönemde problemsiz hallediyordu.

Yeni kurulan bu yuvada ev hizmetleri karı koca arasında bizzat Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) tarafından pay edilmişti.

Ekmek pişirmek, evi temizlemek, el değirmeninde arpa öğütmek gibi evin içinde görülecek işleri Hz. Fatıma yapacak, develeri sulamak, pazardan eşya almak gibi evin dışında görülecek işleri de Hz. Ali yapacaktı. Aile geçiminde sevgi ve paylaşım esastı.

Cebrail'in Öğrettiği Kelimeler

Hız. Fatıma güzel ahlak sahibiydi. Tabiatı seçkindi. Söylenen ve ima edilenleri hemen algılayan açık ve duru bir zihni vardı. Mertliği, keremi, bağışlayıcılığı ve cömertliği her türlü övgünün üzerindeydi. Korkusuz ve cesurdu. Asla ve asla hiçbir baskıya boyun eğmez, ama kesinlikle de kibir ve gurura düşmezdi.

Allah Rasülü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) etrafındaki insanların en güzel yanı yalanı unutmaktı. Yalan ile iman bir kalpte durmazdı. Doğruluk onlar için vazgeçilmez bir alışkanlıktı. ve hemen hepsi doğruluğa aşıktı.

Yalnız Hız. Fatıma değil, Ali de yalanı hiç sevmez ve yalandan nefret ederdi. Hız. Fatıma kocasıyla arasında geçen tatsızlıklarda bile yalana hiç başvurmamıştır.

Kocasını memnun etmeyi ibadet sayardı. Kocasına karşı sorumluluklarını cihat ruhu ile yerine getirirdi. Kocasına hürmet onun cihadıydı. Hız. Ali bazı zamanlar seferden, kimi zamanlar da savaştan dönerdi. Yorgun olurdu. Kimi zaman da yaralı. Hız. Fatıma kocasını şefkatle karşılar, yaralarını sarar, onun kahramanlıklarını över, ona cesaret verirdi. Bütün bunlara karşılık Hız. Ali şu cümlelerle gerçeği ifade ederdi:

“Yoğun bir koşuşturmanın ardından eve gelip Hız. Fatıma'ya baktığımda bütün gam ve üzüntülerim yok olup gider.”

Hız. Fatıma, haya ve takvada oldukça ileriye. Hayat şartları oldukça zor bir coğrafyada açan bir İnci Çiçeğiydi. Etrafındaki insanların bir kısmı maddi refah içinde yaşıyordu. Büyük ablası Zeynep'in kocası Ebu'l-As tacirdi. Maddi açıdan oldukça iyi bir yerdeydi. Diğer ablaları Rukiye, Bedir Savaşı sırasında vefat edene kadar Hız. Osman'la evliydi ki, Osman, Mekke ve Medine'nin sayılı zenginlerindendi. Diğer kız kardeşi Ümmü Gülsüm ise ablası Rukiye vefat edince, Hız. Osman'la evlenmişti. Elbette ki, Hız. Fatıma'nın etrafında yokluk çekenler de oldukça çoktu. Hız. Fatıma, bir Peygamber kızıydı ve annesi Hız. Hatice döneminin en zengin kadınlarından biriydi. Ama babası, kendisine sunulan melik

Peygamberliği değil, kul Peygamberliği seğmişti ve kızı Hz. Fatıma'yı da Cennet Hanımefendisi olma yolunda yetiştiriyordu. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisi gibi kızı için de zühd hayatını tercih etmişti.

Hz. Ali Hz. Fatıma'nın bu halini şu cümlelerle anlatıyor:

“Hz. Fatıma'nın yıpranmasına bir türlü gönlüm razı olmuyordu. Benim de sürekli kuyudan su çekmekten göğsüm ağrıyordu. Biraz olsun rahatlamak için, bir gün Hz. Fatıma'yı hizmetli istemesi için Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) gönderdim. Hz. Fatıma, Allah Rasulü'ne gittiğinde Allah Rasulü'nün birileri ile konuştuğunu görmüş ve bir şey söylemeden geri dönmüştü. Ertesi gün tekrar gitti. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ona:

“Bir şey mi diyeceksin, bir ihtiyacın mı var?” diye sormuş.

Hz. Fatıma: “Bir ihtiyacım yok. Yalnızca selam vermek için gelmiştim.” diyerek, utandığı için babasından hizmetçi isteyememişti. Geri gelip durumu bana anlatınca, Hz. Fatıma'yı da yanıma alarak Allah Rasulü'nün yanına gittim ve:

“Ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Su çekmekten göğsüm ağrıdı.” dedim. Fatıma da benden cesaret alarak:

“Benim de un öğütmekten ellerim kabardı. Bir hamur yapmaya koşuyorum, bir ekmek yapmaya. Allah'tan (savaş esiri olarak) sana bir çok esir geldi. Onlar arasından birini hizmet için bana versen!” dedi.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“Vallahi açlıktan iki büküm olan suffice ashabını ihmal edip de size hizmetçi veremem. Bu gün onlara verecek hiçbir şey bulamadım. Bu esirleri satıp parasını onlara vereceğim.” buyurdu ve devamla:

“Size Cebrail'in bana öğrettiği bazı kelimeleri öğreteyim. Her namazdan sonra, on defa subhanallah, on defa elhamdulillah, on defa da Allahuekber, deyin. Yataklarınıza girdiğinizde ise 33 kere Subhanallah, 33 kere Elhamdulillah,

34 kere ise Allahuekber deyin, buyurdu. Vallahi o günden sonra bu tespihleri hiç terk etmedim.”¹

¹ Buhârî, fedâilü ashâbi’n-nebî 9, Daavât 11; Müslim, Zikr 80.

Doğruluk Merkezi Hz. Fatıma

Hz. Fatıma, zahiri güzelliğın yanı sıra ruh inceliğine, tahammül gücüne, ve yumuşak bir huya sahipti. Sabırlı, ağırbaşı, metin ve vakar sahibi bir kadındı. Kararlılık, iffet ve takva örneğiydi.

Hz. Fatıma'nın alnı nurlu, çehresi geniş ve sürekli tebessüm halindeydi. Babası vefat edene kadar yüzündeki tebessüm hiç kaybolmadı. Ancak babasının vefatından sonra tebessüm ettiğı vaki değildi.

Dili haktan başka hiçbir şey söylemez, hiç kimseye kötülük etmez hatta düşünmezdi bile. Ağzı, gıybet, dedikodu ve çekiştirme ile hiç mi hiç kirlenmedi. Kalbi sırlar hazinesiydi. Söz verdi mi sözünü tutardı. Kötülerin yaptıklarını affetmekten mutlu olurdu. Olumsuzlukları görmezden gelir, kendisine karşı yapılan kötü tavır ve davranışları, söylenen kötü sözleri bağışlardı. Doğru sözlü idi. Kalbinde hayır ve doğruluktan başka hiçbir art niyet taşımazdı.

Amr b. Dinar'ın bir rivayetine göre Hz. Aişe: “Hz. Fatıma'nın babası dışında, Hz. Fatıma'dan daha doğru sözlü başka kimse görmedim.” der. Amr, Hz. Aişe'nin bir olay sırasında, “Ey Allah'ın Rasulü! Bu meseleyi Hz. Fatıma'ya sor. O hiçbir zaman yalan söylemez!” dediğini de rivayet ediyor. Hz. Ali'nin de Hz. Fatıma'yla aralarında bir hadise geçtiğinde: “Ya Rasulullah! Sen bunu kızın Hz. Fatıma'ya sor, o asla yalan söylemez.” dediğini biliyoruz.

Doğruluk, iyilik, sabır ve erdem: Eşittir, Hz. Fatıma!

Hız. Fatıma'nın Evi ve Namaza Kaldırılması

İnci Çiçeği Hz. Fatıma, babasının yanından hiç ayrılmıyordu. Her an vaktini O'nunla geçirmeye özen gösteriyor, O'nun yanından ayrılmaya tahammül edemiyordu. O'nunla yiyor, O'nunla içiyordu. Cennet Sultanı annesi Hz. Hatice'nin vefatından sonra O'nu görüp, O'nu gözetiyordu.

Evlendikten sonra da O'nun yakınında olmaya devam etti. Yaşadığı yer her daim Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) yakın oldu. Küçük bir odası vardı. Bu odada Onun namaz kıldığı bir yer ve mihrabı vardı. Hz. Fatıma'nın odası, Hz. Aişe'nin evinin hemen arkasında, Cebrail kapısının önünde bulunan kapı tarafında ve üzerinde anahtar bulunan yerdeydi.

Efendimiz'den (sallallahu aleyhi ve sellem) bir an olsun uzak kalmaya tahammül edemeyen Hz. Fatıma evliliğinin ilk günlerinde biraz mahzun olmuştu. Çünkü bir süre Allah Rasulü'nden (sallallahu aleyhi ve sellem) uzakta oturmak zorunda kalmışlardı. Hz. Ali evlenmek isteğini bildirdiğinde Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) O'na: "Oturacak bir ev hazırla!" buyurmuştu.

Oturacak bir ev hazırla, emrini alan Hz. Ali, diğeri sahabelerin de yardımıyla kendisine ancak Mescid-i Nebvi'nin biraz uzağında bir ev hazırlayabilmişti. Bu ise hem Allah Rasulü'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) hem de Ümmü Ebiha'yı oldukça üzüyordu. Ev uzak olduğu için zaman zaman gidip gelmekte zorluk çekiyordu Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem). Ve bu zorluğu ara ara; "Seni yakınımda bir yere taşımak istiyorum!" cümleleriyle dillendiriyordu. Bu duruma hem Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), hem de Hz. Fatıma oldukça üzülmüyorlardı.

Sahabelerden Harise b. Numan, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Aişe ile evlenince, kendi evini boşaltarak anahtarını Allah Rasulü'ne vermişti. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de bir süre onun evinde oturmuştu. Harise b. Numan'ın Medine de birbirinden güzel pek çok evi vardı. Hz. Fatıma, babasından Harise ile konuşmasını ve kendilerine bu noktada yardımcı

olmasını istemesini söyledi. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), bu teklife sıcak bakmadı: “Ben, ona böyle bir şey söylemekten haya ederim. O daha önce bana bir ev verdi. Şimdi ondan tekrar böyle bir şey isteyemem.”¹ buyurdu.

Medine küçük bir yerdi. Allah Rasulü ile Hz. Fatıma’nın konuşmalarından Harise b. Numan çabuk haberdar oldu. Hiç vakit kaybetmeden Allah Rasulü’nün yanına geldi: “Ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Hz. Fatıma’nın sana yakın bir yerde oturmasını istediğini duydum. Benim şu evim, Neccaroğulları’nın sana en yakın olanı ve en güzelidir. Ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Ben de, malım da Allah’a ve Rasulü’ne (sallallahu aleyhi ve sellem) aیتiz. Vallahi, evimi kabul etmen, reddedilmesinden daha fazla sevindirir beni.” diyerek evinin Hz. Fatıma’ya verilmesi için ısıracı oldu. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm buyurarak, Harise b. Numan’a dua ettiler.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), İnci Çiçeği Hz. Fatıma ve ailesinin dünya ve ahiret saadetini kazanmaları için, onlardan desteğini hiç esirgemezdi. Aslında bu bizzat Yüce Allah’ın emriydi. Tahrim suresinde, “*Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun. O ateşin başında gayet katı, çetin, Allah’ın kendilerine verdiği emirlere karşı gelmeyen ve kendilerine emredilen şeyi yapan melekler vardır.*” (Tahrim, 66/6) buyurarak tüm insanlığa ailesiyle ilgilenme emrini veriyordu. Nitekim bir başka zaman ise Tâhâ suresinde ise; “*Ailene ve ümmetine namazı emret ve kendin de ona hassasiyetle devam et. Biz, senden rızık istemiyoruz. Bilakis Senin rızkın Bize aittir. Nihai başarı ve mutluluk ise, (kulluğun özü olan ve bütün ibadetlerden Allah’a ulaşan) takvadadır.*” (Tâhâ, 20/132) buyurmuştur. Bunun üzerine Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Fatıma evlendikten sonra altı ay boyunca, sabah namazını kılmak için evinden çıktığında, Hz. Fatıma’nın evine uğrayarak onlara: “Ey Muhammed’in ev halkı! Allah size rahmet etsin! Namaz vakti geldi!” diyerek seslenir onları namaza çağırırdı. Bir rivayete göre de, kapının iki tarafından tutar; “es-selamü aleyküm ey ehl-i beyt!” diyerek seslenir kim zaman da üç kere ard arda “Namaza, namaza, namaza..” der ve “Ey Peygamberin ev halkı! Allah,

sizden ancak günah kirini gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor.” (Ahzab, 33/33) diye eklerdi. Hatta İbn Abbas’ın bildirdiğine göre bu yüzden Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), sahabelerin mescide açılan kapılarının tamamını kapattırdığı halde, Hz. Fatıma’nın kapısını kapattırmamıştır.

Şefkatli baba, kızını ve ailesini sadece sabah namazına değil, “Kalkın namaz kılın!” diyerek bir süre teheccüde de kaldırarak her zaman onların yanında olduğunu göstermiştir.

¹ İbn Sa’d, Tabakât, 8/166.

Hız. Fatıma'nın Cihad'a Katılması

Hız. Fatıma, çocukluğundan beri kendini hep bir yol ayırımında buldu. İyiliğın, güzelliğın, doğruluğın ve vefanın yanıbaşında, kötülüğın, kinin, hasedin ve düşmanlığın tam karşısında oldu hayatı boyunca.

Ömrünün her anında babasının yanında olmaya gayret etti. Hem barışta hem savaşta, hem açlıkta hem toklukta...

Uhud günü gök yarılıp Hamza şehit olurken, Uhut günü Musab kanatlanıp uçarken, Uhud günü Hanzala meleklerce yıkanırken ve Uhud günü Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek dişi kırılıp yüzü kanarken Hız. Fatıma da oradaydı.

Hız. Ali kalkaniyla su taşıyor, Hız. Fatıma ise Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) gül yüzünü yıkıyordu.

Hız. Fatıma, döktüğü suyun kanı iyice artırdığını görünce yerden bir hasır parçası aldı, onu yakıp iyice kül haline gelince yaraya bastı. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzündeki kan durmuştu.

Hız. Fatıma, savaşta da babasının yanındaydı. Diğer Müslüman kadınlarla beraber, yaralıların yaralarını sarmış, askere su taşımıştı. Yine vakarlı, yine dimdik ve yine cesurdu Hız. Fatıma...

Hendek Savaşı sonunda müşrikler dağılıp gidince, Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Müslümanlar rahat bir nefes almışlardı. Günlerdir açlık ve susuzluk, soğuk ve rüzgardan bitkin düşmüş, toz toprak içinde kalmışlardı. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) eve gelince, Hız. Fatıma hemen su hazırlayıp Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) başını yıkadı. Hız. Fatıma, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) başını yıkarken Cebrail gelerek Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“Sen silahını bıraktın, ancak gök ehli hâlâ silahlarını bırakmadılar. Revha'ya gelinceye kadar sizinle birliktelerdi. Haydi kalkıp Kureyzalılar üzerine git!” buyurdu.

Ümmü Hani anlatıyor:

“Mekke fethedildiği günlerde, bir ara kuşluk vaktinde Allah Rasulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) ziyaretine gittim. O sırada Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) banyo yapıyor, kızı Fatma, O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) elbiseler ile perde oluyordu. Selam verince Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“Kimsin?” buyurdu. Ben:

“Ümmü Hani binti Ebu Talib’im” dedim. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“Merhaba Ümmü Hani!” buyurdu.

Ümmü Hani’nin başka bir rivayetinden Hz. Fatıma’nın Mekke Fethi sırasında da sürekli Allah Rasulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında olduğu, ondan ayrılmadığı anlatılır.¹

¹ Buhari: 7/83, Müslim: 2/158; Hilal&Abdullah Kara, Hz. Fatıma, s. 80.

İki Sevgili ve Kırgınlıklar

Elbette ki güzelde naz, kulda niyaz olur. Önemli olan nazın da niyazın da dozunu iyi ayarlamaktır. Kalplerdeki sevginin azalmaması, bilakis yaşananlardan ders çıkarılması ve güzelin daha güzele, iyinin daha iyiye ve doğrunun daha doğruya teveccüh etmesidir.

Birlerin ve birliklerin paylaşıldığı bir dünyada ayrılık gayrılığa yer yoktur. Mülk O'nun (celle celâluhû), tecelli O'nun, kalp O'nun, sevgi O'nun, O'ndan gelir var olan her şey. O halde işin sonunu da O'na bırakmak gerekir. Sevgiyi de O'nun için, iyiyi de O'nun için istemeli, yaşamalı ve yaşatma gayreti içinde olmalı insan.

İşte iki sevgili ve iki sultan da O'nun için yaşıyor, O'na giden yolun yolcusu olmanın hazzını yaşıyorlardı.

Ama her ailede olduğu gibi, küçük de olsa tartışmalar olmuyor değildi, gül neslinin neşet ettiği bu evde de. Böyle günlerin birinde Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) uğramıştı Hz. Fatıma'nın hane-i saadetine. Hz. Ali'yi evde bulamayınca kızı Hz. Fatıma'ya sordu:

“Amcaoğlun nerede?” diye.

Hız. Fatıma üzgün ve mahzun, “Aramızda bir tartışma oldu, bana kızarak her zaman yattığı kaylule uykusuna yatmadan gitti. Nereye gittiğini de söylemedi!” der. Başı öndedir, İnci Çiçeğinin. Gözleri ise nemli. İnci çiçeği, genç kızın gözyaşları manasınadır. Hız. Fatıma ise çiçeklerin en güzeli. Ama doğumundan ölümüne gözleri yaşlı...

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabından birine:

“Bak bakalım Ali nerede?” buyurur.

Sahabe efendimiz hiç vakit kaybetmeden Hız. Ali'yi arar. Zaten ilk bakacağı yer de mescittir. Ali nerede olmuştur ki hayatı boyunca? Ya Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında, ya mescitte, ya ilim ehlinin yanında, ya da cihatta!

Hemen Hz. Fatıma'nın evine koşar sahabe efendimiz ve Ali'yi mescitte gördüğünü haber verir Allah Rasulü'ne.

“Ey Allah'ın Rasulü! Ali mescitte uyuyor!”

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) hiç vakit kaybetmez. Hemen mescide gider. Mescide vardığında Ali'yi orada uyuyor bulur. Ali'nin sırtındaki ridası düşmüş, üstü başı tozlanmış. Ali'nin yanına yaklaşan Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bir taraftan onun sırtındaki tozları temizlerken, diğer taraftan da onu uyandırarak:

“Kalk ey Ebu Turab! Kalk ey Ebu Turab!” (Ey Toprağın babası kalk! Ey Toprağın babası kalk!)

Ali uyanınca, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) onun gönlünü alır. Hz. Fatıma'yla arasındaki mesele için ona nasihat eder. Birlikte Hz. Fatıma'nın yanına giderler ve mesele böylece tatlıya bağlanır.

Bu iki genç sevgili Allah'ın ve Rasulü'nün de sevdiği kişilerdi. Allah Rasulü'nün koruması ve gözetimi altında yaşadılar hep. Her an O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) soluğunu duyuyor, her an O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) teneffüs ediyorlardı. Çoğu zaman problemlerini Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) götürüyorlardı. Ali, Hz. Fatıma'nın hakperest olduğunu biliyor ve onun hiçbir zaman haktan ayrılmayacağına inanıyordu. Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) götördükleri problemleri Hz. Fatıma'nın anlatmasını isterdi Ali. Çünkü ondan emindi. Zehra Betül Hakk'a rıza ile doluydu.

Yine bir gün, Ali ile Hz. Fatıma arasında bir tartışma olmuştu. Bu tartışmadan hemen sonra Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) de Hz. Fatıma'yı ziyaret için evlerine uğramıştı. Çiftler O'na bir şey belli etmemeye çalıştılar. Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) istirahat etmesi için de bir sergi serdiler. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) o sergiye uzandı. O sırada duygu yüklü olan Hz. Fatıma, babasına sığınırçasına Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına sokuldu. Onu gören Ali de aynı duygularla Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) diğer yanına sokuldu.

Eşler arasında bir kırgınlık olduğunun farkında olan Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Ali'nin elini tutarak gösünün üstüne koydu. Sonra da Hz. Fatıma'nın elini tuttu. Onu da göğsünün üzerine koydu. Ali ile Hz. Fatıma'yı barıştırmaya kadar öylece kaldı.

Eşlerin barışmasından memnun olan Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) gülerek evden ayrıldı.

Neşeli bir şekilde sahabelerin yanına gitti. Sahabeler O'nu böyle sevinçli görünce, bu sevincinin sebebini sordular. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“Niçin sevinmeyeyim ki, biraz önce en sevdiğim iki kişiyi barıştırdım.” buyurdu.

Bir gün Hz. Fatıma, kocasının sert davranmasından ve zorluk çıkarmasından üzülmüş, “Seni babama şikayet edeceğim!” diyerek evden çıkmıştı. Ali de peşinden gitti. Hz. Fatıma, Ali'yi Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) şikayet edince, Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) Hz. Fatıma'ya:

“Eşinle konuş, ona sıkıntılarını anlat! Onun da seninle konuşmasına müsaade et! Onu dinle! Akıllı ol! Bir kadın eşinin makul isteklerini yapmazsa kendini büyük bir sıkıntıya atmış olur!” buyurdu.

Ali'nin iyi bir insan olduğunu ve onunla iyi geçinmesi ve makul isteklerini yerine getirmesi gerektiğine dair nasihat ederek onu sakinleştirdi. Ali'ye de, Hz. Fatıma'ya daha yumuşak ve dostça davranması gerektiğini söyledi. Ali de nasihatten kendine düşen payı almıştı. Bir daha birbirlerini üzmeyeceklerine söz vererek oradan ayrıldılar.¹

¹ İbn Hacer, el-İsâbe, 8/59.

Hz. Fatıma'yı Üzmek mi!

Ali ile Hz. Fatıma'nın hayatı, zühd, dünya zevklerinden uzak, sabır ve zorlukların yaşandığı bir hayattı. Dünyaya yönelseler belki zenginlerin en zenginleri olabilirlerdi. Ancak Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara sürekli zühd ve takvayı işaret ediyordu. Ali de bu işarete uyarak, ailesini ihmal etmeden İslâma ve Rasul'e (sallallahu aleyhi ve sellem) adanan bir can oldu. O ne dediyse dediğinden ayrılmadılar ve onlar Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) insanlar arasından en sevgili olanlardan oldular. Günlerce aç kaldıkları olurdu da sabır ve şükürden başka bir şey yapmazlardı.

Çekilen geçim zorlukları, evdeki işlerin ağırlığı bir yana her zaman ön planda kanaat ve sabır vardı. Ali, evde eşinin ne kadar zorluklar içinde yaşadığını görüyordu. İçin için üzülüyor, onun sıkıntılarını hafifletmek için elinden geleni yapıyordu. Her fırsatta ona verdiği sözü hatırlıyordu: "Vallahi senin hoşlanmadığın bir şeyi asla yapmayacağım!"

Yaşadıkları dönem, köle ticaretinin yapıldığı, savaş ve soygunun günlük hayatın bir parçası haline geldiği ve çok evliliğin olağan karşılandığı bir dönemdi. Zengin ve güçlü bir insan onlarca kadına sahip olabilirdi.

Araplar'ın yerleşik kurallarına göre babasının evinden ayrılmış bir kadın bir daha o eve dönemezdi. Kocasından ayrıldığı zaman, ya da kocası öldüyse hayatta kalabilmek için yeni bir evliliğe ihtiyaç duyardı. Savaşların çokça olduğu bir dönemdi. Dolayısıyla kadın nüfusu erkeklerden fazlaydı. Bu da bir erkeğe doğal olarak birden fazla kadınla evlenme hakkı veriyordu. O dönemdeki Arap topluluğunda bu çok normal karşılanıyordu.

Hz. Ali de ihtimal tüm bu sebeplerin doğal sonucu olarak Hz. Fatıma'nın üzerine bir daha evlenmeyi düşünmüştü. Nereden bilebilirdi ki, bu durumun Hz. Fatıma'yı olabilecek her şeyden fazla üzeceğini.

Onun hesabına göre şer'an helal olan bir şeyde kendisi için bir yasak yoktu.

Fakat Hz. Fatıma'nın Rabbi katındaki makamı, büyük ve yüce bir makamdı. O Cennetin dört hanımefendisinden biriydi. O Fatmatü'z-Zehra el-Betül idi. Temizlerin en temiziydi. Paktı ve aydınlık yüzlü. O, Yüce Allah'ın kendisine Habib seçtiği, bütün mahlukattan üstün kıldığı, insanoğlunun efendisi olarak seçilmiş, alemlere rahmet olarak gönderilmiş Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bir parçasıydı. Hz. Peygamber'in nesli ondan devam edecekti. Onu rahatsız eden şey Alemlerin Sultanı'nı (sallallahu aleyhi ve sellem) rahatsız ederdi. Onun üzerine evlenmek hangi taraftan bakarsanız bakın asla ve asla kabul edilmeyecek bir şeydi.

Hz. Fatıma, kocasının Ebu Cehil'in kızına talip olduğunu duyunca hiç vakit kaybetmeden babasının yanına geldi. Hiddetliydi. Sesi titreyerek:

“Kavmin, kızları için senin hiç öfkelenmeyeceğini zannediyor. İşte Ali, Ebu Cehil'in kızıyla evlenecek!” dedi.

Bu olacak şey değildi. Allah Rasulü'nün kızıyla, Allah düşmanı Ebu Cehil'in kızının aynı evde aynı adamın nikahı altında olması tahammül edilecek bir şey değildi.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) hemen mescide gitti. Minbere çıktı, şehadet getirdi ve şöyle dedi:

“Hişam b. Muğireoğulları, kızlarını Ali b. Ebu Talib ile evlendirmek için benden izin istediler. Ben onlara izin vermiyorum. Sonra ben onlara izin vermiyorum. Sonra yine ben onlara izin vermiyorum. Ancak, Ali b. Ebu Talib benim kızımı boşamak ve onların kızını nikahlamak isterse o başka. Ben bir helali haram, bir haramı da helal kılıyor değilim. Fakat Allah'a yemin olsun ki, Allah'ın Rasulü'nün kızı ile Allah'ın düşmanının kızı asla bir arada toplanamaz.”

Sonra Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), büyük kızı Zeynep'in kocası Ebu'l-As'ı zikretti:

“Bundan sonra, ben Rebi'nin oğlu Ebu'l-As'a kızımı nikahladım. Bana doğruyu söyledi ve sözünü de tuttu. Ben helal olanı haram kılmıyorum, haramı da helal kılmıyorum. Fakat, Fatıma benden bir parçadır. Onu üzen beni de üzer.

Allah’a yemin olsun ki, Rasulullah’ın kızı, Allah dūřmanın kızıyla ebediyyen bir araya gelmeyecektir.”

Hız. Ali bu konuşmayı duyar duymaz talebinden vazgeçer. Cennetin diğerk Sultanı Hız. Hatice de vefatına kadar kuma tanımamış, Allah Rasulü’ne tek eş olmuştur. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) diğerk eşlerini Hız. Hatice’nin vefatından sonra almıştır.

İhtimal ki, Hız. Ali, Allah Rasulü’nün mescitteki konuşmasından sonra Hız. Fatıma’nın yanına gitti, usulca yanına sokuldu ve:

“Affet beni ey Hız. Fatıma! Senin hakkında hata ettim. Senin gibi birisi affetmeyi ve bağışlamayı bilir...” demişti. ve yine ihtimal, Hız. Fatıma şefkat dolu bir sesle, gözleri yaşlı olarak:

“Allah seni affetsin ey amcaoğlu...” diyerek sessizce odasına çekilmişti.

HZ. Hasan'ın Doğumu

Aradan yaklaşık bir yıl kadar geçmişti. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), sevgili kızı Hz. Fatıma'nın hamile olduğunu öğrenmişti. Mutluydu. Sevinci yüzünden okunuyordu. Nasıl okunmasın ki, Hz. Fatıma, Hz. Hatice'nin yadigarıydı ve Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) neslini devam ettirecek çocuğa hamileydi. Doğum anına kadar Hz. Fatıma'ya özel ilgi gösterdi. Onun her an ziyaret etti ve yanından pek fazla ayrılmadı.

Doğum anı yaklaşıyordu. Hicretin dördüncü yılıydı. Aylardan Ramazan ve Ramazan'ın on beşinci günüydü. Hz. Fatıma'nın sancıları sıklaştınca Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), kızının evine gitti.

Sevde binti Mirsah bu anı şöyle anlatır:

“Hz. Fatıma'nın doğumu yaklaştığında ben yanında bulunuyordum. Sancıları başladığı sırada Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) kızının evine geldi. O'na kapıyı ben açtım. Beni görünce:

“Canım feda olan kızım nasıl?” diye sordu. Ben:

“Doğum yaklaştı, sancılanıyor!” dedim.

“Hz. Fatıma doğum yapar yapmaz bana haber verin. Sakın ben gelmeden önce çocuk için bir şey yapmayın!” diye sıkı sıkı tembih etti.

Hız. Fatıma doğum yapınca, çocuğun göbeğini kestim. Doğumlarda hep yaptığımız gibi çocuğu bir beze sardım. Sardığım bez sarıydı. Kızının doğum yaptığını haber alan Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), vakit kaybetmeden hemen yanımıza geldi. Kapıyı çalınca yine ben çıktım.

“Canım feda olan kızım ne yapıyor, durumu nasıl?” diye sordu. Ben:

“Şu an çok iyi, sağlıklı bir doğum yaptı. Çocuğun göbeğini keserek sarı bir beze sardım!” dedim. Ona cevap verirken

doğum telaşından tembihini unuttuğumu anladım. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), tembihini hatırlatmak için:

“Sözümü dinlemedin, bana isyan ettin!” buyurdu. Üzgün ve mahcup tum:

“Allah ve Rasulü’ne isyan etmekten Allah’a sığınırım. Yalnızca göbeğini kestim, başka da bir şey yapmadım, ya Rasulullah!” diyerek kendimi affettirmeye çalıştım. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“Onu bana getir!” buyurdu. Hemen Hz. Fatıma’nın yanına gidip çocuğu aldım. Kucaklayıp, Allah Rasulü’ne (sallallahu aleyhi ve sellem) getirdim. Çocuğu kucağına alan Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), sarı bezi hemen çıkardı. Beyaz bir bez alarak çocuğu o beze sardı. Sonra ilk gıdası olması için tükürüğünü ağzına sürdü.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), çocukların duyduğu ilk sözün Allah’ın adı, kelime-i şehadet ve İslâmın şiarı olan ezan olmasını arzu ediyordu. “Ezan okunduğunda şeytan onu duymamak için sırtını dönüp kaçar...” buyuruyordu. Şeytanın yeni doğan çocuklardan uzaklaşması için onların kulağına ezan okurdu. Torununu da bu sünnetten mahrum etmek istemeyen Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), onu kucağına aldığı anda kulağına ezan okudu.”

Hasan İsminin Konması

Hız. Fatıma'nın ve Ali'nin ilk çocukları doğmuş, saadet hanesinin neşe ve sevinci artmıştı. Medine'de herkes Ali ile Hız. Fatıma'yı tebrik ediyor, onların neşe ve sevinçlerine ortak oluyorlardı. Allah Rasulü'nün ise sevincine diyecek yoktu. Kızı Hız. Fatıma'yı daha sık ziyarete gider olmuştu.

Hız. Fatıma, gözünü bir an olsun oğlundan ayırmıyor, onun Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) neslini devam ettireceğini biliyor ve ona göre ihtimam gösteriyordu.

Yedinci gün yeni doğan çocuklar için çok özeldi. Bu günde isimlendirilir ve onlar için adak kurbanları kesilir, fakirlere dağıtılırdı. Hız. Fatıma'nın oğlunun yedinci gününde evde ayrı bir telaş vardı. Ali oğlunu kucağına aldı ve önce öpüp kokladı. Kim bilir hayalinden neler geçirdi. Kendisi gibi bir kahraman yetiştirmeyi hayal ediyordu belki de. Bir İslâm kahramanı. Savaşlarda en önde, tevazu ve mahviyette en önde, ödüllendirilmede ve iltifatta en geride. Oğlu kucağındayken epey bir düşündü. Ona ne isim verecekti. Birden gözleri parladı. O bir kahraman olacaksa ve ömrü İslâm adına savaşlarda geçecekse adı “Harp” olmalıydı. Evet kararını vermişti, ona Harp adını verecekti.

Ali bu düşüncelerle dalmışken Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sesini duydu:

“Oğlumu bana gösterin. Ona ne isim verdiniz?”

Hız. Ali heyecanlıydı. Tevazu ve mahviyet içerisinde: “Ona Harb ismini verdim.” diyebildi. Kelimeler mi dudaklardan dökülüyor, yoksa dudaklar mı kelimeleri çekip yutuyordu belli değildi. Gözler yerde, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) vereceği tepkiyi bekliyordu.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), ismin insanlar üzerindeki etkisini çok iyi biliyor ve onlar üzerinde olumsuz etki bırakacak isimleri, değiştiriyordu. Harp, “savaş” demektir. Oysaki gelecek günler, İslâm barışının dünyaya örnek olacağı günlerdi. “Onun ismini değiştirmek istiyorum.” buyurdu.

Haz. Ali mahcup: “Allah ve Rasulü daha iyi bilir!” buyurdu.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) torununu kucağına aldı ve “Ben ona Harun Peygamber’in oğluna verdiği Beşir ismini veriyorum. Bilakis o Hasan’dır.” buyurdu.

Hasan, insanlardan yüzü Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) en çok benzeyendi. Haz. Ali bir rivayette: “Hasan göğsünden başına kadar Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) en çok benzeyendi. Hüseyin ise, buradan aşağısı, Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) en çok benzeyendi.”¹ buyurmuştur.

Hasan’ın doğumunun yedinci gününde akika kurbanı kesildi, saçları traş edilip, saçlarının ağırlığınca gümüş sadaka tasadduk edildi.

¹ İbn Kesir, el-Bidaye ve’n-Nihaye, 8/33.

Süt Anne

Ümmü Fadl (Lübade Hatun) bir sabah telaşla uyanır ve hemen Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna koşar. Saadet asrında insanlar kendileri için olağan dışı gördükleri her şeyde ilk olarak Allah Rasulü'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) bulurlardı. Korkunç bir rüya gördüğünü, rüyasında Allah Rasulü'nden (sallallahu aleyhi ve sellem) bir parçanın koparılıp, kendi evine konduğunu gördüğünü anlatır. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm eder ve korkmaması gerektiğini söyler:

“Hayır görmüşsün. İnşallah Hz. Fatıma'nın bir çocuğu olacak ve bir süre ona sen bakacak, onu Kusm'in sütüyle emzireceksin!” buyurur.

Ümmü Fadl'ın sevincine diyecek yoktur. Onun için bu büyük bir saadettir.

Sabırsızlıkla Hasan'ın doğmasını bekler. Aradan birkaç ay geçtikten sonra Hasan dünyaya gelir. Ümmü Fadl ona süt annelik yapar. Bakar büyütür. Allah Rasulü ise sık sık torununu ziyaretlere gelirdi. Yine bir seferinde torunu Hasan'la oynarken, onu omuzuna çıkarmıştı. Hasan, Efendimiz'in omuzunda iken bevletti. Ümmü Fadl telaşlanmış, hızla yerinden kalkmıştı. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) eliyle işaret buyurdu ve:

“Yavaş ol! Oğlumu korkutacaksın!” buyurdu.

Ümmü Fadl, Efendimiz'e: “Gömleğinizi bana verin, onu hemen şuracıkta yıkayayım.” diye söyleyince, Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“Erkek çocuğunun idrarından dolayı yıkamak gerekmez. Bevlettiği yere su dökmek yeterli olur. Ama kız çocuğu yaptığında yıkamak gerekir.” buyurdu.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) torununu çok sever, onu omuzunda gezdirir ve onunla oynardı. Sahabeler de Allah Rasulü'nün torunu ile oynamasından ve onu gezdirmesinden çok hoşlanır ve onu bu halde gördükleri zaman: “Bineğin ne kadar da güzelmiş çocuk!” diyerek onunla oynarlardı.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ise iltifatı torununa verir ve:
“Binicisi de çok güzel!” buyururlardı. [1](#)

[1](#) Tirmizi, Menakıb, 34.

Sıkıntı, İmtihan ve Sabır

Hz. Ali Anlatıyor:

“Medine’de iken bir gün çok fazla acıktım. Kendime iş aramak ve ailemin geçimini temin etmek için evden çıkıp şehri dolaşmaya başladım. Gezerken bir kadına rastladım. Kadın kerpiçleri bir araya toplamış bekliyordu. Kadının kerpiçleri ıslatmak istediğini düşündüm. Hemen yanına giderek ona, kendisi için kuyudan su çekebileceğimi söyledim. Her kovaya bir hurma karşılığında su çekmek için kadınla anlaştık. kuyudan su çekmeye başladım. Suyu çekiyor kerpiçlerin üstüne serpiyordum. On altı kova çektiğimde ellerim kabarmaya başladı. İşi tamamladıktan sonra kadının yanına giderek:

Bu kadar yeter. Şu kadar iş yaptım, dedim. Kadın bana, anlaştığımız gibi yaptığım iş karşılığında on altı hurma verdi. Hurmaları alınca oradan ayrılıp eve döndüm. Durumu Allah Rasülü’ne anlattım. Oturup hep birlikte hurmaları yedik.”¹

¹ Müsned, 1/135.

Hz. Hüseyin

Hasan, henüz yerde sürünmeye, emeklemeye başlamıştı ki Hz. Fatıma ikinci çocuğunu dünyaya getirmeye hazırlanıyordu.

Günler, hatta aylar çok çabuk geçmişti. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Fatıma'nın ikinci çocuğuna hamileliği sırasında torunu Hasan'la çok ilgilenmiş, adeta onu omuzundan aşağı indirmemişti. Hz. Aişe anlatıyor:

“Bir gün Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ile birlikte evde oturuyorduk. O sırada Hasan emekleyerek yanımıza geldi. Onu gören Efendimiz, hemen kalktı Hasan'ı tutup kucağına aldı.

- Allah'ım! Şu oğlumu çok seviyorum. Sen de onu sev. Onu sevenleri de sev, diye dua etti.” ¹

Zübeyr b. Avvam da, Hasan'ın, Efendimiz'in namazda secdeye iken sırtına çıktığından, Allah Rasulü'nün onunla beraber ayağa kalktığından ve secdeye eğildiğinden ve Hasan'a çok fazla muhabbet gösterdiğinden bahseder.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), bu şekilde davranarak Hz. Fatıma'nın daha rahat bir hamilelik dönemi geçirmesini sağlamıştı. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hüseyin'in doğumu yaklaştığında her an dua ediyordu. Hanımlarından Ümmü Seleme ve Zeynep binti Cahş'ı, Hz. Fatıma'nın yanına göndererek: “Hz. Fatıma'nın doğumu yaklaştı. Onun yanına gidip ona Ayete'l-Kürsi ve Araf Suresi'nin 54. ayetini okuyun. Ayrıca Felak ve Nas surelerini okuyarak onun için Allah'a sığının.” buyurdu. Doğum gerçekleştiğinde Hz. Ali, daha önce oğlu Hasan için düşündüğü Harp ismini yine aklına getirdi. Ama bu sefer daha temkinliydi. Çünkü daha önceki oğlunda Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bu isme sıcak bakmamıştı. Bu sırada bir müjdeci Hz. Fatıma'nın nur gibi parlayan, yüzünde sevinç ve müjde yayılan bir çocuk dünyaya getirdiğini görünce koşar adımlarla Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gitti. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) Hasan'da olduğu gibi bu

torununda da aynı sevinç ve heyecanı yaşıyordu. Hızlı adımlarla kızının evine geldi ve torununu kucağına alıp kulağına ilk ezanı okudu. Şeytanın bu haneye yaklaşması yasaktı. Sonra Ali'ye döndü:

“Oğluma ne isim verdiniz?”

Ali, yine tevazu ve mahviyet içerisinde: “Ona Harp ismini düşündüm!” diyebildi.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), torununu sevdi ve Ali'ye dönerek:

“Hayır, bilakis o Hüseyin'dir!” buyurdu. Böylece Hasan ve Hüseyin, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) sevgili kızının iki gülü Kainata Sultan olarak gönderilen dedelerinin kucağındaki yerlerini almıştı. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Hatice'nin vefatından ve kızlarının büyümesinden bu yana o yüce kalbinden taşan babalık şefkatini ve küçük çocuk sevgisini torunlarında gideriyordu. Torunları, Hasan ve Hüseyin ise iki sultandı ama aynı zamanda iki kurban. Şimdilik bulundukları haneye neşe ve huzur saçmaya başlamışlardı. Sonraları gelecek hüzne ise henüz vakit vardı.

¹ Müslim, Fezâilü's-Sahâbe, 56.

Zehra'nın Evinin Penceresi

“Hz. Fatimatü’z-Zehra ile Aişe annemizin evleri birbiri ile yanyanaydı. Hatta aralarında bir pencere vardı. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), kızının durumunu öğrenmek istediğinde bazen bu pencereye gelir, onun hal ve hatırını sorardı. Zaman zaman Aişe annemiz ile Hz. Fatıma bu pencereden birbirleri ile sohbet ederlerdi.

Bir gün Hz. Fatıma, Hz. Ali’ye:

“Çocuklarım akşamleyin biraz rahatsızdılar. Biraz yağ bulsan da lambayı yaksak.” dedi.

Hz. Ali, hemen evden dışarı çıktı ve çarşıdan bir miktar yağ alarak eve döndü. Hz. Fatıma, yağı lambaya koyarak yaktı. Hz. Aişe, geceleyin Hz. Fatıma’nın lambasının yandığını görüp merak etmişti. Acaba, bir hastalık bir sorun mu var, diye o tarafa doğru yöneldiğinde, Hz. Fatıma ile Hz. Ali’nin arasında geçen konuşmaları duymuştu. Sabah olunca, Hz. Aişe, Hz. Fatıma’ya çocuklarının durumunu sordu. Hz. Fatıma, bu olay ile kendi evinden Hz. Aişe’nin evine seslerin çok net olarak gittiğini fark etti. Seslerin ev dışından bu kadar net olarak anlaşılmasından, aile özeline anne de olsa başkaları tarafından duyulmasından rahatsız olan Hz. Fatıma, Efendimiz’den evindeki bu pencerenin kapatılmasını istedi. Efendimiz onun bu isteğini yerinde görerek pencereyi hemen kapattırdı.”

Ateşten Zincir

Sevbân anlatıyor: “Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına Fâtıma Bintu Hübeyre, elinde altından iri yüzükler (Feth) olduğu halde gelmişti. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), kadının ellerine vurmaya başladı. Fâtıma da hemen (oradan ayrılıp) Rasulullah’ın kerimeleri Fâtımatu’z-Zehrâ’nın yanına girdi. Ona Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ’ın kendisine olan davranışını anlattı. Bunun üzerine Hz. Fâtıma boynundaki altın zinciri çıkarıp: “Bunu bana Hasan’ın babası Hz. Ali hediye etti” dedi. Zincir daha elinde iken Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yanlarına girdi ve:

“Ey Hz. Fatıma! Halkın: “Rasulullah’ın kızının elinde ateşten bir zincir var!” demesi seni memnun eder mi?” dedi ve oturmadan geri dönüp gitti. Bunun üzerine Fâtıma, zinciri çarşıya gönderip sattırdı, parasıyla bir köle satın aldı ve onu âzad etti.

Bu olanlar Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) anlatılınca: “Fâtıma’yı ateşten kurtaran Allah’a hamd olsun!” buyurdular.”

Rehin Dinar

Sabır ve şükür Ali ile Hz. Fatıma'nın hayatlarının ortak paydasıydı. Hz. Ali eve geldiğinde çocuklarının açlıktan ağladığını gördü. Evde yiyecek ne bir parça ekmek ne de birkaç hurma vardı. Hz. Fatıma ve çocuklar çok acıkmışlardı.

Hz. Ali yiyecek bir şeyler bulabilirim düşüncesiyle evden koşar adım çıktı. Ya bir iş bulmalı ve para kazanmalı ya da tanıdık ama varlıklı birinden borç istemeliydi. Borç alabilmek için elinde verecek bir rehin eşyası yoktu. Çalışmak için ise zaman çok kısıtlıydı. Çocuklar çok küçüktü ve açlığa daha fazla dayanamayabilirler korkusu vardı. Sığınacağı ve yardım isteyeceği tek kapı vardı. O da Rabb'iydi. Kimsesizlerin kimsesi, yalnızların ve çaresizlerin umudu Allah(celle celâluhû)...

Kalbinin tüm kapılarını O'na açtı ve dışarı çıktı. Çarşıya doğru giderken yolda bir dinar buldu. Dinarı eline aldı, önce etrafa baktı. Kimseler görünmüyordu. Dinarın sahibini aradı bir müddet. Ama bulamadı. Durumu Hz. Fatıma'ya açmak için eve geldi. Cennet'in iki sultanı istişare ettiler. Önce ne yapacaklarını bilemediler. Ama çocuklar açlıktan ağlıyordu ve sabır sınırları dayanılması zor en son noktaya gelmişti. Hz. Fatıma, Ali'ye dinarı rehin vermesini ve onunla bir şeyler satın almasını tavsiye etti.

“Falan Yahudi'ye git, ondan bir miktar un al!” Çileli kadın Hz. Fatıma, gelen unla yemek yapacaktı. Ali bir miktar un aldıktan sonra dinarı rehin bırakmak isteyince, tüccar:

“Sen, Peygamber olduğunu iddia eden şu adamın damadı değil misin?” diye sordu. Aldığı cevap karşısında ise:

“Dinarın sende kalsın. Un da benim hediyem olsun!” dedi.

Ali aklında bin bir tereddüt ama dilinde ve kalbinde her zaman şükür ve dua ile evine döndü. Unu Hz. Fatıma'ya verdi ve tüccarla arasında geçenleri anlattı bir bir. Hz. Fatıma, sevgili eşinin kasaba gidip et almasını istedi. Ali dinarı kasaba rehin bırakacak ve et alacaktı.

Ali elinde etle gelince evinin sultanı Hz. Fatıma yemek pişirdi ve her zaman olduğu gibi yemeğe sevgili babasını davet etti.

Ne Hz. Fatıma'nın ne de Ali'nin bu alışverişten kalpleri mutmain değildi. Başlarından geçenleri olduğu gibi Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) anlattılar. Yanlış bir şey yapmış olmanın endişesini yaşıyorlardı. Eğer yanlış bir şey yaptılar ve yedikleri helal olmayacaksa bu işten hemen vazgeçecek ve açlıkla imtihana kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), olanları bir bir dinledikten sonra: “Allah'ın ismiyle yiyin!” buyurdu. Hep beraber sofraya oturdular ve karınlarını doyurmaya başladılar. Henüz yemek bitmemişti ki, dışarıdan bir kölenin sesi duyuldu. Köle bir yandan yemin veriyor diğer yandan da çarşıda kaybettiği dinarını kimin bulduğunu soruyordu.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Ali'yi kasaba gönderdi:

“Ey Ali! Kasaba git. Ona “Allah Rasulü senden dinarı geri vermeni istiyor!” de. “Kasabın benden bir dinar alacağı olsun,” buyurdu. Ali kasaba gitti, dinarı tekrar alıp koşa koşa getirdi ve köleye verdi.¹

¹ Ebu Davud, Lukata, 14.

Dilenci-Yetim ve Esir

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) iki glü Hasan ve Hüseyin hastalanmışlardı. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), iki arkadaşı Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'i de alarak kızı Hz. Fatıma'nın yanına gitmişti. Bir müddet oturduktan sonra Hz. Ömer: "Ey Ebu'l- Hasan! Eğer çocuklarının sağlığına kavuşması için adakta bulunursan, Allah şıfa nasip edecektir inşallah!" dedi. Hz. Ali, çocukları sağlığına kavuştuğunda  gün oruç tutma nezrinde bulunduğunu, Hz. Fatıma ve Hasaneyn (Hasan ve Hüseyin)' in de aynı şekilde adakta bulunduğunu söyledi. Hastalar Allah'ın lütfu ile iyileştiler. Aile fertleri yapmış oldukları adak gereğince oruca başladılar.

Akşam iftar edecek bir şeyleri olmadığından Hz. Ali dokumacılık yapan komşusu Yahudi şemun'un yanına gitti ve üç sa'e (dört batmanlık ağırlık ölçüsü ya da kab) arpa karşılığında Hz. Fatıma'nın kendisine yn eğirmesini teklif etti. Yahudi bu teklifi kabul etti. Hz. Ali elinde biraz yn ve arpa ile eve geldi. İnci ieği, getirilen ynleri eğirdi ve bir kap arpayı da öğüterek aile fertleri sayısınca ekmek pişirdi. Akşam olduğunda Hz. Ali yine her zamanki gibi mescide giderek Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ile birlikte namazını kıldı ve iftar etmek için eve geldi. Sofra serilmiş aile fertleri sofrada yerlerini almıştı. Hz. Ali henüz birinci lokmayı ağzına almışken, miskinın biri kapıyı çaldı ve; "Ey Muhammed'in evlatları! Size selam olsun. Ben miskin bir Müslümanım. Yediklerinizden bana da verin. Allah buna karşılık Cennet nimetlerini size versin." Hz. Ali elindeki lokmayı sofraya tekrar bıraktı. Cennet arkadaşı, can yoldaşı eşi Hz. Fatıma'ya: "Ey imanlı büyük kadın, insanların en hayırlısının kızı! Çaresiz miskinın kapıda acıyla inlediğini görmüyor musun? Bil ki herkese sadece amelinin karşılığı verilecektir." dedi.

İnci ieği de elindeki lokmayı yerine bıraktı ve: "Ey amcaoğlu! Emrine tereddütsüz itaat edeceğim. Bunun için seni zmeyecek ve serzenişte bulunmayacağım. Sen ki fazilet ve yücelikten besleniyorsun. Ben de a olmakla birlikte, her ne varsa Allah yolunda veriyorum. Salihler ve iyilerle birlikte

Cennete girmeyi arzu ediyorum.” diyerek sofradaki ekmeklerin hepsini kapıdaki miskine verdi ve o geceyi aç olarak geçirdiler.

Ertesi gün de sahurda sadece su içerek oruç tuttular. Hz. Fatıma biraz daha yün eğirdi ve bir kap daha arpa alıp öğüttü; bir gün önce yaptığı gibi aile fertleri sayısınca ekmek pişirdi. Yine Hz. Ali, akşam namazından sonra ekmekten ağzına bir lokma götürmemişken, bir yetim kapıya vurdu ve “Ey Muhammed’in ailesi! Size selam olsun. Ben yetim bir Müslümanım. Yediklerinizden bana da verin. Allah sizlere bunun karşılığında Cennet yiyeceklerini nasip etsin.” dedi.

Hz. Ali yine elindeki lokmayı bıraktı ve şiirin diliyle şöyle söyledi: “Ey Hz. Fatıma! Ey o yüce insanın kızı! Allah bir yetimi kapımıza göndermiş. Bil ki her kim bugün Allah’ın rızasını ararsa, yarın Cennet nimetleriyle buluşacaktır.”

Hz. Fatıma, her zamanki vakar ve ciddiyetiyle ayağa kalktı ve; “Şimdi ona bağışlayacağım. Allah için onu aile fertlerime öncelikli kılacağım. Dün geceyi hepsi aç geçirdi, ben de. Açlıktan ne gam!” dedi ve ekmekleri yetime verdi. Yine hepsi geceyi aç geçirdiler ve sahurda bir şey yemeden sadece su ile üçüncü günün orucunu tuttular. Hz. Fatıma geri kalan yünleri de eğirdi ve karşılığında kalan son arpaları da öğüterek iftar için ekmek yaptı. Akşam olunca Hz. Ali namazını kılıp eve döndü ve sofraya oturdu. Bu sırada kapıda bir esirin feryadı yükseldi : “Ey Peygamber ailesi! Size selam olsun! Kafirler beni esir etti ve zincire vurup aç halde bıraktılar. Hz. Ali elindeki ekmeği ağzına götürmeden tekrar sofraya bıraktı. Hz. Fatıma’ya dönüp:

“Ey Hz. Fatıma! Ey Nebiyullah Ahmed’in kızı! Ey İnsanlığın Efendisi olan Peygamber’in evladı! Gidecek yeri olmayan bir esir gelmiş. Aç susuz kalmış. Şu anda açlık ve acılarını bize açıyor. Bil ki, her kim bugün bir aç doyurursa, karşılığını yarın Allah huzurunda daha fazla ve sonsuz derecede alacaktır. Bugün eken yarın kat kat daha fazlasını biçecektir.”

Hız. Fatıma: “Evde azıcık arpadan başka bir şey kalmadı. Yün eğirmekten, un öğütmekten ellerim kan ter içinde. İşte çocuklarım! Allah’a yemin olsun ki, kaç gündür ağızlarına bir lokma bile girmedir. Allah’ım açlıktan ölüp gidecekler.” dedikten sonra kalktı ve ekmeğin hepsini esire verdi. Üç gün böylece sona erdi. Ertesi gün oruç değillerdi. Ama evde de yiyecek bir şey yoktu.

Hız. Ali ertesi gün Hasan ve Hüseyin’i de alarak Allah Rasulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gitti. Açlıktan titriyordu çocuklar. Bu durum Allah Rasulü’nü (sallallahu aleyhi ve sellem) fena halde üzdü. Hemen kızı Hız. Fatıma’nın yanına gitti. O da namaz kılmakla meşguldü. Ama açlıktan da karnı sırtına yapışmıştı. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) onu bu halde görünce bağrına bastı; “Allah’ım yardım et! Muhammed’in Ehl-i Beyt’i açlıktan ölüyor!” diye dua etti. Allah Rasulü’nün sözleri henüz bitmemişti ki, vahiy meleği Cebrail İnsan suresini kalbine indirdi:

“Dehrin akışı içinde öyle zaman geçti ki, o dönemde, insanın adı bile anılmazdı. Biz insanı katışık bir meniden yarattık. Onu denemek istiyoruz; bu sebeple de kendisini işiten ve gören bir varlık yaptık. Ona yolu da gösterdik; artık ister şükreder, ister nankör ve kâfir olur. Biz kâfirlere zincirler, kelepçeler, alevli ateşler hazırladık. İyi insanlar ise, kâfur suyu ile hazırlanmış içecek kâselerini yudumlarlar. Bu, Allah’ın has kullarının içip, istedikleri yere akıttıkları bir kaynaktır. Bu kullar, dünya hayatında iken sözlerinde durur, adadıkları şeyi yerine getirir ve felaketi bütün ufukları tutan kıyamet gününden endişe ederlerdi. Kendileri de ihtiyaç duydukları halde yiyeceklerini, sırf Allah’ın rızasına ermek için fakire, yetime ve esire ikram ederler. Ve derler ki: “Biz size sırf Allah rızası için ikram ediyoruz, yoksa sizden karşılık istemediğimiz gibi bir teşekkür bile beklemiyoruz.” Biz, yüzleri ekşiten asık suratlı o günde Rabbimizin gazabından korkarız.” Allah da onları o günün felaketinden korur; onların yüzlerine nûr, gönüllerine sürûr verir. Sabretmelerine karşılık onlara cennetler, ipekler ihsan eder. Koltuklarında diledikleri gibi dinlenir; orada ne güneş sıcağı görürler, ne de dondurucu soğuklara uğrarlar. Cennet

ağaçlarının gölgeleri üzerlerine sarkar, meyveleri devşirmeleri pek kolay olur. Etraflarında hizmet edenler gümüş kaplar, billur kâseler, gümüşî parlaklıkta billur kupalarla dolaşır, onlara ikram ederler. Cennetlikler içeceklerini kendi iştahları ölçüsünce tayin ederler. Onlara karışımında zencefil bulunan kadehler ikram edilir. Bu içecekler, adı Selsebil olan pınardandır. Etraflarında ebedî cennet çocukları dolaşır durur ki, onları gördüğünde parlaklıklarından ötürü etrafa saçılan inciler sanırsın. Hangi tarafa baksan hep nimet, servet, ihtişam, büyük bir saltanat görürsün. Elbiseleri ince veya kalın yeşil renkli ipeklerden, atlaslardandır. Gümüş bilezikler takınırlar. Onların Rabbi, kendilerine tertemiz bir içki ikram edip şöyle demiştir: İşte bütün bunlar sizin mükâfatınızdır. Gayretleriniz makbul oldu.” (İnsan, 76/1-22)

Hz. Fatıma'nın Evindeki İkram

Hz. Fatıma'nın evinde her zaman bir huzur ve her zaman bir ikram vardır. Manevi doyumun zirvede olduğu yerdir Hz. Fatıma'nın etrafı.

Güzellik, huzur, ikram ve sevgi vardır...

Miskinin, yetimin ve esirin de tereddütsüz kapı çaldığı ve cevap aldığı yerdir Hz. Fatıma'nın evi.

Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) de bunaldıkça uğradığı ve huzur bulduğu bir yerdir.

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) günlerdir bir lokma ağzına koymamıştı. Açılık dayanılmaz hale gelince kızı Hz. Fatıma'ya geldi. “Kızım, yanında yiyecek bir şey var mı?” Hz. Fatıma başı önde, biraz da mahcup bir edayla “Hayır!” diyebildi.

Allah Rasulü'ne “Hayır” cevabı vermenin üzüntüsü yüreğini burkmuştu. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) oradan ayrıldıktan sonra, komşularından biri Hz. Fatıma'ya bir çörek ile bir parça et hediye gönderdi. Hz. Fatıma bunları ekmek teknesine koyup üzerlerini örttü.

Allah Rasulü'ne haber gönderdi. Geri gelmesini ve verilen ikramı beraber yemesini arzu etti.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) geri geldiğinde; “Ey babacığım, Yüce Allah(celle celâluhû) bir şeyler gönderdi. Onu senin için sakladım.” diyebildi. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), “Onu hemen hazırlayın” buyurdu.

Hz. Fatıma örtüyü açtığında gözlerine inanamadı. Az önceki bir parça ekmekle et gitmiş, yerine bir tekne dolusu et ve ekmek gelmişti. Şüphesiz ki bu Allah'ın apaçık bir ikramıydı.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ; “Kızım bu sana nereden geldi?” diye sorduğunda, Hz. Fatıma'nın cevabı Hz. Fatıma'caydı:

“Babacığım, bu Allah katındandır. Şüphesiz Allah dilediğine hesapsız rızıklar ihsan eder.”

“Elhamdülillah!” dedi Allah Rasulü...

“Elhamdülillah! Seni, Ben-i İsrail’in yüce kadınlarına benzeten Allah’a hamd olsun. Allah ona bir rızık verdiği zaman ondan sorulurdu. O, “Bu Allah katındandır. Şüphesiz Allah, dilediğine hesapsız rızıklar ihsan eder.” derdi.”

Allah’ın ikramı olan bu yemekten Ali, Hz. Fatıma, Hasan, Hüseyin’le beraber Peygamber ve hanımları ve tüm Ehl-i Beyt doyasıya yediler. Yemekte bir gram eksilme olmamıştı. Artan yemeği Hz. Fatıma’nın ikramı olarak komşularına dağıttılar.

Hz. Fatıma’nın evinde her zaman bir huzur ve her zaman bir ikram vardır.

Duanın Gücü

Hız. Fatıma çocuklarından birine hamileydi. Her zaman olduğu gibi, ev işlerini canla başla yapıyordu. Bir yandan yün eğiriyor, diğery yandan un öğütüyordu. Hayatı zorluklarla geçiyordu. Ekmek pişirmek de Hız. Fatıma'nın rutin işlerindendi. Böyle bir günde ekmek pişirirken karnı tandırın keskin tarafına değdi. Çok korkmuşlardı. Hız. Ali, Hız. Fatıma'ya; "Git babandan kendin için bir hizmetçi iste!" dedi.

Daha önce de bir hizmetçi talebinde bulunulmuş, ama Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bu teklife sıcak bakmamıştı. Şimdi ise durum bambaşkaydı. Çocukların peşpeşe olması, Hız. Fatıma'nın vücudunun zayıf düşmesi, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) bu konudaki fikrini değiştirmişti. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hız. Fatıma'ya yardımcı olması için Fidde Nevbiyye isminde bir cariye gönderdi.

Cariye çok becerikli bir hanımdı. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), ona sıkıştığında ve zorda kaldığında okuması için dua öğretti.

Cariye, Hız. Fatıma'nın yanına gelince Hız. Fatıma ona iş bölümü teklif etti. "Her işi sen yapacaksın" demedi. Çünkü Hız. Fatıma'nın ahlakında zayıfı ezmek yoktu. Ne yapılacaksa birlikte yapacaklardı. Birbirlerine yardımcı olacaklardı.

"Hamur mu yapmak istersin, yoksa ekmek mi pişirmek?" diye sordu Hız. Fatıma.

"Ben" dedi cariye, "Ben hamur yapmayı tercih ederim."

Günler bu şekilde yardımlaşarak geçiyordu. Bir gün odun toplayıp, onları bir araya getirmişti. Odun demetini alıp götürmek isteyince kaldıramamıştı. Odunları taşımaktan aciz kalınca, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisine öğrettiğı dua aklına geldi. Ne demişti Allah Rasulü; "Sıkıştığında ve zorda kaldığında bu duayı oku!" İşte şimdi sıkışmıştı. Odunları kaldıramıyor, ama demeti de çözmek istemiyordu.

Cariye Fidde hemen dua okumaya başladı:

“Ey eşi benzeri olmayan, tek olan Allah’ım! Herkesi öldüren, her şeyi yok eden de sensin. Sen arşında teksin. Ne uyur ne de uyuklarsın...”

Dua henüz bitmişti ki, Yemenli bir bedevi Arap’ın kendisine doğru geldiğini gördü. Yemenli yaklaşınca Fidge’yi korkutmadan kendisine yardım edebileceğini söyleyerek odunları taşınması gereken yere taşıdı.

Hz. Bilal İçin Dua

Çocukların büyümesi Hz. Fatıma'nın işlerini daha da zorlaştırmıştı. Zaten vücudu oldukça zayıftı. Evlerinde gününbirlik bile yiyecek bir şeyler bulmak zordu. Yeterince ne kendileri ne de çocukları beslenemiyordu. Bir yandan da Hz. Fatıma'nın işleri her geçen gün ağırlaşıyordu. Çocuklar ayaklanıp yürümeye başlayınca Hz. Fatıma'nın ev işleri için yardımcıya daha çok ihtiyacı oldu. Ama ne yazık ki evlerinde kendisine yardım edecek bir hizmetçi yoktu. Sahabe efendilerimizden bir kısmı ara ara Hz. Fatıma'nın yanına uğruyor, ev işlerinde yardımcı oluyordu.

Bilal-i Habeşi bir gün Hz. Fatıma'nın evinin önünden geçiyordu. Hz. Fatıma değirmende un öğütüyor, o un öğütürken oğlu Hüseyin de bir tarafta ağlıyordu. Namaz vakti gelmişti. Mescide gitmesi gerekiyordu. Bir an tereddüt etti. Mescide mi gitmeli, yoksa Hz. Fatıma'ya yardım mı etmeliydi. Tereddüdü kısa sürdü. Hz. Fatıma'ya seslendi:

“İstersen unu ben öğüteyim sen çocuğa bak; istersen sen unu öğütüncüye kadar ben çocuğa bakayım.”

Hz. Fatıma Bilal-i Habeşi'nin bu teklifine çok sevindi. “Sen unu öğüt, ben çocuğa bakayım!” dedi.

Bilal-i Habeşi kalan unu öğüttükten sonra mescide gitti. Mescide gecikmişti. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Bilal'e neden geciktiğini sorunca;

“Hz. Fatıma'ya uğradım. Yardıma ihtiyacı vardı. Onun un öğütmesine yardım ettim.” diye cevap verdi.

Allah Rasulü buna çok sevindi.

“Ona merhamet ettiğin için Allah da sana merhamet etsin!” diye Bilal için dua etti.

Fatıma Benden Bir Parçadır

Sahabe efendilerimizin her biri bizim için tutunulacak, takip edilecek, soludukları nefes dahi örnek alınacak birer abide şahsiyetlerdir. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), vefat ederken ashabını bırakmıştı bizlere rehber olarak. Onların her biri birer yıldızdı. Hangisine tutunursak tutunalım, bize hidayeti, doğru yolu gösterecek birer yıldız...

Ama bunların içinde Hz. Fatıma'nın yeri bir başkaydı. Onu ziyaret edenler, eğer evinin bir işi ya da çocuklarından birinin eğitimi ile meşgul değilse Onu, mutlaka ibadetle meşgul bulurlardı. Zühd ve takvada ufuk ötesinde olduğu gibi, bilgi ve ferasette de en öndekilerdendi.

Hz. Ali Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ile beraberdi. Kainatın Efendisi Hz. Ali'ye;

“Ya Ali! Allah'ı sever misin?”

Ali, bir an duraksadı. Çarpılmış gibi oldu. Böyle bir soru beklemiyordu. Tereddütsüz, “Tabi!” dedi...” Severim ey Allah'ın Rasulü!”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tekrar sordu:

“Allah Rasulü'nü sever misin?”

Yine heyecan, yine şaşkınlık...

“Tabi ki severim ey Allah'ın Rasulü! (sallallahu aleyhi ve sellem)”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) : “Peki, Hz. Fatıma'yı sever misin?”

Ali: “Elbette severim!”

“Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) : “Hasan'la Hüseyin'i sever misin?” diye de sorunca cevap yine tereddütsüz geldi.

“Evet severim!”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm buyurdu, “Peki ya Ali, gönül bir, sevgi dört. Bir tek gönüle bunca sevgiyi nasıl sığdırıyorsun?”

Hız. Ali donup kalmıştı. Söyleyecek bir kelime bulamadı. Ne demeliydi ki? Ya yanlış bir cevap verirse? Konuşmak yerine sukutu seçti. Bir müddet sonra huzurdan ayrıldı eve geldi. Hız. Fatıma'ya, Allah Rasulü ile arasında geçenleri anlattı. Hız. Fatıma gülümsedi:

“Ya Ali, bu soruların cevabı o kadar da zor değil!”

Ali şaşırmıştı, “Nasıl yani?” diyebildi sadece.

Hız. Fatıma hem tebessüm ediyor hem de cevap veriyordu, “Git babama de ki, ey Allah'ın Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)! Bir insanın nasıl sağ-sol,ön-arka, alt-üst gibi yönleri varsa insanın gönlünün de öyle türlü cihetleri vardır. İşte ben Allah u Tealayı akıl ve imanımle, Allah Rasulü'nü ruhumle, Hız. Fatıma-i Zehra'yı insani nefsimle, Hasan ile Hüseyin'i de tabii babalık şefkatimle severim. Böylece gönlümün her cihetinde bir başka sevgi harman edilmiştir.”

Hız. Ali hiç vakit kaybetmeden Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) huzurunda buldu kendini. Hız. Fatıma'nın verdiği cevapları bir bir aktardı.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), “Ya Ali! Bu getirdiğin, senin değil; ancak Peygamberlik ağacından koparılmış bir çiçektir!” dedi.

Yine bir gün bir mecliste Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) konuşurken, “Kadın için en üstün sıfat nedir bilir misiniz?” diye sormuştu. Ashaptan hiç kimse cevap verememiş. Herkes başını öne eğmişti. Hız. Ali, huzurdan yavaşça ayrılmış doğruca eşi Hız. Fatıma'nın yanına varmıştı. Heyecanlıydı. Ne olduğunu merak eden Hız. Fatıma'ya durumu ve soruyu olduğu gibi anlattı. Hız. Fatıma tebessüm etti:

“Bir kadın için en üstün sıfat, onun hiçbir yabancı erkeği görmemesi olduğu gibi, hiçbir yabancı erkeğin de onu görmemesidir.” dedi.

Hız. Ali tekrar mescide döndüğünde konu değişmemişti. Hız. Fatıma'dan aldığı cevabı söyledi Allah Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem).

Bu sözün kaynağı belli olmuştu. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

“Ya Ali bu cevabı kim verdi?” buyurdu.

Hız. Ali, başı önde, “Kızınız Hız. Fatıma söyledi.” deyince Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“Fatıma benden bir parçadır!” buyurdu.

Kim Daha Çok Seviliyor

Bir gün Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Ali ve Hz. Fatıma'nın yanına gitti. Evden içeri girdiğinde ikisi de gülüyorlardı. Allah Rasulü'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) görünce ikisi de hemen sustular. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) onların gülüşüklerini görmüş, bundan son derece memnun olmuştu. Onlara:

“Niye gülüyordunuz? Beni görünce niçin sustunuz?” diye sordu.

Hız. Fatıma: “Ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Ali bana, ‘Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), beni senden daha çok seviyor!’ dedi. Ben de, ‘Hayır, beni daha çok seviyor!’ dedim.” dedi.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm ettiler:

“Ey kızım! Seni evlat sevgisinden dolayı ondan daha çok seviyorum. Ama Ali'nin benim yanımdaki değeri senden daha fazladır.” buyurdu.

Hız. Ali'nin faziletleriyle ilgili bizzat Hız. Fatıma'nın kendisinden rivayet ediliyor:

“Bir gün Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gittim. Selam verdikten ve hal hatır sorduktan sonra dedim ki; “Babacığım! Ali'nin evinde bir tek buğday tanesi bile kalmadı. Beş gündür hiçbir şey yemedi. Ne koyunumuz var ne devemiz; ne yemeğımız ve ne de suyumuz.” Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), kendisine yaklaşp ellerimi karnına değdirmemi istedi. Dediğini yaptım ve bir taşı sıkıca midesinin üstüne bağlamış olduğunu görünce feryad ü figan ettim. Dedi ki: “Kızım! Benim evimde de bir aydır yemek pişmiyor. Fatma'cığım Ali'nin makam ve mevkiini biliyor musun? On iki yaşındayken işlerimi yürütüyordu. On altı yaşındayken beni korumak için kılıç sallıyordu. Daha on dokuzunu geçmeden yiğitleri yere seriyordu. Yirmi yaşındayken keder ve üzüntümü gideriyordu. Yirmi küsür yaşındayken Hayber Kalesinin kapısını tutup söktü ve elli kişi savaşta ona rakip olamazdı.” Babasının sözleri üzerine Hız. Fatıma'nın (Zehra'nın) yüzü

parladı ve sevinç içerisinde eve Hz. Ali'nin yanına döndü. Çehresindeki nur ile sanki ev bir anda aydınlandı. Hz. Ali: “Ey Peygamber kızı! Gittiğinde böyle değildin. Ne oldu ki böyle güler yüzle ve sevinç içinde döndün?” dedi. Hz. Fatıma ise: “Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), senin faziletlerini bana anlattı, sevincimden yerimde duramadım!” diye cevap verdi.

Cebrail'in Getirdiği Deve

Bir gün Hz. Ali, Hz. Fatıma'ya, "Ya Hz. Fatıma, yiyecek bir nesne var mı çok acıktım." dedi. Hz. Fatıma, "Ŗu anda hiçbir Ŗey yok. Lakin mendil ucunda bağlı, altı akçe var. Onları al, pazardan birŖeyler getir. Hem Hasan ve Hüseyin meyve istemiŖlerdi, onlar için de bir miktar meyve alırsın." dedi.

Hz. Ali o altı akçeyi alıp, pazara gitti. Yolda giderken, bir Müslümanın eteğine yapıŖmıŖ birisini gördü, "Artık seni bırakmam, ya hakkımı ver ya da gel mahkemeye gidelim." diyordu. O dertli adam ise, birkaç gün daha bana mühlet ver diye yalvarıyordu. O da, hayır, benim de sıkıntım var diyordu.

Hz. Ali bunların ekiŖmelerini görünce, yanlarına varıp, "Davanız kaç akçedir." dedi. "Altı akçedir." dediler. Hz. Ali, bu Müslümanı sıkıntıdan kurtarayım, Hz. Fatıma'ya bir yol ile cevap veririm diye dŖnd ve altı akçeyi alacaklıya verip, o Müslümanı sıkıntıdan kurtardı.

Hz. Ali, uzun bir zaman Hz. Fatıma'ya ne cevap vereyim diye dŖnd. Sonra, "Hz. Fatıma Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kızıdır, buna bir Ŗey demez, o da memnun olur." dedi. Eve eli boŖ gelip, kapıyı çaldı. Hasan ve Hüseyin babalarının meyve getirdiklerini zannedip koŖarak geldiler. Bir Ŗey getirmediğini görünce ağlamaya baŖladılar. Hz. Ali, Hz. Fatıma'ya, o altı akçe ile bir Müslümanı hapisten kurtardım deyip olayı anlattı. "Hz. Fatıma, ne güzel yapmıŖsın ya Ali, elhamdülillah bir Müslümanı sıkıntıdan kurtarmıŖsın, Allah Teâlâ bize kfidir," dedi.

Hz. Ali, iki Ŗehzadenin ağladıklarını görünce; mübarek gönüllerine üzüntü gelip, bu elem ile dıŖarı ıktı. Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna varıp, cemali Ŗerifini mŖahede ederek, bu gamdan kurtulayım niyeti ile gitti. Zira bir kimsenin yüz bin gamı olsa, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek cemaline nazar eylese, bütün gamı ve gider bir de, kalbine birçok sürur ve safa hasıl olurdu. Onun için Hz. Ali, Sultanı Kainat Hazretleri'nin mübarek ayaklarına yüz sürmeye gitti.

Biraz gittikten sonra, yolda elinde bir besili deve tutan bir kişiye rast geldi. Hz. Aliye dedi ki, “Ey yiğit, bu deveyi satarım, alır mısın?” Hz. Ali, “Hazır akçem yoktur.” dedi. O şahıs, sana veresiye veririm dedi. Hz. Ali, “Ne kadara verirsin?” diye sordu. “Yüz akçeye veririm” dedi. Hz. Ali, “Kabul, alırım!” deyince o şahıs da razı olup, öyle olsun dedi ve deveyi Hz. Ali’ye teslim etti.

Hz. Ali, devenin yularından tutup biraz gittikten sonra bir başka şahsa daha rast geldi. O şahıs, “Ya Ali ne güzel deveymiş bu, bana satar mısın?” dedi. Hz. Ali, “Evet satarım!” dedi. O şahıs, “Daha fazla eder ama üçyüz akçeye bana verir misin?” diye sordu. Ben daha ucuza aldım!” dedi. Diğer şahıs olsun ben üç yüz akçeye almak istiyorum.” dedi ve çıkarıp üçyüz akçeyi verdi Hz. Ali de deveyi teslim etti.

Hz. Ali doğru pazara gitti. Yiyecekler ve meyveler alıp eve geldi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde sevinip meyveleri alıp yemeye başladılar. Hz. Fatıma, “Ya Ali bu akçeyi nereden aldın?” diye sordu. Hz. Ali meydana gelen hadiseyi anlattı. Ondan sonra yemeği yeyip, Allahü Teâlâya hamd ettiler. Hz. Ali, şimdi ben, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) meclisine gideyim dedi ve kalkıp dışarı çıktı. Az gitmişti ki, karşıdan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) görüldü. Hz. Aliye tebessüm ederek buyurdu ki, “Ya Ali, deveyi kimden satın aldın kime sattın bilir misin?” Hz. Ali, “Allah ve Rasulü bilir.” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Ya Ali, sana deveyi satan Cebrail aleyhisselam, satın alan da İsrail aleyhisselam idi. O deve Cennet develerindendi. Ya Ali, sen o Müslümanın sıkıntısını giderdiğin için, Allahü Teâlâ razı oldu ve senin sıkıntını gidermek için bunu ihsan etti. Ahirette vereceğinin, ihsan edeceğinin hesabını ise Ondan gayri kimse bilmez” buyurdu.¹

¹ Ebu Nuaym, Hilyetü’l-Evliya, 2/42.

Ehl-i Beyt (Al-i Beyt)

Ahzab suresinde Yüce Allah, Ehl-i Beyt'e; *"Evlerinizde oturun. Önceki cahiliye dönemi kadınlarının açılıp saçıldığı gibi siz de açılıp saçılmayın. Namazı kılın, zekâtı verin. Allah'a ve Resûlü'ne itaat edin. Ey Peygamberin ev halkı! Allah, sizden ancak günah kirini gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor."* (Ahzab, 33/33) diyor.

Temiz, tertemiz insanlar...

Ehl-i Beyt, bir diğer ifadeyle Al-i Beyt...

Daha da anlamlısı; "Al-i Beyt-i Mustafa...

Allah'ın Rasulü'nün aziz ve mübarek ev halkı...

Kendisi, hanımları, yeğeni ve damadı Hz. Ali, İnci çiçeği Hz. Fatıma-i Zehra Betül, Cennetin iki reyhanı Hasan ve Hüseyin ve diğer çocukları ile torunları...

Kuşluk vaktiydi...

Sabahın henüz erken saatleri...

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) evinden dışarı çıktı. Sırtında bir cübbe... Siyah kıldan dokunmuş, durduğu sırttan şeref alan bir cübbe...

Önce Hasan geldi. Mübarek dizine oturttu Sultanlar sultanı, şefkat kahramanı dede. Sonra Hüseyin... Onu da öptü kokladı ve diğer dizine oturttu. Peşinden sevgili kızı, canperesi Hz. Fatıma geldi. Hasan ve Hüseyin'i olduğu gibi Hz. Fatıma'yı da siyah cübbesinin (abasının) içine aldı. Ardından Hz. Ali göründü Cennet yüzüyle... Hz. Ali'yi de abasının içine aldıktan sonra; *"Ey Peygamber'in ev halkı, ey Ehl-i Beyt! Allah, sizden ancak günah kirini gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor."* (Ahzab, 33/33) ayetini okudu.

Peygamberin Kim? Babam!

Ebu Ca'fer Taberi, Beşaratü'l-Mustafa adlı eserinde, Cabir bin Abdullah Ensari'den şöyle bir rivayet naklediyor:

“Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) ile birlikte namaz kılıyorduk. Namaz bittiğinde Peygamber yerine geçip oturdu ve halk etrafında toplandı. Bu sırada takatsiz, halsiz durumda olan bir ihtiyar meccside girdi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), hal hatırını sorunca dedi ki: “Ey Allah'ın Rasulü! Aç, çıplak, fakir ve yoksulum. Bana lutfet!” Peygamber: “Benim hiçbir şeyim yok ki, sana bağışlayayım. Ancak her kim başkasını hayır yoluna yöneltirse kendisi o iyiliği yapmış sayılır; kalk Hz. Fatıma'nın evine git - Hz. Fatıma'y-ı Zehra'nın o sırada evi, Peygamber'in bazen eşlerinden ayrı olarak kaldığı kendisine mahsus odasının bitişiğindeydi- dedi ve Bilal'e, Hz. Fatıma'nın evini adama göstermesini söyledi.

Kapıya vardıklarında adam şunları söyledi: “Selam üzerinize olsun ey nübüvvetin Ehl-i Beyti; meleklerin gelip gittikleri ve Allah'tan Kur'ân-ı getiren Ruhü'l-emin Cebrail'in sevdiği mekan!”

Hız. Fatıma: “Ey adam, kimsin sen?”

İhtiyar adam: “Uzak yoldan ve insanların efendisi babanın yanından gelen bir Arap'ım. Ey Rasul'ün kızı! Giyecek bir şeyim yok ve açım, bana yardım et. Allah da sana rahmet etsin.”

Hız. Fatıma, Ali ve Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) üç gün boyunca hiçbir şey yememişlerdi o sırada. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) da aslında Hız. Fatıma ve Ali'nin aç olduğunu biliyordu. Hız. Fatıma içeri girip Hasan ve Hüseyin'in üzerinde yattıkları koyun postunu getirip adama verdi ve “Bunu al! Allah'ın sana iyilikte bulunmasını ümit ederim!” dedi. Adam: “Ey Muhammed'in kızı! ben açlık ıstırabından dolayı sana dilekte bulundum, sen bir koyun postunu mu bana veriyorsun? Aç karnına bu postu ne yapacağımı bana söyler misin?” dedi.

Bunları duyan Hz. Fatıma, amcası Hamza bin Abdülmuttalib'in kızının kendisine hediye etmiş olduğu kolyeyi getirip adama verdi ve dedi ki:

“Bunu al ve sat. Allah’ın iyilikte bulunmasını ümit ederim.”

Adam kolyeyi aldı ve mescide, ashabı ile oturmakta olan Peygamber’in yanına gidip olayı anlattı. Peygamber olayı işitince ağladı. Ammar bin Yasir yerinden kalktı ve bu kolyeyi adamdan satın alma izni istedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) izin verdi ve: “Eğer bütün insanlar ve cinler bu kolyeyi satın almaya katılırsa, Allah u Teala onlardan hiçbir ini Cehennem ateşine duçar etmeyecektir.” diye buyurdu. Ammar onu kaç satacağını sordu. Adam, “Karnımı doyuracağım kadar ekmek ve et, üstüme alıp namaz kılabileceğim bir aba ve memleketime ulaştırması için bir dinara satıyorum” dedi. Savaş ganimetlerinden kendisine düşeni Rasulullah’tan (sallallahu aleyhi ve sellem) alıp satmış ve eşya olarak kendisine bir şey kalmamış olan Ammar, bu kolyeyi yirmi dinar, iki yüz dirhem, bir elbise, karnını doyurma ve memleketine gitmesi için binek hayvanını vermek karşılığında alabileceğini söyledi. Adam, “Gerçekten de cömert, eli ve gönlü açık bir adamsın!” dedi.

Ammar adamı eve götürdü ve verdiği sözleri yerine getirdi. İhtiyar adam Peygamber’in yanına dönünce ona: “Karnını doyurdun mu? Elbise’yi aldın mı?” diye sordu. Adam: “Evet ey Allah’ın Rasulü! Canım sana feda olsun. Bütün ihtiyaçlarımı giderdin.” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) adamın Hz. Fatıma için hayır duada bulunmasını istedi. Adam ellerini semaya kaldırdı ve şöyle dua etti: “Allah’ım sen bizim Rabb’imizsin. Senin varlığının farkına daha yeni varmış değiliz. Senden başka tapacak bir ilah yoktur. Her zaman ve her yerde hazır ve nazırsın. Allah’ım Hz. Fatıma’ya hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği bir şey nasip et...”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) da adamın duasına amin dedi ve ashabına dönüp şöyle buyurdu: “Bu adamın duasında dilediği ne varsa, Allah u Teala Hz. Fatıma’ya vermiştir. Ona beni baba olarak verdi ki, bir benzerim yoktur. Ali gibi bir eş nasip etmiştir ki; eğer o olmasaydı Hz. Fatıma’ya yaraşır başka bir eş bulunamazdı. Ayrıca bu dünyada eşsiz olan, enbiya

evlatlarının tacı ve Cennet gençlerinin efendisi Hasan ve Hüseyin gibi evlatları ona vermiştir.” Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bu sırada karşılarında oturmakta olan Mikdad, Ömer’in oğlu Abdullah, Ammar ve Selman’a, “Devam edeyim mi?” diye sordu. “Evet!” dediler. Buyurdu ki:” Ruhu’l-emin Cebrail bana geldi ve dedi: Hz. Fatıma bu dünyadan göçtükten ve mezara konulduktan sonra iki melek baş ucuna gelecek ve soracaklar: “Rabb’in kim?” “Yüce Allah Rabb’imdir” diyecek. “Peygamberin kim?” sorusuna, “Babam!” diyecektir.” Allah u Teala Hz. Fatıma’yı her taraftan korumaları için bir grup meleğini tayin etmiş ve yaşadığı sürece onunla birlikte olacaklar. Öldükten sonra da kabri etrafında sürekli tavaf halinde olacaklar ve ona, babasına, eşine ve çocuklarına bol bol salavat getireceklerdir. Benim kabrimi ziyaret eden hayatımda beni ziyaret etmiş sayılır. Hz. Fatıma’yı ziyaret eden, beni ziyaret etmiş gibidir. Ali’yi ziyaret eden Hz. Fatıma’yı, Hasan ve Hüseyin’i ziyaret eden Ali’yi, Ali ve Hz. Fatıma’nın neslinden olanları ziyaret eden o ikisini ziyaret etmiş gibidir.”

Ammar, kolyeye hoş bir koku sürüp bir elbisenin içine koydu ve kölesine verip, “Bunu Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) götür ve sen de bundan sonra Peygamber’in hizmetindesin!” dedi. Köle kolyeyi Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) verdi ve olayı anlattı. Peygamber, “Onu Hz. Fatıma’ya götür ve sen de artık onun hizmetindesin!” buyurdu. Köle bu sefer Hz. Fatıma’nın yanına vardı ve olayı olduğu gibi anlattı. Hz. Fatıma da kolyeyi aldı, köleyi de Allah yolunda serbest bıraktı. Köle gülmeye başlayınca, Hz. Fatıma sebebini sordu. Köle, “Gülmemin sebebi, bir kolyenin bu kadar bereketli olmasındandır. Aç bir adamı doyurdu, bir çıplağı giydirdi, bir dervişin tüm ihtiyaçlarını giderdi, bir köleyi de serbest bıraktı ve sahibine geri döndü.”

Mübahale (Lanetleşme)

Hicretin onuncu yılıydı. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) İslâm'a davet mektubunu alanlar heyetler halinde huzura geliyorlardı.

Hristiyanların ileri gelenlerinden on dört kişiydiler.

İçlerinde Kinde kabilesinden “akıb” dedikleri Abdülmesih, Rebia kabilesinden Ebü'l-Haris b. Alkame ve kardeşi Kürz, Haris'in oğulları Seyyid ve Evs, Zeyd b. Kays, Şeybe, Huveylid, Halid, Amr ve Abdullah vardı.¹

Allah Rasulü ile konuşmak için gelmişlerdi. Üstlerinde ipek şal ile atkıları ve kenarları ipekle çevrilmiş elbiseleri vardı.

Mescitte doğuya yönelerek ibadet ettiler.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Seslenmeyin, kendi hallerine bırakın!” buyurdu. Kimse bir şey demedi.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ile konuşmak istiyorlardı. Ama Allah Rasulü onlara yüz çevirdi. Konuşmadı onlarla.

Hz. Osman, “Bu sizin şu kıyafetiniz yüzündendir!” dedi Necran heyetine.

Bir şey demediler ve dinlenmeye çekildiler.

Ertesi gün elbiselerini değiştirmiş, rahip kıyafeti giymişlerdi.

Yeniden geldiler Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna. Selam verdiler, selamlarına karşılık verildi.

Allah Rasulü onları İslâm'a davet etti. Kur'an-ı Kerim okudu.

Onlar kendi delillerini sundular ve kendi gerçeklerini kabule zorladılar Allah Rasulü'nü. (sallallahu aleyhi ve sellem)

Heyet Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) İslâma davetini ciddiye almayıp kendi saçma sapan iddialarında ısrara devam ettiler. Üzdüler Allah Rasulü'nü. (sallallahu aleyhi ve sellem) En garip iddialarından biriye Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olduğuna

inandıklarını söylemeleri ve bu iddialarını değişik delillerle kabule zorlamalarıydı.

Birkaç gün sürdü bu tartışma ve çekişme. Ve nihayet Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara, “Eğer size söylediklerimi inkar ediyorsanız, gelin sizinle mübahaleye (lanetleşmeye) girişelim.” buyurdu. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bu iddiasını kendiliğinden değil, bizzat Yüce Allah’tan (celle celâluhû) aldığı emir üzerine yapmıştı. Nitekim o sırada Cebrail gelmiş ve Allah Rasulü’ne (sallallahu aleyhi ve sellem) : “Sana (gerekli) bilgi geldikten sonra artık kim bu konuda seninle tartışacak olursa, de ki: *“Gelin, oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı çağıralım. Biz de siz de toplanalım. Sonra gönülden dua edelim de, Allah’ın lânetini (aramızdan) yalan söyleyenlerin üstüne atalım.”* (Al-i İmran, 3/61) ayet-i kerimesini indirmişti.

İş ciddiye binmişti. Önce ne diyeceklerini ne yapacaklarını şaşırdılar. Yarın görüşelim, kararımızı yarın bildiririz teklifinde bulundular.

Ertesi gün Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) buluşacakları noktada duruyordu. Oturmuştu. Kucağında Cennetin genç efendisi Hz. Hüseyin vardı. Yanında ise Hüseyin’in abisi Hasan duruyordu. Damadı ve yeğeni Hz. Ali ile İnci Çiçeği, Cennetin ve tüm kadınlık aleminin hanımefendisi Hz. Fatıma ise Allah Rasulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) arkasında dikiliyordu.

Mükemmel bir tabloydu. Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) dilinde dua vardı ve bir taraftan “Allah’ım! Benim Ehl-i Beytim bunlardır!” diyordu. Diğer taraftan ise dördüne birden, “Ben dua edince siz de amin dersiniz.” buyuruyor ve bu isteğini yineliyordu.

Necran Hristiyanları ise yerlerine döndüklerinde bu meseleyi kendi aralarında tartışılar, Piskoposları onlara, “Yarın Muhammed’e (sallallahu aleyhi ve sellem) bakın, eğer çocukları ve ailesiyle gelersen O’nunla lanetleşmekten sakının. Ashabıyla gelirse o zaman O’nunla lanetleşin, çünkü o zaman hiçbir hak dava üzere değildir.” dedi.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) en değerlilerini alıp gelmişti. Cennet Sultanı kızını, Arab'ın efendisini, ve Cennet reyhanlarını yanına almış kararlılığını göstermişti. Çünkü emir en güzel ve en kutsal yerden, Yüceler Yücesi Mevla'dan (celle celâluhû) gelmişti.

Heyettekiler lanetleşmenin yapılacağı meydana geldiklerinde gördükleri karşısında ne yapacaklarını bilemediler. Korktular. Tir tir titremeye başladılar.

“Vallahi şu gördüğümüz yüzler hürmetine, eğer dağların yerinden söküleceğine yemin etseniz yalan söylemiş olmazsınız. Ey Muhammed! (sallallahu aleyhi ve sellem) Mübahale teklifini (yalancıya lanet dileme işini) kabul etmiyoruz. Sana cizye vereceğiz.” diyerek lanetleşmekten vazgeçtiler.

[1](#) Muhammed Abduh Yemani, Hz. Fatımatü'z-Zehra, s. 210.

Ağla Ey İnci Çiçeğim Ağla

Allah Rasulü vefat etmişti. Cihan halkının en büyük musibeti yaşanmıştı. Geride kim, ne ve nelerin kaldığının bir önemi yoktu. O (sallallahu aleyhi ve sellem) olunca her şeyin bir anlamı vardı. O (sallallahu aleyhi ve sellem) olmayınca var olan da yitirmişti varlığının anlamını.

“Ben bütün ümmetin (önden gideniyim) kaybıyım. Onlara benim vefatımdan daha büyük musibet erişmez.” buyurmuştu Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

Hz. Peygamber dünyadan ne zaman ayrılacağını biliyordu. Veda Haccı’nın Mina günlerinde Nasr Suresi nazil olmuştu. Hz. Peygamber, Cebrail’e sormuştu: “Ey Cebrail, sanki bana dünyadan gitmem bildirilir!”

Cebrail ise: “*Elbette senin için her zaman, işin sonu, başından daha hayırlıdır!*” (Duha, 93/4) ayetini okumuştur.

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) hastalığının şiddetlendiği sırada baygınlık geçirince Hz. Fatıma babasına seslenmişti: “Canım sana feda olsun. Bir kere bak bana, bir kelime söyle!”

Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) gözlerini açtı: “Kızım ağlama! Arşı taşıyan melekler senin sesinle ağladılar!”

Ağla ey Hz. Fatıma!

Ağla ey Zehra!

Ağla ey Betül!

Ağla ey Hz. Fatımatü’l-Kübra!

Ağla ey Ümmü’l- Hasan, Hüseyin, Muhsin!

Ağla ey Bint-i Rasul!

Ağla ey Bedir ve Huneyn Hurisi!

Ağla ey İnsanların Hurisi!

Ağla ey Kadınların Efendisi (Seyyidü’n-nisa)!

Ağla ey Eşrefü’n-nisa!

Ağla ey Babasının Kızı (Bint-i Ebiha)!

Ağla ey Babasının Annesi (Ümmü'l-Ebiha)!

Ağla ey Zekiyye!

Ağla ey Meymune!

Ağla ey Raziye!

Ağla ey Marziye!

Ağla ey Tahire!

Ağla ey Azra!

Ağla ey Mübareke!

Ağla ey Ciğerköşesi!

Ve;

Ağla ey Kevser! Sen ağlamayasın da kimler ağlasın. Ağla ey iki gözüm, baş tacım, İnci Çiçeğim; ağla ki Hazret-i Ahmad-i Mahmud-u Muhammed Mustafa göçtü bu dünyadan.

Vefatından üç gün önce Cebrail, Allah Rasulü'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) ziyarete geldi. Sonra üç gün arka arkaya geldi. Hal hatır sordu.

Üçüncü gün ölüm meleğiyle beraber geldi. Ölüm meleğine bağlı olan tüm melekler de beraberdi.

Cebrail: “Ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Kapıda ölüm meleği var! Müsade var mı içeri girsin? İlk defa senden izin istiyor, bundan sonra bir başkasından bu izin istenmeyecektir” dedi.

Ölüm meleği selam verdi ve içeri girdi.

“Ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Allah u Teala sana selam edip bana emretti ki sana itaat edeyim. İzin verirsen temiz ruhunu alıp huzura götüreyim. İzin vermezsen geri dönüp gideyim.” dedi.

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), Cebrail'e baktı.

“Ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah sana kavuşmaya müştaktır!”

Hç tereddüt etmedi: “Emir olunduğun işe başla!”

Cebrail, bir daha vahiy için yeryüzüne inmeyeceğini söyledi. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessüm ediyordu. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) için vuslat günüydü. Yüce Allah’ın makamına davet günüydü. Ağzından dökülen son güherler (inciler-sözler), “Allah’ım, Refik-i A’la’da..” oldu...

Hz. Fatıma, Hz. Enes’e sitem ediyordu:

“Ey Enes! Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) üzerine toprak atmaya gönlünüz nasıl razı oldu?”

Ağla ey İnci Çiçeğim, O (sallallahu aleyhi ve sellem) gitti sen yetim kaldın....

HZ. Bilal'in Son Ezanı

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat etmişti. Bilal'e ise Medine dar gelmişti, Mekke dar gelmişti.

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) kokusunun olduğu her yer O'nsuzluğun (sallallahu aleyhi ve sellem) acısını hissettirmişti.

Dünya dar gelmiş, kâinat dar gelmişti Bilal'e. Nereye baksa O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) görüyor, nereye dönse O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) duyuyordu.

Ezan okuyamaz hâle gelmişti. Ezan okuyamıyordu.

Ne zaman teşebbüs etse, ne zaman “Allahu Ekber, Allahu Ekber”, diye başlasa, söz “Muhammed Rasulullah”a gelince hıçkırıklarını tutamıyordu. Ağlamaktan boğuluyor, sesi çıkmaz oluyordu.

O günden sonra bir daha ezan okuyamadı. O günden sonra Bilal'in yanık sesine hasret kaldı Medine.

Dedi, “Bana müsaade, ben gideyim bu diyardan!”

Hiz. Ebû Bekir, kalması için ısrar ettiğinde;

“Ya Ebû Bekir!” dedi,

“Ya Ebû Bekir! Eğer sen beni Allah için azat ettinse, bırak istediğim yere gideyim; yok kendi nefsin için azat ettinse, beni yanında alıkoy.”

Bunun üzerine Hiz. Ebû Bekir, hüzünlendi, ağladı.

Zaten en büyük dostunu, en büyük destekçisini, sevgililer sevgilisini kaybetmişti.

Şimdi de Bilal'i kaybediyordu...

“Git!” dedi...

“Ya Bilal! İstedığın yere git.”

...

Aylar geçmiş hasret doruğa çıkmıştı. Hasret için için yakıyordu yüreğini. Yapayalnız kalmıştı bu dünyada.

O (sallallahu aleyhi ve sellem) gitti gideli yanmış tutuşmuştu.

Bir gece rüyasına Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi. Bir gece rüyasına nur indi.

“Bunca ayrılık yetmedi mi, ya Bilal?” dedi. “Hâlâ kabrimi ziyaret etmeyecek misin?”

“Emrin olur Sultanım. Ferman başım gözüm üstüne.”

“Sen istersin de ben gelmez miyim?”

“Sen söylersin de ben durur muyum?”

Medine yolları bitmek bilmiyordu.

Biricik Efendisine (sallallahu aleyhi ve sellem), yaklaştıkça, havayı kokluyor, taşları toprakları okşuyor, gözyaşı döküyordu Bilal. Başka hiçbir şey duymuyor, başka hiçbir şey görmüyordu.

Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek kabrine geldiğinde daha fazla dayanamadı, kapandı kabrin üstüne ve bayıldı. Etrafında gül kokusu vardı. Başını kaldırdığında, yanı başında Sevgilinin (sallallahu aleyhi ve sellem), sevgilileri vardı.

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) gülleri, Hasan, Hüseyin ve Hz. Fatıma...

Hz. Fatıma’nın bakışları hüzünlüydü. Bilal’in geldiğini duymuş ve hemen koşmuştu yanına.

Belli ki Bilal’de babasının izlerini arıyordu.

Hz. Fatıma hüzün kokuyordu...

Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) torunları, Bilal’in saçını okşuyorlardı. Onu seviyor, onu kokluyorlardı.

“Ah yavrularım! Ne kadar da deniz kokuyorlardı.”

Hz. Hasan, Bilal’e baktı. Sanki bir şey ister gibiydi.

“Dedemiz” dedi...

“Dedemiz seni çok severdi. Acaba O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem) hatırı için bir şey istesek yapar mısın?”

Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) hatırı kırılır mı? O’nun (sallallahu aleyhi ve sellem) güllerinin hatırı kırılır mı?

“Emredin bu kölenize, ne derseniz yerine getiririm.”

“Bin defa estağfirullah!” dediler.

“Ya Bilal, bin defa estağfiriullah! Fakat bütün Medineli’ler gibi, biz de senden, bir defa da olsa ezan dinlemek istiyoruz. Arzumuz sadece budur.”

“Ama ben...!” diyebildi Bilal. “Ama ben O (sallallahu aleyhi ve sellem) gittikten sonra ezan okuyamıyorum.”

Fatma’ya baktı gözleri.

İnci çiçeği ağlıyordu. Gözleri yaşlı, babasının hatırasını kokluyordu. Belli ki o da istiyordu Bilal’in ezan okumasını.

Belli ki o en çok özleyendi.

Belli ki... belli ki..

“Olur!” dedi Bilal...

“Anam babam sizlere feda olsun ya Hasan, ya Hüseyin! Başım gözüm üstüne.”

Medine semalarından Bilal’in sesi yükseldi. Yer gök yankılandı, Allahu Ekber! Allahu Ekber!”

Medine ayağa kalktı, Mekke kulak kesildi.

“Eşhedü en la ilahe illallah!” ve “Eşhedü enne Muhammeden Rasulullah!” deyince herkes sokaklardaydı.

Sandılar Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) yaşıyor, sandılar, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), teşrif etti.

Hız. Fatıma’nın çehresinde, Bilal’in dilinden “Allahu Ekber’i” duyar duymaz derin bir acının izleri belirdi. “Eşhedü en la ilahe illallah!”ı duyunca kalbi sıkıştı. Alnı terledi...

Ve Bilal “Eşhedü enne Muhammeden Rasulullah!” deyince dayanamadı artık... olduğu yere yıkıldı.

Hz. Fatıma'nın Vasiyeti

Babasının vefatından sonra dünya dar gelmişti Hz. Fatıma'ya! Hep hüznü yaşamış, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisine verdiği davet müjdesinin vaktinin gelmesini bekliyordu. Hüzün kokluyor, hüznü yaşıyordu. Hastalanmış ve hastalığının son demlerindeydi. Ölümün kendisine yaklaştığını hissedince Cennet arkadaşı, sevgili eşi Hz. Ali'yi çağırdı.

“Amca oğlu, davet geldi!” dedi.

Hz. Ali anlamıştı durumun hassasiyetini. Gözlerinden akan yaşlar sakallarını ıslatıyordu.

“Gitme, beni yalnız bırakma!” diyen gözlerle bakıyor eşine, ama elinden bir şey gelmiyordu.

Hz. Fatıma, sözlerine devam etti: “Gidiyorum ey amca oğlu! Hasan'ım, Hüseyin'im, Zeynep'im, çocuklarım sana emanet.”

Hz. Ali olduğu yere çöktü. Dizlerinde derman kalmamış, söyleyecek söz bulamıyordu. Sadece yutkundu. Hiçbir şey diyemedi. Daha altı ay önce Kainatın Sevgilisi'ni (sallallahu aleyhi ve sellem) yolcu etmişti ebed diyarına. Şimdi de eşini, can yoldaşını yolcu edecekti. Hüzünlü gözlerle Hz. Fatıma'ya baktı.

Belli ki Hz. Fatıma davet mektubunu almıştı. “Senden bazı isteklerim olacak ey Ali!” sözüyle irkildi.

İstek mi? Ne demek o? Sen her ne istiyorsan onu söyle ey Rasulullah'ın kızı!

Hz. Fatıma gülümsüyordu. Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra hiç gülmemiş, gülümsememişti. Şimdi ise tebessüm ediyordu.

“Ey Ali!” sözüyle yeniden irkildi Hz. Ali ve pür dikkat dinlemeye başladı.

“Ey Ali! Senden ayrılmanın ne kadar zor olduğunu ancak ben bilirim. Yüreğim yanıyor! Ama davet var Allah Rasulü'nden (sallallahu aleyhi ve sellem). Davetinde sevinç ve müjde var!”

Devamla: “Ey Ali! Sana yalan söyledim veya bir işte sana karşı çıktığım vaki değildir! Ama bilmeden sana karşı uygunsuz bir davranışım, seni kıran bir sözüm olduysa beni bağışla!”

Hız. Ali’nin gözlerinde yaş vardı. Sesi titriyordu. “Haşa!” diyebilirdi sadece ve bir müddet sustu.

Sonra, “Senden ne kırıcı bir söz işittim, ne de beni üzen bir davranışını gördüm. Derdimi de kederimi de hep paylaştın benimle ey Hız. Fatıma!” dedi. Hız. Fatıma’nın başını göğsüne yasladı ve “Neyi istiyorsan vasiyet et!” dedi.

“Çocuklarım benden sana aziz birer hatıradır. Hatırlarını aziz tut. Bir hataları olursa onları affet.”

Beni küçük bir çadırda yıkayın. Yıkarken yanında sadece Esmâ binti Ümeys bulunsun. O nasıl bir tabut yapman gerektiğini söyler sana. Bir de beni gece vakti defnedin ki ölümümde de tenime yabancı gözler değmesin!”

Yabancı gözler sana hiç değmedi ki ey İnci çiçeği... Sen hep edebinle ve iffetinle yaşadın ve edeb ve iffetinle ebediyet diyarına göçtün.

Son anlarında yüzünde Sevgililer Sevgilisi’ne (sallallahu aleyhi ve sellem) kavuşmanın tebessümü vardı. Odasında ise gül kokusu...

Hüzün ve Vuslat

Kainatın Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) gerçek dünyaya göçmesinin ardından yalnızca altı ay kadar bir vakit geçmişti. Ne Mekke, ne Medine ne de insanlık O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) unutamıyor, O'nsuzluğa (sallallahu aleyhi ve sellem) alışamıyordu. Hasret doruğa ulaşmıştı. Gözler O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) arıyor, kalpler O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) arzuluyordu. Hz. Fatıma, bundan tam altı ay kadar önce almıştı vuslat muştusunu. Hasretle bekliyordu kavuşma gününü. Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) son hastalığı sırasında verilmişti müjde. Çağrı pusulasının yola çıktığını o gün öğrenmişti. Önce tebessüm etmiş, ardından şükürle buluşturmuştu tüm benliğini.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hastaydı. Hz. Fatıma, aynı babası gibi yürüyerek, babası gibi salınarak ve babası gibi vakarlı bir şekilde girmişti odaya. Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına geldi. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), onu görünce, “Merhaba kızım!” diyerek alnından öptü ve sağ tarafına oturttu. Hz. Fatıma'da babasını öptü. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Fatıma'ya yaklaşmasını söyledi. Hz. Fatıma yaklaşıncaya Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Hasta yatağında yatıyordu Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem). Durumu hiç de iyi görünmüyordu. Evde herkeste bir hüzün vardı. Babasının kulağına söylediklerinden sonra Hz. Fatıma başını kaldırdı ve ağlamaya başladı. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) de hüzünlenmişti. Tekrar eğilmesini söyledi sevgili kızına. Hz. Fatıma eğilince yine kulağına bir şeyler fısıldadı. Bu sefer yüzünde güller açılmıştı İnci çiçeğinin. Tebessüm ediyordu. Etrafindakiler buna bir anlam verememişti. Hele Hz. Aişe'nin meraktan içi içini yiyordu.

Neler olduğunu ve Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) Hz. Fatıma'nın kulağına neler fısıldadığını öğrenmek istiyordu. Hz. Fatıma'ya sordu, ‘hayır’ cevabı aldı, “Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) sırrını sana açamam!” dedi İnci çiçeği. O da üstelemedi zaten. Ama merakı da uzun süre geçmedi. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat edince tekrar geldi Hz.

Fatıma'nın yanına. Bu sefer yemin etti. "Artık söyleyebilirsin" dedi. Hz. Fatıma da kırmadı bu genç iffet ve ismet abidesini.

"O zaman söyleseydim, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) sırrını açığa vuran boş boğaz bir kadın gibi davranmış olurum. Allah Rasulü, önce bana kendisine her yıl Cebrail'in gelip Kur'ân'ı baştan sona bir kere okuduğunu, bu yıl geldiğinde ise, iki kez Kur'ân okuduğunu ve bunun yakalandığı bu hastalık neticesinde öleceği anlamına geldiğini bildirdi. O zaman ağladım. Sonra ailesinden ilk önce benim kendisine kavuşacağını bildirdi. O zaman da güldüm." dedi.

Bu Hz. Fatıma'nın son gülüşüydü. Bir daha da onu ne gülerken ne de tebessüm ederken gören olmadı. Sadece babasına kavuşma anında tebessüm ediyordu.

Hastaydı ve hastalığı her geçen gün ağırlaşıyordu. Belli ki öteki aleme giden kutlu yolculuk başlamıştı. Hz. Fatıma durumunun farkındaydı. Bu günün müjdesini sevgili babasından tam altı ay önce almıştı. Yolculuğa çıkmaya hazırlıklıydı. Hastalığı sırasında kendisini hiç yalnız bırakmayan Hz. Ebu Bekir'in hanımı Esmâ binti Ümeys'e:

"Ben kadınlara yapılan cenaze merasiminden hoşlanmıyorum. Kadınlar kefene sarılıp götürülüyorlar. Vücutlarının hatları belli oluyor. İnsanlar onları görüyor. Yarın erkeklerin vücudumun yanı başında olacak olmasından haya ederim." dedi.

Esmâ binti Ümeys, durumun nezaketini, Hz. Fatıma'nın da edeb ve hayasını çok iyi kavramıştı. Bir müddet sustuktan sonra:

"Ey Allah Rasulü'nün kızı!" dedi. "Sana Habeşistan'da gördüğüm bir şeyi göstereyim mi?" Sonra ayağa kalkıp hemen yaş hurma yaprakları getirtti. Onları sanduka haline getirip elbiseleri içine koyarak, Hz. Fatıma'ya Habeşlilerin ölümlerini koydukları tabutu tarif etti. Hz. Fatıma babasının ölümünden sonra ilk kez tebessüm etti. Bu defin şeklini çok beğenmişti. Haya ve edeb abidesi, Cennetliklerin hanımefendisi İnci çiçeğinin gözleri parladı, "Bu ne kadar güzel bir şey! Bu şekilde yapıldığında kadınlar, erkeklerin bakışından kurtulur.

Sen beni örttüğün gibi, Allah da senin günahlarını örtsün. Ben ölürsem beni Ali ve sen yıkayın! Hiç kimseyi içeri sokmayın.” diyerek Esmâ binti Ümeys’e vasiyette bulundu.

Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) pak zevcelerinden Ümmü Seleme validemiz de sık sık Hz. Fatıma’yı ziyarete gidiyordu. Hastalığı nedeniyle iyice solup sararan bu İnci çiçeğine baktıkça Allah Rasulü’nü (sallallahu aleyhi ve sellem) hatırlıyor, O’nun emaneti olan kızına hizmette kusur etmemeye çalışıyordu. Bir sabah Hz. Fatıma’nın yanına geldiğinde Onu her zamankinden farklı bir halde buldu. Ağrıları daha da artmış, yüzü solmuştu. Belli ki ötelere yolculuğun ilk hazırlıkları yapıyordu. O sırada Hz. Ali de bir iş için dışarı çıkmıştı. Ümmü Seleme ile Hz. Fatıma yalnız kalmışlardı.

Hz. Fatıma, Ümmü Seleme’ye baktı ve tebessüm ederek:

“Ey Anneciğim! Bana su dök de gusül abdesti alayım!” dedi. Ümmü Seleme hemen ayağa kalkıp gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra Hz. Fatıma’ya gusül abdesti aldırıldı. Sonra Hz. Fatıma, sanki gelin olmaya hazırlanıyormuş gibi yeni elbiselerini istedi:

“Bana yeni elbiselerimi ver de giyeyim!”

Bu hazırlık nereye idi? Neden bu kadar özenli hazırlık yapıyordu? Tüm bunları sadece ve sadece İnci çiçeği biliyordu. Ümmü Seleme’ye düşen ise bu hazırlığında Ona yardımcı olmaktı. İnci çiçeği bedenlen solmak üzereydi. Ama gönlünde babasına kavuşmanın sevinci olduğundan kimsenin kuşkusu yoktu. Zaten O (sallallahu aleyhi ve sellem) gittikten sonra bir kez olsun tebessüm etmemiş, yaşadığı hayattan hiç lezzet almamıştı.

Yeni elbiselerini giydikten sonra, “Beni yatağıma götürür müsün!” diye rica etti annesinden. Ümmü Seleme, Hz. Fatımayı büyük bir ihtimamla yatağına götürdü. Yüzünü kıbleye çevirdi, ellerini yanaklarının altına koydu. Uykuya dalmadan önce son bir kez baktı Ümmü Seleme’ye.

“Anneciğim!” diye seslendi.

“Buyur canım kızım!”

“Anneciğim, ben ölüyorum. Temizlendim. Artık kimse beni açmasın.”

Zaten tertemiz bir çiçektir Hz. Fatıma. “Ama temizlendim, beni kimse açmasın!” diye tembihte bulunmuştu. Babasına gidiyordu. Dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm, ihtimal ki aradığına, beklediğine, özlediğine, sevgili babasına kavuşmuştu. Gözlerini bu aleme usulca kapattı.

Hicretin 11. yılıydı. Ramazan ayına girmeye üç gün kalmıştı. Günlerden Pazartesi idi. İnci çiçeği henüz 28-29 yaşlarındaydı.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Ailemden, yanıma ilk gelecek olan sensin.” demişti.

Sevgili’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) en sevgilisiydi. Habibullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) canı cananı, Hasan ile Hüseyin’in anası.

Fâtıma; kendisi ve zürriyeti Cehennem ateşinden kesilmiş,

Ümmü ebîhâ; anam, babasının annesi, gül kokulu Fâtıma!

Beyaz, parlak, aydınlık yüzlü kadın, Zehra!

İffet ve namus timsali Betül!

Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) biricik gülü, Cennetliklerin hanımefendisi; Masmavi gök kadar derin, uçsuz bucaksız sema kadar ince Fâtıma,

Dünyaya gelmiş en nadide İnci Çiçeği...

İnci Çiçeğinin bu hassasiyeti ayrı bir şerefle taçlanacak, kıyamet gününde bir çağırıcı perde arkasından şöyle seslenecekti:

“Ey insanlar gözlerinizi yumunuz ve başlarınızı eğiniz. Muhammed kızı Hz. Fatıma sıratı geçip Cennete gidecek!”¹

¹ Ebu Nu’aym, Hilyetü’l-Evliya, 6/108.